

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÜŞRA KÖPRÜ

Gençlik, Müzik ve Sonsuz Düşler

KAKTUSUN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İLTİ
EPHESUS

Gençlik, Müzik ve Sonsuz Düşler

KAKTUSUN

BÜŞRA KÖPRÜ

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

Defter

Ücretsiz PDF Kitap Versiyi - <https://rantey.com>

KAKTUSUN

Elimdeki küçük boy, çizgili defterin temiz sayfasına bakarken gözlerimi kısıyorum. Bunun insanı daha ciddi gösterdiğine inanmışımdır her zaman. Hatta bana sorarsanız, bir gözlük takıyor olsaydım; durum ikiye katlanabilirdi. Her neyse, mesele; ciddiyet değil, daha derin.

Safa Sancak, yazıyorum özenli bir şekilde. Fakat el yazım berbat olduğundan S harfi dışında tüm harfler çirkin görünüyor. Tükenmez kalemin azizliği sebebiyle bunu es geçmeye karar vererek bir paragraf başıyla devam ediyorum.

Okulun müzik grubunda solist, gitarist.

Bir rivayete göre -ki ben doğru olduğuna inanıyorum- boyu 1.79.

Gözlerini tam olarak göremediğim için emin olmak güç olsa da *lacivert* diye yazıyorum hızlı bir şekilde. Mavinin o kadar koyu bir tonu ki lacivert diyebileceğimi düşünüyorum.

Saçları, kurallara aykırı olsa dahi, çenesine değecek kadar uzun. Henüz değmediğinden eminim ama uzun da. *Dalgalı ve kahverengi.* Kurallar bizim okulda pek geçerli değil anlayacağınız. Neyse ki geçerli değil, Safa'nın güzelim saçlarına yazık olurdu.

O da benim gibi yabancı dil sınıfında, son sınıf öğrencisi.

Derslerinde insanı hayrete düşürecek kadar başarılı.

Şu an bahçede basketbol oynuyor.

Sinan kolumu dürtünce isteksizce yazmaya ara veriyorum.

“Hoca buraya geliyor,” diye fısıldıyor.

Deferi hızlıca kapatırken hocayla göz göze geliyoruz ve ben masum bir tebessümle başımı sallama ihtiyacı hissediyorum.

“Not mu alıyorsun Başak?”

Bunu bariz bir şüpheyile soruyor ama ona aldırıldığımı söyleyemeyeceğim.

“Elbette hocam...”

Ve gidiyor.

Derin bir nefes alırken gözlerimi bahçede görünen üçlüye çeviriyorum. Safa topu sektirirken kalbim topa ayak uyduruyor.

Peki deftere neden mi yazıyorum?

Sanırım açıklama yapmama gerek yok.

Aşk. bazen bir defterin sayfalarında saklıdır

İnsanlar ilk karşılaşmanın önemli olduğunu düşünüyor.

Bu mantıkla yola çıktığımızda, bizim ilk karşılaşma olayımız bir fiyasko sayılabilir. Tabii bu bir bakış açısı. Bana sorarsanız, Safa ve ben söz konusu olduğumuzda hiçbir şey fiyasko değildir. Belki daha iyi olabilirdi ama yeterli de. Anlatabiliyor muyum?

O günü hiç unutmuyorum.

Bir gün unutmaktan korktuğum için defterime bunları yazıyorum zaten.

Sakarlığımın had safhada olduğu günlerden biriydi. Bu arada *safha* derken *safa* olarak yazmak daha kolay olurdu ama dilimizi katletmemem gerektiğinin farkındayım. Yine de... Neyse.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ayağım kaydı. Bunu nasıl başardığımdan emin değilim ama bana sorarsanız ödüle layık olduğum anlardan biridir. Yukarı çıkarken arkaya doğru kaymayı başardım ve boşluğa doğru çekildiğimi hissettim. Çığlık atmamla eş değer bir şekilde bir elin bileğimi sertçe çektiğini ve bedenlerimiz çarpışırken her yerimin zonkladığını anımsar gibiyim. Böyle sakarlık anlarımda, hafızamı yitirdiğime inanmışımdır her zaman. Olayın nasıl gerçekleştiğinden bir türlü emin

olamayışım bir yana, her anlatmaya çalıştığım da mübalağanın yaşayan bir örneği hâline geliyorum.

Her neyse. Sadede gelecek olursam gözlerimi açmayı başardığımda, bir dans hareketini gerçekleştirir gibi, dolandığım kişinin -Safa- güldüğünü duydum.

İkimiz de nefes nefeseydik, gerçekten bir koreografi çalışıyor gibiydik. Gelen giden bize bakıyordu ve ben beynimi daha az evvel yitirmeye yaklaşmış şaşkın bir ergenken o bana gülüyordu.

Bu kısımda sinirlenmem, belki onu terslenmem gerektiğinin farkındaydım ama o kadar etkilenmişim ki tek yapabildiğim aval aval gülüşünü izlemek, boynum acısa da bu garip duruşu bozmaya cesaret edememekti.

“Kollarıma atılmak için daha az tehlikeli yollar da var.”

Bir erkeğin size ilk cümlesi çok şeyi açıklar. Ve inanın, Safa hakkında da yanılmıyoruz. Günler gelip geçiyor ve o hâlâ umursamaz, kendini beğenmiş, kibirli bir ergen.

“Ne?”

Zaten şaşkın bir hâldeydim ve Safa’nın saçma sapan davranışları da hiç yardımcı olmuyordu. Ben onu anlamaya çalışırken belimi doğrultup ellerini üzerimden çekti.

“Şaka yapıyorum,” dedi sakince ve bana göz kırptı. “İyisin, değil mi?”

Konuşacak gücü kendimde bulamadığım için başımı onaylar gibi salladım. Bu hâldeyken nasıl göründüğümü merak ediyordum. Aptal bir ergen? Aptal, kendini kaybetmiş, şaşkın bir ergen? Aptal, kendini kaybetmiş, şaşkın ve çocuğa ilk görüşte âşık olmuş bir ergen?

“Tamam, bir dahaki sefere dikkatli ol,” dedi Safa.

Tabii o zamanlar ismini bilmiyordum ama şu an bildiğim için bunları yazmak bir sorun teşkil etmiyordur herhâlde. O dönüp yukarı çıkacakken sonunda beynim işlemeye başladı.

“Teşekkür ederim,” diye seslendim arkasından. Bu kez de sesimi kontrol edemediğim için bir hayli yüksek sesli konuşmuştum ama çok da önemi yok bunların.

Safa bir an omzunun üzerinden bana baktı ve elini, önemli değil, der gibi sallayıp gülümsedi. O, merdivenleri üçer üçer çıkarken ben, onu izlemeye devam ettim.

İşte aşama aşama ilk görüşte aşk sendromum, böylece başladı.

Safa'nın dikkatini çekmeyi başardığımı düşünüyordum fakat yanıldığımı ilerleyen günlerle birlikte anladım. Tabii gün derken körkütük âşık olarak geçirilmiş tam iki yıldan bahsediyorum. Ve lisenin bitmesine aylar kalmışken umudumun ilk günlerdeki hâinden eser kalmayan garip bir his hâline dönüştüğünün de farkındayım.

Klasik çarpışıp tanışan ve sonunda bir şekilde bir araya gelen insanların aksine bizim hikâyemiz orada son buluyor. Beni gördüğü yerde göz kırpmak dışında tepki vermeyen birini seviyorken ilerleme bekleyemeyiz, öyle değil mi?

İşin aslı ben de bir şey yapmıyorum. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsüyor, çok nadir olarak elini kaldırırsa ben de ona el sallıyorum ve bu, böylece sürüp gidiyor.

Sinan ve Sinem'e kalırsa bu tamamen benim hatam. Evet, bu arada Sinan ve Sinem birbirine delice âşık olan berbat arkadaşlarım. İkisinden başka “yakın” arkadaşım olmadığı için kendime acıyorum. Kelimenin tam anlamıyla! Bir çiftle arkadaş olmak dünyanın en berbat şeyi.

Onlara göre ben Safa'ya hislerimi belli etmiyormuşum ki karşılık bekleyebileyim.

Elbette ben buna katılmıyorum. Hislerini belli etmesi ve kızı kapması gereken Safa. Burada kapışılan ben oluyorum demek isterdim ama kendi tezimi kendi ellerimle çürütmeme müsaade edin. Safa, okulun en zengin ve en yakışıklı çocuğu değil ama o gitar çalıyor ve gerisinin pek önemi kalmıyor.

Lisedeyiz, ergenliğin zirvesindeyiz ve elbette ki elektrogitarı onun gibi çalabilen birini gördüğümüzde gözlerimizde kalp şeklinde baloncuklar oluşuyor.

Yani tüm bunlar demek oluyor ki hislerini belli etmesi gereken Safa olsaydı bile ben avucumu yalamaya mahkûmdum.

Günlerim böylece geçip gidiyor. İşin aslı Safa ile ilgili hayallerim gittikçe azalıyor, deftere artık yazmıyorum bile ve insan yaşayıp gidiyor. Öyle değil mi?

Bazen kendime bunun normal olduğunu söylüyorum. Çünkü gerçekten beni fark etmesi için bir sebep yok. O ilk çarpışmamız, bir mucizeydi. Ben daima sakardım fakat sakarlığım bir daha beni üzmeyecek bir sonuç oluşturmamıştı. Genellikle düşer, yaralanır, kıyafetlerimin yırtılmasına sebep olur, bazen onları kirletir, birilerini de düşürür ve gülüp geçerdim. O gün istisnaydı ve şimdi düşünürken tüm detayları hatırlayamıyordum bile. Defterde yazıyor olmasaydı hayal olduğunu düşünebilirdim.

Artık vazgeçmeliydim.

Ya da okulun bitmesini beklemeliydim. Şurada ne kalmıştı ki?

Düşünmeyi boş verip kulaklığımı takıyorum. Şarkı sözlerinin birebir uyuştüğunu söyleyemeyiz ama şu kısmı beni gülümsetiyor:

*"I wish I could've made you stay
And I'm the only one to blame
I know that it's a little too late
This is everything I didn't say..."*

Okula kadar yürüyorum, çok uzun bir mesafe de sayılmaz zaten. Bu konuda bir hayli şanslıyım.

Okulun kapısının önünde beni bekleyen Sinan ve Sinem'e selam veriyorum, kulaklığımı çıkarmadığım için pek konuşmuyoruz. Sabahları da enerjim bir hayli yerindedir aslında, sorun bende değil. Aptal âşık kavgası diyebiliriz. Bir kız Sinan'a mesaj atmış, Sinan önemsemeyip Sinem'e söylememiş, Sinem telefonda mesajı görmüş falan filan.

Gerçekten ama gerçekten bu ikisine katlanamıyorum. Hele de tartıştıklarında daha çok canımı sıkıyorlar. Arkadaşım olmaları başka, bu hâllerine tahammül etmek başka sonuçta.

Onlar beni şaşırtmayarak tartışmaya başladığında öne geçip yürüyorum. Nasıl olsa barışacaklar.

Normalden fazla sevdiğim bir şarkı başlayınca sesini açıp hafiften eşlik etmeye başlıyorum. Koridorları neşeyle yürüyorum, bugün hiçbir yere çarpmadım. Belki de sakarlığımın tutmadığı günlerden biridir.

İnşallah öyledir.

Dolabıma ulaşınca içinden ihtiyacım olan kitap ve defterimi alıyorum. Çantamdaki fazlalıkları bırakıp Sinan ve Sinem'i görebilmek için etrafıma bakınıyorum ve tam sınıfın kapısından geçerken Sinan'ı görüyorum. Tartışma şiddetlenmiş olsa gerek,

¹5 Seconds of Summer grubu tarafından seslendirilen, 2014 çıkışlı, "5 Seconds of Summer" albümünde yer alan *Everything I Didn't Say* adlı şarkı. Grup, 5SOS olarak da bilinir. (Editör Notu)

kitaplarını bile almıyorlar. İşin aslı Sinem'i anlayamıyorum. Sinan bir hayli çabalıyor, zaten başkalarıyla ilgilenmiyor da. Niye başkasının attığı mesajın cezasını o çekiyor ki?

Dolabı kapatırken gözüm koridorda dolaşıyor. Safa'yı görünce hiç şaşırmıyorum. Yanında bir kız olması da alıştığım şeylerin başında geliyor. Hatta beni fark edip göz kırpınca da pek tepki verdiğim söylenemez ama bana gülümseyince, her seferinde olduğu gibi, kalbim tekliyor.

Sanırım her şey değişse bile onu gördüğümde kalbime dolan şu his, değişmeyecek.

Elimdeki kitapları kucaklayıp sınıfa geçiyorum.

Bazen hayat bana bir şaka gibi geliyor. Benim gülmediğim bir şaka. Hoş olmayan bir şaka. Yine de yaşıyoruz.

Öğle arasında kantine inmek için sınıftan çıkıyorum. Sinan ve Sinem henüz barışmış değil. Sinem kıskançlık konusunda çığır açmaya devam ediyor. Her seferinde nasıl bir kademe ilerleyebildiğini anlayamasam da ilişkilerine bulaşmıyorum. Net olan bir şey var: *Ben ne bilirim?*

Yıllarını bir deftere platonik hislerini yazarak geçirip hayal âleminde bekleyen ben... Ara sıra gülümsemeler kazanmak dışında hayatının aşkına dair anı bile toplayamayan ben... Ne bilirim ki?

Bu düşünceler eşliğinde merdivenlerden inmeye çalışıp bunun yerine kayarken Safa'nın tanıdık kahkahası, elbette hafızamdan silinmiş olsa da o günü anımsatırcasına birbirimizi tuttuğumuz an ve en sonunda dans sona ermişçesine çarpan kalbimle birlikte öylece kalıyorum.

Gerçekten mi?

Tekrar bunu başarmış olabilir miyim?

Bir kere daha merdivenlerde kayıp Safa'nın kollarına atılmış olabilir miyim?

Safa belimi doğrulturken sesi öyle keyifli çıkıyor ki nefesim kesiliyor.

“Sana söylemiştim,” diyor gülerek.

Başımı kaldırıp nihayet yüzüne bakıyorum. Yanaklarım renk veriyor mu emin değilim ama yüzüm yanıyor. Utancımdan ölmek üzereyim.

“Neyi?” diye mırıldanıyorum. Nabzım hâlâ düzensizce atıyor. Allah'ım, bunlar gerçekten mi yaşanıyor?

“Kollarıma atılmak için daha az tehlikeli yollar da var.”

Kalbim duruyor.

Gözlerim devasa bir boyuta geçmiş hâlde onu izlerken Safa bana genişçe gülümsüyor. Nasıl hatırlıyor olabilir ki?

Elleri benden uzaklaşıyor. Geri çekilip belimi doğrulturken soruyor:

“İyi misin Başak?”

İsmimi biliyor. Hayret içindeyim.

Nasıl olup da yerimde zıplamadığımı düşünürken gülümsüyorum.

“Utanc verici düşüşümü saymazsak mı?”

“Düşmedin,” diyor göz kırparak. “Seni yakaladım.”

Kalbim bir kez daha duruyor ve bu durumdan hiç de hoşnut değil. Ölmek istemiyoruz Safa.

“Teşekkür ederim, iyiyim.”

Bu kez başka bir şey olsun istiyorum. Aynı olayın bir benzeri yaşanmışken nasıl olur da konuşmalar değişmez? Bir şey söylemeliyim yahut o soru sorup beni konuşturmalı. Bir şeyler farklı olmalı bu kez!

“Tamam, görüşürüz o zaman.”

Besbelli Safa benim gibi düşünmüyor, benden uzaklaşmaya başlıyor. İç çekiyorum ve ağzım kendiliğinden açılıyor. Ben yapmıyorum, yemin ederim!

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum arkasından.

İki basamak çıkmışken dönüp bana bakıyor. Önce şaşkınca yüzüme bakıyor, ardından kaşlarını kaldırıyor.

“Prova yapacağız.”

“Doğru, mezuniyet balosu var.”

“Aynen.”

Bir an amaçsızca başını sallıyor. Sonra soru sorar gibi kaşlarını oynatıyor. Belli ki bir şey söylememi bekliyor. Sonuçta tam o giderken onu durdurdum. Haklı.

“İzleyebilir miyim?” diye soruyor ağzım. *Ağzımın nesi var Allah'ım?*

“Ne?”

Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes alıyorum. Belki de nihayetinde bir şeyler olabilir. Ufacık bir şey de olsa razıyım aslında. Madem bu utanç verici olayı tekrar yaşadım, bari geçmiştekinden farklı bir şey olsun. Ufacık bir şey...

“Sizi çalışırken izleyebilir miyim?”

Safa'nın kaşları daha da yukarı kalkıyor. “A... Olur tabii.”

“Gerçekten mi?”

Yerimde zıplamama birkaç saniye kaldığını hissedebiliyorum.

“Evet, eğlenceli olur,” diyor Safa ve sonra peşine takılıyorum.

Okulun konferans salonu çok büyük değil ve elbette müzik için ayrı bir sınıfımız da olmadığından grubun orada çalıştığını herkes biliyor. Onlar sürekli ders aralarında ya da öğretmenler izin verdiğinde çalıştığı için herkes bu duruma alışkın. Yine de kimse onlar izin vermeden oturup da çalışmalarını izleyemez tabii.

Birlikte içeri girdiğimizde iki kız, altı oğlan ve bir sürü şaşkın göz dikkatimi çekiyor yalnızca. Gerisin geri salondan çıkmamak için ağzıma hafifçe vuruyorum. Her şey onun suçu!

Eski püskü, çoğu yıpranmış bordo rengindeki koltukların olduğu basamakları geçip sahneye çıkarken Safa'yı takip ediyorum. Bakışlar şimdi daha da şaşkın geliyor. Her an biri bayılabilir. Muhtemelen de ben.

“Selam millet, arkadaşımınla tanışın.”

Safa beni arkadaşlarına bu şekilde tanıtıyor. Elimi havaya kaldırıp dudaklarımı iki yana genişletiyorum. Daha çok kusmak üzereymiş gibi görüldüğümden eminim.

Kimse bir şey demiyor. Ben de en öndeki koltuklardan birine oturup sessizce izlemeye başlıyorum. Müzikle aramın mükemmel olduğunu söyleyemem. Demek istediğim, elbette her insan evladı gibi ben de müzik dinliyorum ama ne türleri ne grupları ne de müzikle ilgili terimleri biliyorum. Sinan bana bir iki şey anlatıyor ama çoğu bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkan bilgiler. Safa elektrogitar çalıp şarkı söylüyor, tek bildiğim bu.

Çocuklardan biri klasik gitarını eline alıp bir tabureye oturuyor. İsmi Berkay olduğunu biliyorum, Safa'dan kısa ve sessiz görünen biri. Onunla daha önce konuştuğumu hiç sanmıyorum ve onun da bana göz ucuyla bile bakmadığından eminim.

Bir diğeri baterist olan Cahit... O da oturuyor ve *-isimleri neydi Allah aşkına?*- ince çubuklarını eline alıp parmakları arasında döndürürken Safa ile gülüşüyor.

Sinan bana bunları daha önce anlatmıştı ama anımsamakta zorluk çekiyorum.

Ve basgitar çalan, uzun boylu bir çocuk daha var grupta. Çok uzun boylu... Safa onun yanında kısa görünüyor ama tabii ki komik durmuyor. Onun ismi de Ender diye hatırlıyorum ve beynim bir şeyi daha hatırlatıyor, *baget seni aptal kız*.

Bazen keman çalan bir kız onlara eşlik ediyor, bugün burada değil. Cahit bagetleri birbirine vurup kendince bir ritim tutturmuşken diğerleri de sahneden inip yanıma geliyor. Ağzım kuruyor, benimle konuşmalarından korkuyorum. Kendimi daha da aptal duruma düşürmek istemiyorum. Ama kimse var oluşumla ilgilenmiyor.

Sonra başlıyorlar ve kalbim göğsümden fırlamak için savaşıırken her şey anlamsızlaşıyor.

Safa'nın sesi mükemmel değil. Gür, insanda ipeğe dokunmuşsunuz hissi uyandıran, ergenlik kabalığından arınmış bir sesi var bana sorarsanız. Bir parça acemiliği olduğunu her koşulda hissettirse de basit bir lise öğrencisi olarak inanılmaz söylüyor. İleride nerede olacağını gözünüz kapalı hayal ettiğiniz insanlar gibi Safa. Bir şekilde onu turnelere çıkıp her yeri gezerken hayal etmek zor olmuyor.

Grup çok fazla çalışan, yetenekli üyelere sahip. Söyledikleri her şarkıyı, her geçen yıl daha iyi çalışıyorlar. Henüz kendilerine

ait bir parça çaldıklarına şahit olmasam da çoğunu sevdiğim repertuvarları bir hayli hoş.

Şimdi Pinhani'den *“Ben Nasıl Büyük Adam Olucam”* şarkısını söylüyorlar ve ben mest olmuş durumdayım. Eski bir şarkı olsa da onlar söylerken sıkılmıyorum. Defterime yazacak yeni şeyler bulmuş olmanın sevinci bile beni canlı tutmaya yeter.

Şarkıyı iki kez söyleyip bilmediğim bir yabancı şarkıya geçiyorlar. Onu da iki kez çaldıktan sonra yeni bir şarkıya başlıyorlar ama istemesem de saatin ilerlediğini fark ediyorum. Derse girmeyecekler mi? Onların böyle bir lüksü mü var? Hadi diyelim onların var, arkadaşları neden gitmek için herhangi bir hamlede bulunmuyor? Yahut niye benim gitmemi beklemiyorlar?

Düşüncelerim gittikçe birbirini kovalamaya başlamışken işin içinden çıkamayacağımı kabulleniyorum. Yine de gözlerim saate kayıp duruyor.

Her şarkıyı iki kez çaldıklarını düşünmeme yeten ikinci çalış sona erdiğinde Cahit bana doğru dönüyor. Kendimi tutamamaya yanımdakilere, arkama ve tekrar çocuğa bakıyorum. Dudakları oynuyor ve çocuk şöyle diyor:

“Başak, suyumuzu uzatır mısın?”

Ağzım açık kalıyor.

Benimle mi konuştu sahiden? Hem... Adımı nereden biliyor? Safa da biliyordu. Beni tanıyorlar mı yoksa? Ama nasıl?

“Tabii.”

Yanımda duran şişe yığınınına bakıyorum.

“Siyah olan benim,” diyor hâlâ bana bakarken.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum, nesneleri seçemediğimden değil şoktan.

Kimse bana gülmüyor, ne yaptığımı sormuyor. Sıradan bir işmiş gibi davranıyorlar ama bana öyle gelmiyor. Bir havluyla alnında ve ensesinde biriken teri silen Safa'ya göz atarak şişeyi elime alıyorum. Cahit yerinden kalkmadığı için benim sahneye çıkmam gerekiyor ama kendime güvenmiyorum. Ya sahneye düşersem? Ya da... *Ya sahneden düşersem?*

Ama düşmüyorum. Cahit'e dokunmak istesem elimin de-
geceği kadar yakınına gidip şişeyi uzatıyorum. Gülümseyerek
şişeyi elimden alıp başına dikeyor.

Gülümsediğinde gözleri yok oluyor. Geri geldiklerinde renklerinin ela olduğunu fark ediyorum. Yüzüne ve belki en çok tebessümüne yakışan çok hafif çekik gözleri var. Açık kahve saçları ve üçgen yüzüyle uyumlu gözüküyor. Burnu öyle düzgün ki yakından bakarken çocuğun suratı beni dehşete sokuyor. Onlar mı çok etkileyici, ben mi etkilenmeye fazlasıyla meyilliyim, kestirmek güç.

“Teşekkür ederim. N'abersin bu arada?”

“Ah...”

Elimle saçlarımı karıştırıyorum. Göz göze durmak beni getiriyor.

“İyiyim, harika yani... İyiyim. Sen?”

“Harikayım.”

Bana tekrar gülümsüyor. Merakıma yenilip göz ucuyla Safa'ya bakarak soruyorum:

“Derse gitmeyecek misiniz?”

“Öğleden sonra çalışacağız.”

“Ama ben gideceğim.”

Gülüşüyle bir kere daha kayboluyor gözleri.

“Öyle olmalı.”

“Ama sizi dinlemek istiyorum!”

Ağzım neden bugün beni dinlemiyor?

Cahit sırtıyor. Onu takiben Berkay’ın güldüğünü duyuyorum. *Bana mı* diye düşünsem de başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

“Gerçekten seviyor musun bizi dinlemeyi?”

Samimi bir şekilde başımı sallıyorum.

“Bayılıyorum.”

“Teşekkürler.”

Söyleyecek başka bir söz bulamayınca gülümsüyorum ben de.

“O hâlde ben derse gideyim. Umarım bir dahakine de buraya gelmeme izin verirsiniz.”

“Tabii, benim davetlimsin artık. İstedğin zaman gelebilirsin.”

Cahit’in sırtışını gördükten birkaç saniye sonra Ender ile konuşmaya dalan Safa’ya bakıyorum. Beni umursuyor gibi değil ama ben onu gereğinden fazla önemsiyorum.

“Sonra görüşürüz.”

Safa beni fark etmediği için Cahit’e söylüyorum bunları. Göz göze geldiğimizde bana bagetlerini sallayarak gülümsüyor. Onlar hazırlanırken salondan çıkıp sınıfıma doğru yürümeye başlıyorum. Zilin çalmasına çok az kaldı ve ben hâlâ karnımı bile doyumadım. *Aferin sana Başak!*

Derse karnımı doyurmuş bir şekilde girmek neşeme neşe katıyor. Sinan'ın yanına oturduğumda bana kaşlarını kaldırıp merakla bakıyor. Sormasa da "Neredeydin?" demeye çalıştığından eminim.

Ona doğru dönüp:

"Safa'yı izledim," diyorum gururla.

Önce şaşırıyor, ardından kahkaha atmaya başlıyor. Öğretmenimiz bize doğru döndüğünde özür dileyerek defterini çıkarmakla oyalanıyor ama kendini tutmak için uğraşsa da hâlâ kıkırdıyor.

"Susar mısın?"

Gürültümüz üzerine Sinem ön sıradan bize dönüyor, ona göz kırpmıyorum:

"Sevgilinin her zamanki salaklığı..."

Bir şey demeden önüne dönüyor. Sinan ve Sinem sürekli dip dibe olmayı sevmediği için bazen ikisinden birinin yanına ben oturuyorum. Tabii bugün ayrı oturma sebepleri hâlâ barışmamış olmaları da olabilir.

"Safa'yla çarpıştık," diye anlatmaya başlıyorum.

Sesim olabilecek en düşük tonda. Tabii Sinan beni yine de duyuyor.

"Yine mi?"

"Evet. Bu kez öylece geçip gitmesine izin vermedim. Prova yaparken onları izlemeyi teklif ettim."

"Nihayet bir adım attın, ha dostum?"

Sinan dalga geçer gibi konuşsa da bana gülümsüyor. Sinem göz ucuyla bize bakarken öğretmenden yine azar işitiyoruz. Böylece konuşmayı kesip tahtada yazılanlara odaklanıyoruz.

Ders boyu, çıkışta onları barıştırıp her zaman gittiğimiz yere götürmeyi ve defalarca olanları anlatmayı düşünüyorum.

Defterimi çıkarıp dersten fırsat buldukça ve teneffüslerde her şeyi yazıyorum. Gözlem değil de anı yazıyor olmak beni deli gibi mutlu ediyor. Yıllardır platonik olduğunuz biriyle konuşmak bile mucize gibi...

Okul bitiminde Sinan ve Sinem'i barıştırmayı başarıyorum. Sinem'e ufacık bir yalan söylüyorum ama sonra itiraf ettiğim için bunun yalan hanemden silinmesi için duacıyım. Sinan'la ayrıldıklarını düşünen birinin çocuğa ilan-ı aşk edeceğini söylüyorum. "*Kesin değil tabii, öyle bir duyum aldım sadece,*" diye de belirtmeyi es geçmiyorum. Nihayetinde Sinem, Sinan'ın eline zamlık gibi yapışarak beni şaşırtmıyor. Sinan'ın kimseye bakacağı yok ama biz kızlar nasılız, bilirsiniz.

Evime yakın, hep takıldığımız kafeye ulaştığımızda rahatlıyorum. Bu kez yanlarında sap gibi durmam bile sorun değil. Siparişlerimiz geldiği an tüm olayı, biraz canlandırma ve mübalağayı da eksik etmeden anlatıyorum.

"Safa biraz aptal," diyor Sinan ciddiyetle.

"Niçin?"

Savunmaya geçtiğimi görünce gülüyor.

"Kaç yıldır seni görmezden geldiğini inkâr mı edeceksin? Bal gibi de ona âşık olduğunu biliyordur."

"Bilmiyor!"

Şüpheyle kaşlarımı çatıyorum. Sinem uzanıp elimi tutuyor.

"Gözü bozuk onun."

"Sütü," diyerek sırtıyor Sinan.

"Kes sesini," diyorum hemen.

Sinan'ın sözlerinde haklılık payı olabilir. Nasıl olduğunu bilmesem de onun tahminleri çoğunlukla doğrudur. İnsanları kitap gibi okuma tabiri onu anlatmakta hafif kalır. Yine de Safa'nın beni bilinçli olarak görmezden geldiğini, ilgimi bilip de umursamadığını düşünmeyi reddediyorum. Bu çok aşağılayıcı bir şey ve ben defterime böyle kötü düşünceleri yazmak istemiyorum. Zaten onunla ilgili tüm umutlarımı tüketmiş hâldeyim, bari geriye dönüp baktığımda anılarım beni mutsuz etmesin.

“Başak!”

Başımı kaldırdığım zaman Cahit ve Berkay'ı görüyorum. Ağzım bir kere daha açık kalıyor çocuğun tavrına karşı. Bana mı sesleniyor? Buralarda başka Başak var mı acaba?

“Aaaa...”

Sesim komik bir yankıyı andırıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Neyse ki Sinan beni kurtarıyor.

“Selam çocuklar, otursanıza...”

O ne kadar da rahat yanlarında. Bilmesem yirmi yıllık dostları sanırım. Neden ben onları yıllardır uzaktan izleyen hayranlarından biriymişim gibi oluyorum her seferinde? Daha ünlü bile değiller, bu haksızlık!

“Selam Cahit!”

Bu kez de cırlıyorum, harika. Bir daha beni katiyen konferans salonuna sokmayacak.

Cahit yanıma, Berkay da Sinan'ın diğer yanına geçiyor. Masa küçük olduğu için komik görünüyoruz ama umurumda bile değil. Daha gelen varsa yer açabiliriz. Mesela Safa?

“Nasılsınız millet? Görünce selam verelim dedik.”

“Ne ara bu kadar samimi arkadaş oldunuz siz?”

Bunu soran Sinem... Bariz bir şekilde küçümsüyor yeni arkadaşlarımı. Bana karşı biraz korumacı davranıyor.

“Arkadaş olduk diyemem. Yine de üçünüzü de tanıyorum ve Başak’la bugün konuştuk. Görüp selam vermemek ayıp olurdu.”

Cahit gözleri kaybolmuş tebessümüyle arkadaşına bakarken kıkırdıyorum. Sinem belli ki çocuğun imasını görmezden geleceğini falan sanıyordu.

“İyi etmişsin. Provanız bitti mi?” diye soruyorum.

Dilimin altında, *Safa da gelecek mi*, sorusunun saklı olduğunu hissediyor mu acaba?

“Evet. Safa ve Ender spora gitti, biz de karnımızı doyuralım dedik. Sizinle oturmamızın bir sakıncası var mı?”

Arkadaşlarıma bakıyorum. Sinan tek kaşını kaldırıyor, Sinem kaş çatıyor. Eve gitmek istediklerini bilsem de gülümseyerek Cahit’e dönüyorum.

“Hayır, tabii ki yok. Sizinle oturmak beni memnun eder.”

Berkay yanımıza geldiğinden beri ilk kez konuşuyor:

“Gruba bu kadar hayran olman komik...”

Sesinde bariz bir alay seziyorum. Belki de tıpkı Sinem’in onlara yaptığı gibi o da bana karşı önyargılıdır.

“Neden?”

Ona bakarken gözlerimi kocaman açıyorum. Bir an bana bakıyor, bal rengi gözleri ciddi görünüyor. Sanki bir şeyler arıyormuş, yüzümden bir çıkarım yapıyormuş gibi görünüyor. Nihayet omuzlarını kaldırıyor:

“Berbat bir grubuz.”

“Hiç de bile!”

Ağzımdan çıkan sözcüklerin çocukça olduğunu fark edip utanıyorum. Ama doğruyu söylüyorum. Berbat değiller!

“Bence iyi çalışıyorsunuz,” diyor canım arkadaşım Sinan.

“Safa’nın sesi de hoş,” diye ekliyor Sinem.

“Mükemmel olacaksınız,” demeden edemiyorum ben de. Cahit bana bakarak sırtıyor.

Mutluluğumun binlerce kat çoğaldığını hissediyorum onlarla oturup yemek yerken. Bir şekilde Safa’ya bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyorum. Belki de sene sonunda arkadaş olabiliriz ve çok sevdiği tişörtlerden birini bana vermesi için onu ikna ederim. Ya da mezuniyet gecesi benim için bir şarkı söylemesini rica ederim. Onu videoya çeker, ömrüm boyunca o gecenin güzelliğini anımsama şansı bulurum.

Yemeğimiz bittiğinde hepimiz ayaklanıyoruz. Cahit ve Berkay ile kapı önünde vedalaşıyoruz.

“Sizinle vakit geçirmek çok güzeldi,” diyor Cahit ayrılmadan önce.

“Sizinle de,” diyorum genişçe gülümseyerek. *Hep birlikte takılalım mı Cahit? Safa ile yakınlaşmama yardım eder misin?*

“Ben de eğlendim.”

Berkay bana hafifçe gülümsüyor, sevimli hâlini görünce iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. En sessiz olmaya devam etse de mutlu görünmesi beni de sevindiriyor.

“Yarın sizi dinlemek için gelebilir miyim?”

Kelimeler ağzımdan döküldüğünde kendimi tokatlamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

“Mutlaka gel.”

Cahit böyle söyledikten sonra ikisi de yürümeye başlıyor, giderken bana dönmeden elini sallıyor. Yanıma gelen Sinan'ın sesiyle irkiliyorum.

“Resmen çocuğun üzerine salya akıttın,” diyor alayla.

“İy, iğrençsin.”

Onu yanımdan itiyorum ama bu kez de Sinem konuşuyor:

“Safa’ya yakınlaşmak için Cahit’i mi kullanacaksın?”

“Of Sinem! Saçma sapan konuşma!”

Gözlerimi deviriyorum. Biz de yürümeye başlıyoruz. Onlar önde el ele yürürken arkalarından kaş çatıyorum. Hiç de öyle kötü şeyler düşünmüyorum. Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum ben. Bunda ne kötülük var? Evet, Safa’yla yakınlaşmayı çok istiyorum ama bunu böyle kötü yöntemlerle yapmak gibi bir niyetim yok.

Ertesi gün, çok daha güzel bir şey oluyor. Cahit, öğle arasına girdiğimizde beni kapımızın önünde bekliyor. Bu kez tek geldiği için mi daha çok şaşıyorum yoksa direkt gelmesi mi beni şaşırtıyor, emin değilim.

“Selam,” diyor ben kapıdan çıkarken.

Utanç verici ama ağzım yine açık kalıyor. O da bunu fark etmiş olacak ki alaylı bir tebessümle tekrar konuşuyor:

“Hep böyle şaşkın mısındır?”

“Ne?”

“Ne zaman seninle konuşsam ağzın açık kalıyor.”

Gözleri kaybolurken iç çekiyorum. Gerçeği söylemek istemesem de aptal gözükmekten daha iyi olduğuna inanarak koca ağzımı açıyorum.

“Benimle konuşman ilginç geliyor.”

Cahit gülerek bana kolunu uzatıyor.

“Koluna girmemi mi istiyorsun?”

Öyle şaşıyorum ki ağzımın tekrar açık kalması, istemsiz bir eylem artık. İnsanlar yanımdan geçip giderken bana gülüyor olmalı lakin farkında bile değilim. Tek görebildiğim Cahit’in aşırı eğleniyormuş gibi duran tebessümü. Gözleri nasıl da kayboluyor öyle?

“Salona birlikte gidelim dedim. Diğerlerinden çekiniyor gibiydin dün.”

“Çok düşüncelisin,” diyorum teklifini kabul ederek.

Koluna girip neşeli yürüyüşüne eşlik ediyorum. Bizi görenler gerçekten de bakıyor. Okulun en popüler çocuklarından biriyle yürümem beklenmedik herhâlde. Katılmadan edemiyorum, ben bile benden böyle bir şeyi beklemezdim. Ama ona nasıl hayır diyebilirim ki? Ela gözlü, düşünceli ve yetenekli bir bateristi reddetmek kolay mı?

Hayranlar tarafından yazılmış romanlardan birine düşmüşüm gibi hissediyorum kendimi. Ne onlar ünlü ne de ben bir fanatik sayılırım ama elimde değil. Tabir-i caizse pişmiş kelle gibiyim.

“Anladığım kadarıyla Sinan ve Sinem dışında kimseyle vakit geçirmiyorsun?”

“Pek arkadaş canlısı sayılmam.”

Cahit’e baktığımda iki kaşını da kaldırarak başını öne eğiyor.

“Sen mi?”

“Evet. Sana hayran olduğum için samimi geliyor olabilirim ama normalde soğuk nevalenin tekiyimdir.”

Cahit sırtarak:

“Bana hayran mısın?” diye soruyor.

Sevgili ağzım, senin derdin ne? Neden konuşmadan önce düşünüp taşınmama müsaade etmiyorsun? Annenin karnında kaç ay durabildin?

“Sen bir bateristsin,” diyorum bu tüm olayı açıklıyormuş gibi. Neden anlamıyor ki? Bu hissi tam olarak ifade etmek zor...

“Ve?”

“Havalısın.”

Cahit son basamağı inerken daha geniş gülümsüyor.

“Yani birine hayran olman için davul çalmayı sevmesi yeterli, öyle mi?”

İnanılmaz ama konuştukça battığımı ben bile görebiliyorum. Bir süre dudak büküp sonunda:

“Hayır,” diye cevap veriyorum. “Öyle olsaydı tüm Ramazan’ı camda geçirmem gerekirdi.”

Çocuk gibi itiraz ettiğimi anlamamla eş değer bir kahkaha süzülüyor Cahit’in ağzından. Öyle çok gülüyor ki kolundan kaçıp gitmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Sonuçta rezil olduğum yalnızca Cahit. Gidip Safa’ya anlatacak değil ya.

“Bence arkadaşlıklara bir şans vermelisin. Tanıdığım en eğlenceli kızsın.”

Konferans salonuna girene dek başka bir şey söylemiyor, ben de ağzımı açmıyorum. İçeri girdiğimizde bu kez kalabalık bir grup olmaması beni rahatlatıyor. Grup üyeleri dışında kimse yok salonda. Bana özel konser mi verecekler yani? Olduğum yerde deli gibi tepinmemek için kendime çimdik atıyorum.

“Selam gençler.”

Safa tek kaşını kaldırarak bir bana bir Cahit'e bakıyor. Ender aldırıyor, Berkay başını sallayarak geçiştiriyor Cahit'i.

"Başak bizi dinlemeyi çok seviyor. Ben de onu bıkana kadar provalara getirmeye karar verdim."

Safa'nın kaşları zirveye ulaşmak için gayret ederken mahcup hissediyorum kendimi. Besbelli burada olmamı beklemiyor ve istemiyormuş.

"Umarım sorun olmaz," diye mırıldanıyorum.

"Sorun değil," diyor Safa.

Böyle söylüyor ama bir sorunmuş gibi hissetmeme sebep oluyor. Dün oturduğum yere yerleşip hazırlanmalarını izliyorum. Onlar çalmaya başladığında dünkü gibi zevk almadığımı hissediyorum. Cahit hariç kimsenin umurunda olmadığını fark etmek niye beni şaşırtıyor, bilmiyorum. Belki Safa'nın bu kadar rahatsız görünmesini beklemediğimdendir. Belki de bu kadar soğuk olacaklarını düşünememiştim. İşlerini yapmak dışında hiçbir şeyle ilgilendikleri söylenemez.

Dün olduğu gibi şarkıları iki kez söylemiyorlar fakat ben ne söylediklerini takip edemeyecek kadar üzgün hissediyorum. Ara vermelerini bekliyor, saate bakıyorum birkaç dakikada bir. Çekip gitsem çok aptal görüneceğimden eminim. Daha ne kadar aptal görünebilirim, bilmiyorum ama bekliyorum.

Nihayet sustuklarında neşeli görünmeye çalışarak Cahit'in suyunu elime alıp sahneye çıkıyorum.

"Çok iyiydiniz, dinlememe izin verdiğiniz için teşekkürler. Geç kalmadan önce derse gitsem iyi olacak. Görüşürüz."

Hızlı hızlı konuştuktan sonra suyu çocuğun eline bırakıp salondan ayrılıyorum. Kimse elbette ki arkamdan gelmiyor yahut seslenmiyor. Beklemeye hakkım olmadığını da biliyorum ama yine de içimde koca bir kırgınlık hissediyorum.

Belki de Sinan, Safa'nın benim hislerimi bildiğini söylerken haklıydı.

Mutsuzluğumu ne arkadaşarımla ne de defterimle paylaşıyorum, en azından bir süre. Bu direnişim Sinem'in çekingen, Sinan'ın ısrarcı bir tutumla neler olduğunu sorduğu boş derste sona eriyor. Cahit'in beni almaya geldiğini, mutlu mesut gittiğim yerden elim boş dönüğümü ve kırgın hissettiğimi söylüyorum arkadaşlarıma.

“Sana o çocuğun sütü bozuk demiştim.”

“Of Sinan, çirkinleşme. Her şeyi büyütenin kim olduğu ortada değil mi?”

Sinan bana kaşlarını çatarak bakıyor, Sinem sakince araya giriyor. Beni savunduğunu biliyorum ama sırf benden hoşlanmıyor diye Safa'ya sütü bozuk demesini istemiyorum. Sonuçta beni sevmek zorunda değil.

“Yine de sana böyle davranmaması gerekirdi. İnsanlık namına bile olsa.”

“Allah razı olsun Sinem,” diyorum nefesimi bırakıp.

Ne kadar güzel moral verdiler bana! Safa'nın gözünde öyle değersizim ki insanlık namına bile olsa bana insan gibi davranmıyor. Madem böyleydi, neden beni görünce gülümsediği zamanlar oldu? Bu kadar değersiz birine selam verilir mi? Böyle birine göz kırılır mı?

Sinem pişmanlıkla omzuma dokunuyor. “Öyle demek istemedim.”

“Başak, eğer Safa'nın sütü bozuk olmasaydı,”

Sinan kaçınıcı kez bunu söylüyor, merak ediyorum. Hoşuna gidiyor olmalı.

“Ona âşık olduğunu bildiği birine, yeşil ışık yakmazdı.”

“İyi de ışık mışık yaktığı yok! Beni kovmaktan beter etti!”

Sinirden gözüm döndüğü için sesimi yükseltiyorum, Sinem gözlerini kaçırırken Sinan umursamıyor bile.

“Boş ver o aptalı. Üniversitede çok daha iyisini bulacaksın, evlenip sekiz çocuk yapacak ve hayatını bu koca aileyi nasıl geçindiririm diye kahrolarak geçireceksin.”

Kendimi tutamayarak gülümsüyorum. Sinan bana göz kırpmıyor, sonra konuyu kapatıyoruz. Böyle anlarda genellikle onlar konuşur, ben de defterime hissettiklerimi yazarım fakat bu kez içimden yazmak gelmiyor. Onların gündelik atışmalarını, bir şarkının sözleri hakkında tartışmalarını ve izledikleri anime üzerine koyu bir sohbete dalmalarını izliyorum yalnızca.

Gerçekten Safa hissettiklerimi biliyor olabilir mi?

Okul bittiğinde arkadaşlarımla yürümek yerine otobüse binmeye karar veriyorum. Bir an önce eve gidip uyumak ve olanları unutmak istiyorum. Durakta oturmuş ayaklarımı öne arkaya sallarken biri gelip yanıma oturuyor. Önce başımı kaldırmıyorum fakat sonra gelen kişi tarafından izleniyormuşum gibi hissederek hafifçe başımı kaldırıyorum.

“N’aber Başak?”

Cahit küçük bir tebessümle yüzüme bakıyor, bu kez gözleri kaybolmuyor. Burada ne arıyor?

“İyilik,” diyorum usulca. Ona nasıl olduğunu sormak gelmiyor içimden, sonuçta ben kim oluyorum ki?

“Otobüse mi bineceksin?”

“Evet.”

“Eve gidiyorsun herhâlde.”

“Hı hı...”

Gözlerimi kaçırıp ayaklarımı sallamaya devam ediyorum. Eğer Safa ona hissettiklerimi biliyorsa arkadaşları da öğrenmiş midir?

Yüzümü saran ateşi hissedip iyice tedirgin oluyorum. İçimden utancımın yüzüme yansımamasını diliyorum ama emin olamıyorum. Cahit ayağa kalkıp konuşuyor:

“Biraz yürüyelim mi? Seninle konuşmak istiyorum.”

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Ağzım bu kez açık kalmıyor ama kaşlarımı kaldırmadan edemiyorum. Beni mi arıyormuş yani?

“Tamam,” diyorum sadece.

Kalkıp çantamı sırtıma takıyor ve çocuğun yanında yürümeye başlıyorum. Evime giden yolda sessizce yürüyoruz. Birkaç dakika bu sessizlik sürse de sonunda ilk konuşan Cahit oluyor. Derin bir nefes alıp şöyle diyor:

“Bugün için özür dilerim. Çocuklar terbiyesizlik etti.”

Farkında mıymış? Nasıl hissettiğimi biliyor mu? Ama yanılıyor. Sonuçta hiçbiri beni davet etmedi ve belli ki gelmemi istemiyordu. Buna tam olarak terbiyesizlik etmek demem zor.

Bir şey demeden yürümeye ve onu izlemeye devam ediyorum. Genel neşesinin aksine huzursuz görünüyor.

“Onlar adına özür dilemeye çalıştığımı düşünme, herkesin kendi ayıbı. Fakat benim misafirimdin ve öyle kaçır gibi gitmene gerçekten çok üzüldüm.”

Cahit durup bana dönüyor. Hâliyle ben de duruyorum. Yüz ifadesi hoşuma gitmiyor, o bir şey yapmadı sonuçta. Yine göz-

leri kaybolacak kadar mutlu olsun istiyorum. Genişçe gülüm-
süyorum çocuğa.

“Sorun değil. Alınmadım zaten. Sonuçta ben senin misafi-
rindim ve sen de gayet misafirperver davrandın.”

“Gerçekten mi?”

Dudaklarının hareket etmek için an kolladığını fark ediy-
rum. Başımla onaylamamın ardından gözlerini göremediğim
ona has koca tebessümü yüzünü sarıyor. Ardından derin bir
nefes alıyor:

“Bana bağıracağını falan düşünmüştüm.”

“Öyle bir şey yapmam.”

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Bu kadar iyi niyetli biri oldu-
ğunu fark etmediğim için şaşırıyorum. Grubun diğer üyeleri ki-
bir içinde yüzerken Cahit’in bu kadar hoş olması ilginç geliyor.

“Evin uzak mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Beraber yürümemiz seni rahatsız eder mi?”

Ona bakıp birkaç saniye düşünüyorum. Tavrı ne kadar iyi
niyetli de gelse kısa sürede bu kadar samimi olmamız beni de
şüpheye düşürüyor. Yine de beni yalnız bırakmasını söyleme-
nin kabalık olacağını düşünüyorum.

“Etmez.”

Evime kadar süren kısa mesafeyi, Cahit’in üzerinde çalıştı-
ğı şarkıdan bahsederek geçiriyoruz. Bunu grubu sevdiğim için
anlattığını düşünüyorum. Lisenin ilk yılından beri şarkı sözü
yazmaya çalışıyormuş ama henüz istediği gibi bir şey oluştura-
mamış. Eğer içine sinen bir parça olursa ve tabii istersem bana
dinleteceğini söylüyor. Onu dinlerken gerçekten de hayranlar

tarafından yazılmış bir hikâyenin içinde gibi hissediyorum. Aniden grubun üyeleri tarafından benimsenen sıradan kız... Tek sorun grubun diğer üyelerinin, insanlık namına bile olsa beni umursamıyor oluşu.

“Gitar da çalabiliyorum,” diyor Cahit.

Kendini övmekten ziyade, eylemleri basit şeylermiş gibi dile getiriyor. Bu huyunu sevdiğimi hissediyorum.

“Şarkı, okul kapanmadan biterse çalıp sana dinleteceğim.”

Hayretle ona doğru dönüyorum.

“Ağzımın açık kalması hoşuna mı gidiyor?”

“Ne?”

O şaşkın bir hâlde kaşlarını kaldırırken gülüyorum:

“Sürekli beni şaşırttığın için öyle söyledim.”

“Ah, belki, bilmem... Sence öyle mi?”

Benimle şakalaştığına da inanamıyorum. Bu kadar sıcakkanlı bir insan olmasını gerçekten beklemiyordum.

Cahit gittiğinde eve girip bir süre dinleniyor ve sonunda defterimle yüzleşmem gerektiğine karar veriyorum. Yalnızca Safa’dan bahsettiğim bir defter olduğu için günün sonunda neşelendiğimi anlatamasam da içimdeki kırgınlığın yatıştığını hissedebiliyorum. Belki de bir gün Cahit’e bunlar için teşekkür etmeliyim.

Bir daha yanlarına gitmeye cesaret edemiyorum. Zaten Safa ve arkadaşlarını görmemek adına sınıftan çok fazla çıkmamaya ve onlarla karşılaştığımız gözde mekânımıza da gitmemeye başlıyorum. Sinem bana ılımlı yaklaşıyor olsa da Sinan’ın durumdan hoşnut olduğunu söyleyebilmek mümkün değil.

Aslında Sinan çok şeye karşı nahoş hisler beslemekte şu sıralar.

Benden hoşlanmıyor.

Pasif olmamdan nefret ediyor.

Safa'yı gördüğünde etrafını seilmeyen hayvanlar istila etmiş gibi yüzünü ekşitiyor.

Cahit'in neşesini itici ve yapmacık buluyor.

Hâlâ Safa'ya hitaben bir defter doldurabildiğim için aptallığımdan da tiksiniyor.

Bunlar bizzat onun sözleri olduğu için aktarıyorum ama üzerime alınmıyorum. Sinan hep kötü niyetli kaynanalar gibi dırdırcı olmuştur zaten.

Hafta sonu havanın güzelliğinden faydalanmak adına Sinan ve Sinem ile buluşup biraz bisikletle gezmeye karar veriyoruz. Bahar havası her zaman en sevdiğim olmuştur. Her an her şey olabilmesinin yanında ne çok sıcak ne de çok soğuk oluşu beni rahatlatıyor. Temmuz yahut Ocak gibi değil yani. Aylar arası ayırım yaptığımı sanmayın ama anladınız sanıyorum hislerimi.

Tabii Sinan'ın bilmediği bir detay var ama mesaj atarak gazabına uğramayı göze alamıyorum.

Şey...

Cahit bana hafta sonu ne yaptığımı sormak için mesaj atmış olabilir.

Ve tabii ondan önce... Şey...

Cuma günü, beni ne zamandır göremediği için üzüldüğünü söylemiş de olabilir.

Ve bir de şey...

Telefon numaramı istemiş, o güzelim tebessümle bana bakmış olabilir.

Hayatta her şey mümkün sonuçta, değil mi? Benim suçum yok.

Cahit'i beklerken telefonumu kontrol ediyor, beş dakika geciktiğini fark ederek kaşlarımı çatıyorum. Onu tanıdığımı falan düşünmeyin, sonuçta kaç kez konuştuk ki? Ama uykusuna düşkün oluşuyla geç kalışı arasında bir ilinti olabileceğini hissediyorum.

Sinan “*Nerdesin?!*” yazan bir mesaj attığında Cahit'i arayıp durumunu kontrol etme fikriyle olduğum yerde sallanıyorum. Ben de biraz geç kaldığım için onlar yaklaşık on dakikadır bekliyor. Neyse ki yalnız değiller. Benim gibi tek beklemek zorunda da kalabilirlerdi.

Kendimi bir dediği diğerini tutmayan dolandırıcılar gibi hissediyorum. İç çekerek iç sesimle bile neden yalnızca ihtimaller üzerinde konuştuğumu düşünüyorum. *Kendine bile dürüst olamazsan nasıl adam olacaksın Başak? Sorarım sana? Hı?*

“Selam!”

Cahit aniden önümde durunca irkiliyorum.

Beni korkutmak onu sevindirmiş gibi gülümsüyor:

“İyi misin?”

“Geç kaldın,” diyorum kaşlarımı çatarak. Belki böyle yaparsam ne kadar tırstığımı çaktırmamış olurum.

“Affedersin, uyuyakalmışım.” Utanmış gibi gözlerini kaçırıp saçlarını karıştırıyor. “Yirmi dakika önce uyandım. Hemen bir duş alıp sokağa fırladım!”

“Belli oluyor.”

Gözlerimi deviriyorum ama içimden gülmek geliyor. Cahit, dünyanın en sempatik insanı olabilir.

Daha fazla geç kalmamak adına harekete geçmemiz gerektiğini söylüyorum. İtiraz etmeden nereye gittiğimizi soruyor, ben de Sinan'ın evini tarif ediyorum. Mesafe çok değil. Sinanların evi trafiğe kapalı bir caddede olduğu için genelde orayı tercih ediyoruz. Bazen sahile yakın bir yerlerde ya da piknik alanlarında da takıldığımız oluyor ama bu kez uzağa gitmeyi istememiştik. İyi ki de öyle yapmışız. Aksi hâlde Sinan beni öldürebilirdi.

Yan yana gidebileceğimiz kadar geniş bir alan olmadığı için Cahit önde ben arkada ilerliyoruz ve nihayet Sinan'ı gördüğümüzde duruyoruz. Sinem başını Sinan'ın omzuna yaslamış bıcır bıcır konuşuyor ve imkânsız ama normalde en sevdiği şey bu hâliyle kızı dinlemek olduğu hâlde sevgili arkadaşımın bana dönen yüzü, Cahit'i fark ettiği an, öfkeyle doluyor.

Umarım beni topluluk içinde öldürmeyi düşünmüyordur. Bu utançla yaşayamam! Hoş, zaten öleceksem bunu düşünmem saçma olur ama neyse.

“Merhaba canım arkadaşlarım!”

Neşeyle Sinan ve Sinem'i aynı anda kucaklıyorum. Sinan'ın kulağına doğru fısıldıyorum bu arada:

“Akşam beni öldürürsün, ne olur bir şey deme!”

“Saçlarını kökünden sökeceğim.”

“Tamam, tamam.”

Kahkahalar atarak onları bırakıyorum.

“Selam gençler,” diyor Cahit de.

“Selam,” diyor arkadaşlarım.

Cahit her şeyden bihaber neşeyle gülümsüyor. Ona bakarken benim de içimden gülmek geliyor, hemen dudaklarımın bu şiddetli arzusuna itaat ediyorum.

“Eee, nerelerde gezeceğiz?”

“Buralarda. İleride park var, içeri de girebiliriz. Çok uzun sürmez zaten!”

Elimden gelen en neşeli şekilde konuşuyorum. Cahit o kadar iyi ve kibar ki bizimle gelmek istediğini söyleyince ona hayır diyemedim. Hem ilk kez arkadaşlarımla yanında sap gibi de gezmeyecektim, neden istemeyeyim ki?

Sinan ve Sinem çok iyidir ama istemeden de olsa beni unuttukları çok an olduğu inkâr edilemez.

“Biz önden gidelim madem, kafede buluşuruz.”

Sinem böyle söylüyor. Sinan sinirli olduğu için onu benden uzaklaştırmak istiyor olsa gerek. Onlar bisikletlerine binip uzaklaşırken Cahit’e durumu açıklıyorum:

“Birlikte böyle geziler düzenler, sonra oturup bir yerde dinleniriz. Akşama doğru da evlere dağılırız. Eğer sınav varsa geziyi kısa tutup gittiğimiz kafede ve akşam seçtiğimiz kurbanın evinde ders çalışarak bütün günü birlikte geçiririz.”

“Vay canına.”

“Sen arkadaşlarınla nasıl vakit geçirirsin?”

Mesela Safa ile? Hım?

“Biz genelde prova yapıyoruz. Ondan arta kalan zamanlar da yiyip içmekle geçiyor.”

Elini kaşına götürüp kaşıyla oynuyor. Utanmış gibi görünüyor.

“Çok saçma insanlar gibi görünüyoruz, değil mi?”

Hâline gülüyorum:

“Hiç de değil! Sonuçta sen davul çalabiliyorsun!”

Neşeyle kaşlarımı oynatıyorum. Cahit de sırtarak karşılık veriyor bana. Sinan ve Sinem'i hepten kaybetmemek için harekete geçtiğimizde biraz olsun rahatlamış gibi hissediyorum. Sonuçta Sinan beni öldürmedi, Cahit de hiç yabancıymış gibi hissettirmiyor bana. Keyfim yerinde anlayacağınız!

Cahit yol boyu bol bol konuşup beni güldürüyor. Onunla ilgili o kadar çok şey öğreniyorum ki ona karşı hissettiğim hayranlık duygusu hafifliyor. Gözüme daha normal, daha bizden gözüküyor. Normalde öyle olmadığı için değil ama işte anladınız bence siz.

Tek çocukmuş. Bu yüzden hep sokakta oyun oynarmış, böylece yalnız kalmazmış. Sandığımın aksine aşırı zengin bir ailenin, şımartılmış bir çocuğu da değilmiş. Hepsinin öyle olduğunu düşündüğüm için bağışlayın beni, hıh!

Aksine babası şımarık yetismemesi için onu her yaz bir yerlerde çalıştırıyormuş. Böylece hem harçlığını çıkarıyor hem ailesini mutlu ediyor hem de bateri çalma hayaline karşı ailesinin desteğini de alabiliyormuş.

Bateri sevdasından önce, futbolu çok severmiş. Buna sürekli mahalle maçı yapmaları da sebep olabilirmiş tabii. Sonra bir gün enstrümanlara merak salmış ve bu sevdada böyle başlamış.

Davulundan bahsederken öyle bir aşkla gülümsüyor ki sanırsınız on yıllık kız arkadaşı. İnanılmaz. Ve tabii onun da sonunda utanarak söylediği, benim daha önceden fark ettiğim üzere çok konuşmuş. Yine de bu beni rahatsız etmiyor. Benim anlatacak bir şeyim yok zaten. Ne diyebilirim ki?

Sıradan bir genç kız olarak yetiştirildim. Yıllardır grubunuza hayranım. Safa'ya da âşığım bu arada, sen neler yapıyorsun?

Sonunda Sinan ve Sinem ile buluşuyoruz. Döner ve ayranın muhteşem buluşması eşliğinde sohbet ediyoruz. Cahit arkadaşlarıma sorular sorup ilgiyle cevaplarını dinlerken Sinan daha sakin görünüyor. Bir noktadan sonra çocuğa kanının kaynaya-
cağını biliyordum zaten. Tüm şüpheci hâllerine rağmen aslında çok iyi biridir.

Onlar bilmem hangi gruptan bilmem hangi takıma doğru uzun bir sohbeta daldığında Sinem’le birbirimize yaklaşıp konuşuyoruz biz de:

“Sinan sana çok kızmıştı ama saçlarını kökünden sökmemesi için onu ikna ettim.”

“Canımsın!”

O kıkırdayarak yanağımı sıkmaya çalışırken elinden kaçıyorum.

“İyi ki Sinan sana âşık oldu. Resmen öfkesini dizginleyen bir meleksin!”

Bu kez birlikte gülüyoruz, Sinan bu sese tepkisiz kalmıyor tabii. Bize dönüp Sinem’e geniş bir tebessümle göz kırptıyor. İç çekerek bu yılışık hâllerini görmezden geliyorum. Sinan tekrar Cahit’e döndüğünde Sinem usulca konuşuyor:

“Sana bir şey söyleyeceğim.”

Dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırıyor.

“Bence Cahit senden hoşlanıyor.”

Söylediklerini birinin duymasından korkarak etrafıma bakıyorum ama neyse ki kimse bize aldırmıyor. Sinem’in kolunu çimdikleyip kaşlarımı çatıyorum.

“Saçma sapan şeyleri ulu orta söylemesen olmuyor mu?”

Sesimi kısık tutsam da öfkemi gizleyemiyorum.

Sinem öfkeme aldırmadan gülüyor.

Bu kez daha sakın bir şekilde arkadaşşıma doğru fısıldıyorum. “Aynı şeyi Safa için de söylemiştin hatırlarsan. Sonuç, varlığıma tahammül edemeyen platonik birine aşk oldu.”

“Bu kez eminim.”

Gözlerimi deviriyorum. O zaman da bir hayli emindi.

“Bence sen Sinan’a âşık olduğun için yan yana gelen her kız ve erkek sana birbirine âşıkmiş gibi geliyor.”

“Hiç de bile!”

Yine de gülmeye devam ediyor. Onu boğma arzuma ket vurup ayrımanın kalanını bitiriyorum. Sinan ve Cahit’in muhabbeti de bittiğinde hesabı ödeyip kalkıyoruz.

Kapı önünde karşılıklı duruyoruz. Sinan sakinleşmiş olsa da bu habersiz misafirin hesabını bana daha sonra soracağını adım gibi biliyorum.

“Ben Sinem’i evine bırakacağım. Siz birlikte gidersiniz, değil mi?”

Bir bana bir de Cahit’e bakıyor. Ben kimseye çaktırmadan başımı sallıyorum, Cahit de bizim sözsüz iletişimimizden bihaber ona cevap veriyor:

“Evet, ben de Başak’ı evine bırakırım.”

Sinem bana imalı bir şekilde göz kırparken onu tekmeleyememek içimi acıtıyor. Ayağına şöyle sert bir tane çakabilseydim, ne iyi olurdu.

“Yarın görüşürüz,” diyorum zoraki bir tebessümle.

Onlar önden biz arkadan yola koyuluyoruz. Bir yerden sonra Cahit bisikletini yanında sürükleyerek benim yorgun ve yavaş hâlime eşlik ediyor. Nasıl yavaşsam artık çocuk yürümeyi

yeğliyor. Ben de bir gün havalı olabilecek miyim Allah'ım? Yahut asil olsam? Hı?

“Bugün çok eğlendim,” diyor bana gülümseyerek.

“Ben de.”

“Arkadaşların çok iyiymiş.”

Seninkiler kadar olmasın, öyleler!

İç sesimin tek derdi Safa'ymış gibi geliyor bazen bana. Size de öyle geliyor mu?

“Öyledirler. Bu arada senin prova falan yapman gerekmiyor mu?”

“Bugün tatil!”

“Ah...”

Bir süre sessizce yürüyoruz. Sonra Cahit ciddi bir şekilde konuşuyor.

“Arkadaş olmamız seni rahatsız ediyor mu Başak?”

“Hım?”

Ağzım açık kalmasın diye zorla çıkarıyorum bu sesi. Cahit hâlime bakıp gülüyor.

“Ciddi olmama izin vermiyorsun ki hiç!”

Kaşlarımı çatıp kötücül bakışlar gönderiyorum ona. Bakışlarım gözümleri gizleyen tebessümüyle karşılık veriyor.

“Seninle vakit geçirmek çok eğlenceli... Arkadaşımmışsın gibi hissediyorum ama yine de sana sormak istedim. Eğer sen istemezsen arkadaşınmış gibi davranmam.”

Cümle kulağıma öyle saçma geliyor ki gülmek için birkaç kez sağlam şekilde nefesleniyorum.

“Arkadaşız tabii ki.”

Bunu soran ben olsaydım anlardım da o sorunca çok anlamsız geliyor. Kim, onunla arkadaş olmayı reddedebilir ki bizim okulda?

“Öyle, değil mi?”

Cahit bana göz kırpmıyor. Bu, rahat hâline dönmesine yetiyor. Yine bir sürü sıradan şeyden konuşuyoruz ve nihayet evimin önüne ulaşıyoruz. Saçma sapan bir vedalaşma anı yaşayacağımızı düşünüyorum ama Cahit bisikletine binip “Apartmana gir de gideyim,” demek dışında bir şey söylemiyor. Dediğini yapmadan önce “İyi akşamlar!” diye saçmalayarak el sallıyor ve o arkamdan gülerken koşarak apartmana giriyorum.

Niye kendine iyi bak Cahit, sonra görüşürüz, öptüm seni falan da demedin Başak? Hatta akşam saatleriniz hayra karışsın Cahit-çiğim de, deseydin?

Saçmalama potansiyelim bir an olsun azalmıyor. Buna alışmam mümkün olacak mı acaba?

Mezuniyet iyice yaklaşıyor. Bu da sınav stresinin çoğaldığı, yazılıların art arda sıralandığı, öğretmenlerin geleceğimiz hakkında nutuğa başladığı bir dönemin habercisi elbette. Bazen her şeyden öyle bunalıyorum ki tüm ders kitaplarımı yakarak, delirmiş bir Mete Akarsu² kısa filmi çekmek istiyorum.

“Ne kadar garip değil mi?”

Ne kadar garip ve anlamsız?

Belki de bir anlam vardır da biz bilmiyoruzdur!

Sevgi ile nefret arasında ne kadar ince bir çizgi var, değil mi?”

Tabii sonra sakinleşiyorum, merak etmeyin.

²2010-2013 yılları arasında yayımlanan *Öyle Bir Geçer Zaman ki* isimli televizyon dizisinin bir karakteri.

Bu esnada Cahit ile arkadaşlığımız sürüyor lakin Safa'yla dilediğim basit şeyler dahi gerçekleşmiyor. Ben çok bir şey istemiyordum oysa. Hazır ilk kez ona karşı bir atakta bulunabilmişken mezuniyette bana bir şarkı armağan etmesine razıydım. Yahut sebepsizce de olsa beni görünce el sallamaya, tebessüm etmeye ya da egoistliğini gözüme sokuyor da olsa göz kırpmaya devam etseydi keşke. Şimdi bir merdiven maceramda daha aşağıda olmasını hayal ederek mi geçireceğim günlerimi? Bir kere olsun normal şeyler olamaz mı onunla aramda?

Defterime yazacak bir şey bile bulamıyorum. Ancak hayaller kalıyor geriye, bahtsızım ben.

Zavallı, mutsuz, hatırasız defterimi kapatıp çantamın içine atıyorum. Sinan ve Sinem nerede bilmiyorum. Yine bıcır bıcır hâllerine döndüler, inanın boğazlarını sıkmamamın tek sebebi bunu, ikisine aynı anda yapamayacak olmam.

Sıradan çıkıp öğle aramı böyle zayi etmemeye karar veriyorum. Belki kantinden bir şeyler alsam iyi gelir. Bir çikolata mesela... Belki iki... O ara bir bakmışız, merdivende ayağım kayıyor ve Safa beni tutuyor. Olmayacak iş değil.

“Merhaba Başak...”

Bu kez düz yolda tökezliyorum. Sesinin üzerimdeki etkisine bakın! Rezil olmak için sebebe bile ihtiyacım yok!

Safa kolumu tutarken gülümsüyor. Niyeyse bu kez alay ediyor gibi değil.

“Merhaba... Selam...”

Başak, lütfen dilimizi kullanma!

İçimdeki isyanı susturmaya çalışarak gülümsüyorum. Kalbim öyle hızlı atıyor ki! Elini niye çekmiyor? Hani bizim aramızda dağlar, yollar, aşılmaz uçurumlar vardı? Hani beni prova da görmek istemiyordu? Hı?

“Nasılsın? Kantine mi gidiyordun?”

“İyi. Harika. Öyle takılıyordum ya.”

Salak gibi gülüyorum. Safa kaşlarını kaldırıyor, neye güldüğümü merak ediyor olmalı.

Yeminle bilmiyorum Safa.

Neye gülüyorum Allah'ım?

Sonunda susuyorum.

“Sen nasılsın?” diye soruyorum gülmem durunca. Heyecandan içim içime sığmıyor.

“İyiyim. Ben de kantine gidiyordum. Seni görünce selam vereyim dedim.”

“Ne iyi etmişsin! Bir çikolata ısmarlayayım mı sana?”

Kalbim, beynimle yer değiştirmiş olmalı. Böylesine saçmalamamın başka bir açıklaması olamaz. Ama ona da hak veriyorum. Günlerdir Safa'yla göz göze bile gelmemiştim. Şimdi benimle konuşuyor, kolumu tutuyor ve gülüyor.

“Hadi gidelim o zaman.”

Gidelim tabii... Seninle her yere gelebilirim.

Şey, belki her yere değil.

Bilemiyorum Safa. Nereye gitmek istiyorsun?

Birlikte aşağı iniyoruz. Ne yazık ki kolumu tutmaya bir son veriyor. Keşke alıp eve götürseydi. Kolum ona çok yakışır bence.

Şükürler olsun ki insanlar iç sesimizi duymuyor.

Kantine girdiğimizde çok kalabalık olmaması içimi rahatlatıyor. Öğle arası başlayalı epey oldu tabii, insanlar ilk dakikadan koşturmuştur her zaman olduğu gibi.

Kısa sıranın sonuna geçip bekliyoruz. Safa ile konuşacak neyim olabilir, düşünüyorum; sonra aklıma mezuniyet geliyor.

“Çalışmalar nasıl gidiyor?”

Safa gülümsüyor. Nasıl da sakın görünüyor bugün böyle? Bilmesem egosunu kaybettiğini düşüneceğim.

“İyi, idare ediyoruz.”

“Mezuniyet gecesi için sabırsızlanıyorum. En önde oturup gözümü bir an bile ayırmadan sizi izleyeceğim.”

Bu kez kahkaha atıyor. Ağzım, ah canım ağzım, neden süzgecin yok?

Safa neyse ki benimle dalga geçmiyor. Sıra bize geldiği için en sevdiğim çikolatadan iki tane alıp gösteriyorum ona.

“Sever misin Safa?”

Beni?

Ay pardon, bu harika çikolatayı?

Tek kaşını kaldırıp cevap veriyor:

“Severim.”

Beni mi?

Kalbimi boş vermeye çalışıp parayı ödüyorum. Onun payını uzatınca alıp yürümeye başlıyor. Peşinden gelmemi istiyor mu, emin değilim ama yanında yürüyorum. Kantinden çıkıp bahçeye, oradan da konferans salonuna doğru sessiz bir yürüyüş yapıyoruz.

Niye buraya geldiğimi bilmiyorum.

Safa bana bakmıyor bile. Acaba onunla yürüdüğümün farkında mı?

Boş salonda ilerliyor ve sahneye çıkıyoruz. Safa bana dönünce ne yapacağımı şaşıyorum. Kaşlarını çatıp bir süre yüzümü izliyor. Ben de anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Sonra üzgün bir ifade kaplıyor yüzünü.

“Biraz geç oldu ama özür dilerim Başak.”

Ne?

NE?

NE?!

Nefes al Başak, nefes al! Tabii sonra ver. Basit bir iş bu, çaba harcamana bile lüzum yok. Burundan al, ağızdan ver.

Sakiniz.

Nefes alıyoruz.

Safa tekrar konuşuyor:

“Geçen sefer, niye bilmiyorum, terbiyesizlik ettim.”

Estağfurullah Safa. Üzülme sen, ben hemen unuturum.

“Seni davet etmemiştim. Bir anda tekrar yanımıza gelince gerildim. Aslında provalarda izleyici olmasından hoşlanmıyorum.”

“Neden?”

Tüm umursadığımız yine Safa Sancak elbette, bravo benliğim, bravo sana.

“Kibirli olduğumu düşünme lütfen. Mesele tamamen öz güvensizliğim çünkü. Henüz hazır bile değilken birilerinin izlediğini bilmek beni geriyor.”

“Anlıyorum.”

Aslında pek anladığımı söyleyemem ama ne diyebilirim ki? Yüzümü saran hülyalı tebessümü durdurmam mümkün değil.

“Tabii bu bana, sana karşı kaba olma hakkını vermiyor. Daha önce söylemediğim için de üzgünüm. Özür dilemedikçe meseleyi gözümde büyüttüm ve karşına çıkmaya utandım.”

“Ah...”

O kadar samimi ve üzgün görünüyor ki içim eriyor. Safa’ya sarılmama ne engel olabilir şu an? Ha? Ne?

Her şey?

“Ama sen her zamanki gibi bana karşı nazıksın.”

Öyleyim, değil mi Safa?

Beni aptal âşığa çeviriyor. İnanılmaz. Daha yarım saat önce normal bir insandım. Mutsuz ama normal... Şimdiyse eriyip gitmiş beynime ulaşamıyorum bile. Yine de sırtıyorum.

“Özrün kabul edildi!”

Safa gülerek başını iki yana sallıyor. Sonra sahneye oturup ayaklarını aşağı sarkıtıyor ve sallamaya başlıyor. Hafif bir mırıltı eşliğinde şarkı söylemeye başlayınca dayanamayıp yanına oturuyorum.

“Şarkı söylüyorsun.”

“Daha çok mırıldanıyorum.”

“Böyle bile sesin kulağa inanılmaz güzel geliyor!”

Bana dönüp gözlerini gözlerime kenetliyor. Sesini biraz daha yükseltip tekrar aynı şarkıyı söylemeye başlıyor. Bu kez sözlerini anlayabiliyorum. Gücüm olsa ağzım açık bu manzarayı izlerdim ama kıpırdayamıyorum.

*“Benden uzak ol istedim.
Düşünmekten vazgeçtim.*

*Kaçtım saklandım ormanın içinde
Kimse bulmasın istedim.”³*

Durup bana gülümsüyor, nefesim kesiliyor. Niye böyle şeyler yapıyor ki? Bir şeyler farklı geliyor.

“Çikolatanı ye.”

Sesinde bir tebessüm hissediyorum.

“Sonra yerim.”

Şimdi çikolatanın ne önemi var Safa Sancak, delirdin mi?

“Birazdan çocuklar gelir ve elinden alırlar.”

“Çocuklar?”

Safa bana dönüp çikolatayı elimden alıyor.

“Grup,” derken paketi açıyor ve sonunda çikolatayı elime tutuşturuyor. “Ye hadi.”

“Şarkı söylersen yerim.”

Safa’nın iyi gününden faydalanmak istiyorum ama korkularım boşa çıkıyor. Safa bu kez aynı şarkıyı, başından itibaren söylüyor. Onu dinlerken çikolata yiyor olmak hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Bu kez daha âşık hissediyorum. Daha ergen ve daha da aptal... Üçü birleştiğinde tamamen Başak Erdem ortaya çıkıyor, net.

*“Seni anlattım sayfalarca
Bende kalan neyin varsa
Bir şişeye koydum sonunda
Denize attım.*

*Benden uzak ol istedim.
Düşünmekten vazgeçtim.*

³110 grubunun seslendirdiği, 2007 çıkışlı, “Kontrol” albümünde yer alan *Çünkü* adlı şarkı.

*Kaçtım saklandım ormanın içinde
Kimse bulmasın istedim.*

*Çünkü seni
Sevmeye, görmeye gücüm yok benim
Basit bir cümleden ibaretim.
Seni unutmaya çok istekliydim,
Beceremedim.”⁴*

Safa’ya daha fazla âşık olamayacağımı sanırdım, nasıl da yanıliyormuşum?

Defterimi o günün anılarıyla dolduruyorum. Safa şarkısını bitiremeden evvel grup üyeleri gelse de hiç hayal kırıklığı hissetmiyorum.

Cahit bizi görünce bir hayli şaşıyor ama bir şey sormuyor. Artık onunla da arkadaş olduğumuz için kendimi gruplayken daha rahat hissediyorum. Zaten beni bıraksanız menajerleri falan olurum, öyle rahatım onlara karşı. Neyse ki beni kimsenin bıraktığı falan yok.

Aradan iki gün geçmesine rağmen hâlâ o günü düşündükçe sırtıtıyorum. Sinan durumdan hiç memnun değil. Sütü bozuk lafı ağzından düşmüyor. Safa’nın özür dilemiş olmasını umursamıyor, o kadar gün geçtikten sonra bir anlamı olmadığını düşünüyor. Sinem ise hem Safa’nın hem de Cahit’in bana âşık olduğuna inanıyor. İkisinin yanında dururken delirmezsem iyi...

Öğle yemeği için evden getirdiğim sandviçleri çıkarıyorum. Bahçede, banklardan birinde oturuyoruz arkadaşlarımla. Öyle mutluyum ki her gün onlar için beslenme hazırlıyorum. İkisi de itiraz etmiyor tabii. Benim mis gibi yemeklerim mi yoksa kantinin neden yapıldığı bilinmeyen yemekleri mi?

⁴110 grubunun seslendirdiği, 2007 çıkışlı, “Kontrol” albümünde yer alan *Çünkü* adlı şarkı.

Yürü be Başak, ne hamarat kız oldun sen böyle!

“Başak, ekmeğini sıkı tut, nefes al ve sakın ol; Safa ile Cahit buraya geliyor.”

Sinem beni uyarırken sözleri ters tepiyor ve ben normalin on misli geriliyorum. Ekmeği, güzelim el emeğimi, nimeti düşürmeme tabii ki canım dostum Sinan izin vermiyor. Henüz ısırmamış olduğumu görünce hemen alıp midesine doğru kısa bir yolculuğa çıkarıyor.

Ona vurmak için hazırlanırken Safa ve Cahit yanımıza ulaşıyor.

Safa “Afiyet olsun,” derken Cahit sırtıyor. Teklifsizce bir sandviçi alıp ısırtıyor.

“Piknik mi yapıyorsunuz?”

“Onun gibi bir şey.”

Sinem ona gülümseyerek cevap veriyor. Bir tane de Safa’ya uzatıyorum, kaşlarını kaldırarak bana bakıp alıyor.

“Teşekkürler.”

“Afiyet olsun,” diyorum şirin şirin tebessüm ederek. Gör bunları Safa, gör.

“Başak, bugün provaya gelecek misin?”

Cahit bunu neredeyse her gün soruyor. Onları dinlemeyi sevdiğimi söylemese miydim diye düşünüyorum bazen. Belki de kendini zorunlu hissediyordur. Tabii ben geçen güne kadar bu teklifi reddediyordum, tekrar kalbimin kırılmasını istemiyordum. Fakat Safa benden özür dilediği için...

Her şey çok karmaşık görünüyor. Ne yapacağımı bilmediğim için Sinan ve Sinem’e bakıyorum. Hiçbir şey söylememelerine rağmen cevabı yüzlerinden okuyorum. İkisinin aynı fikirde olması korkunç, gitmemi istemiyorlar.

“Yok, ben gelmeyeyim. Size kolay gelsin.”

Safa’ya bakıyorum. Ekmeği elinde tutuyor, gözleri gözlerimde. Bir şey söylemesini bekliyorum ama o sadece yüzüme bakıyor. Belki de gerçekten prova esnasında dinleniyor olma fikri onu rahatsız ediyordur?

Onun bu tuhaf yönünü anlayamasam da saygı duymam gerektiğini düşünüyorum, hafifçe gülümsüyorum.

“Biz gidelim o zaman, Ender canımıza okuyacak,” diyor Cahit neşeyle.

“Tamam, görüşürüz.”

“Sandviç için teşekkürler!”

“Afiyet olsun.”

İkisi ellerinde benim hazırladığım ekmekleriyle uzaklaşırken gözlerimi Safa’dan ayırmıyorum. Onlar gidince Sinan gururla sırtıma vuruyor.

“Aferin dostum, ilk kez bir iraden olduğunu gösterdin.”

“Sağ ol can dostum, ne kibarsın.”

“Ne yapayım kızım? Aklın bir karış havada. Utanmasan Safa’yı kaçıırırsın diye korkuyorum bazen.”

İrkiliyorum, Sinan gülüyor. Neden irkildiğimi anlamıyor olsa gerek. Bir an saçma sapan hayallerimi mi duyabiliyor diye korkmuştum. Yanlış anlamayın, manyak değilim tabii ki. Sadece her türlü saçmalama kapasitesi olan biri olarak, bir kez falan bunu hayal etmiş olabilirim. Sırf Safa ne tepki verecek merak ettiğimden. Yoksa niye kaçırayım çocuğu canım? Takıntılı mıyım ben?

Kendimden korkarak kalan son ekmeği yemeye başlıyorum. Sinan hepsini bitirmeden elimden gelen yalnızca bu oluyor.

Öğle arası bitene dek sohbet ediyoruz. Saçma sapan videolar izleyip gülüyoruz. Nihayet sınıfa çıktığımızda kendimi inanılmaz derecede mutlu, huzurlu ve sakin hissediyorum. Safa bana genel olarak iyi gelmediğinden bu farklılık beni bir hayli mutlu ediyor. Genelde çocuk ya kalbimi kırıyor ve bu beni yıkıyordu ya da hayal âleminde gezmeme sebep oluyordu ki bu da beynimin kaçıp gitmesine sebep oluyordu. Öyle olduğunda hâliyle normal tepkiler veremiyordum çoğu zaman. Şimdiyse o kadar normal ki bunu düşünmek bile bana iyi geliyor.

Ve tabii bu normalliğin mahvolması gecikmiyor. Bahtsızım ben, diyorum size.

Sırama geçtiğimde çantamın açık olduğunu fark ediyorum. Bu kalbimin delice atmasına sebep oluyor ve inanamayarak defterimin çalındığını anlıyorum. Safa için yazdığım defterin! Safa ile ilgili hayallerimi yazdığım defterimin! Saçma sapan yüzlerce şey yazdığım, içimi döktüğüm, dertleştığım defterimin!

Korku, dehşet, acı ve utanç içinde Sinan'ın kolunu çekiştiriyorum:

“Defterim yok.”

Konuşmak öyle zor geliyor ki başka bir şey söyleyemeden sıraya çöküp ağlamaya başlıyorum. Sinan önce ne söylediğimi anlayamıyor ama sonunda idrak ederek defterimi aramaya başlıyor deli gibi. O sınıfta koşturup millete sorular sorarken ben ağlıyorum, Sinem de omzumu sıvazlıyor.

Ben bittim.

Defter kimin eline geçerse geçsin, mahvoldum.

Ama ya Safa öğrenirse?

!

Defterimle ilgili en ufak bir haber yok. Sınıftan kimse bilmiyor, doğru mu söylüyorlar, onu da ben bilmiyorum. Tek bildiğim, birinin yıllardır yalnızca içimden geçirebildiğim şeyleri okuduğu gerçeği. Benim yazdıklarımı, hayallerimi ve anılarımı. Üzüntülerimi ve saçmalıklarımı...

Bunu bilmek öyle korkunç geliyor ki düşündükçe kalbim sıkışıyor. Bir daha bir yere yazı yazabilecek miyim, merak ediyorum. Bir haftadır kendimle ilgili en ufak bir cümleyi bir yere karalamayı bile başaramadım çünkü.

Okul bitince Sinan ve Sinem'i gönderiyorum. Yalnız kalmak, depresif takılmak, ağlayarak yürümek istiyorum sadece. Defterimi geri istiyorum. Anılarımı, hayallerimi, saçmalıklarımı ve tüm bunları özgürce yazabilme mutluluğunu geri istiyorum. Neden almış olabilirler ki? Benim defterimden nasıl haberi olabilir birinin? Neden umursuyor? Safa'ya âşık olan biri mi yoksa? Safa benimle iki üç kez konuştu diye beni mi cezalandırıyor? Birisi benimle dalga mı geçiyor? Neden?

“Başak?”

Oturduğum yerde irkiliyorum. Safa'yı görmek bile gelmiyor içimden. Hem herkes çıkmış olmalıydı bu saate kadar, neden geldi ki?

Gözlerimin dolduğunu hissedince başımı eğiyorum. Gelip yanıma, sırama oturuyor. Bir hayalim de buydu. Aynı sınıfta olacaktık, paralel evrenlerden birinde âşık olan kişiler olarak yan yana oturacaktık. Aptalca çizimlerim vardı kıyıda köşede. Bir sıranın üstünde birbirine dönen bir çiftti, daha çok bu hayalin yandan yemiştiydi ama olsun. Berbat da olsa benim çizimlerimdi onlar. Ne zaman o sayfaya baksam mutlu olurdum. Belki gerçekten de bir yerde böyle bir çift vardır diye. Burnumu çekerek ağlayışımı bastırmaya çalışıyorum. Ben ona aldırırsam da Safa usulca konuşuyor.

“Seninle konuşmam gerek ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“İstediğin yerden başlayabilirsin.”

Burnumu tekrar çekiyorum. Safa çantasını açıyor, fermuarın sesini duyunca anlıyorum bunu ve masaya bir şey koyuyor. Ne yapıyor, bilmiyorum ama ağlarken beni görmesini istemiyorum. Bu yüzden başımı eğmeye devam ediyorum.

“Bir saniye başını kaldırabilirsen konuşmaya daha kolay başlarım.”

Gözlerimi silip başımı kaldırıyorum. Defterim masanın üzerinde duruyor. İnanamayarak defteri hızla elime alıp kucaklıyorum. Safa’da ne işi olabilir ki?

“Sen mi almıştın?”

Dehşetle soruyorum bunu. Safa irileşen gözleri eşliğinde başını yavaşça iki yana sallıyor.

“Hayır, ben almadım.”

“Kim?”

Nefret dolu hissediyorum kendimi. Çılgılık atmak, öfke içinde tepinmek istiyorum. Sonra aklım başıma geliyor ve irkiliyorum. Safa defterimi biliyor. Defterimi çantasından çıkardı. Her şeyi biliyor. Hepsini okudu. Tüm aptallıklarımı gördü.

Tekrar ağlamaya başlıyorum, yüzümü ateş basıyor.

“Benden nefret etmene sebep olmak istemiyordum ama anlatmaktan başka bir şansım yok.”

Gözlerimi defterime dikeyiyorum. Konuşacak gücüm yok. Utanç içinde titreyerek ağlıyorum yalnızca. Bir daha yüzüne bakabilecek gücüm olacak mı acaba?

“Cahit’e âşık olan bir kız, bizim sınıfımızdan, sizin yakınlığınızın görünce sevgili olduğunuzu düşünmüş. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama defterini öğrenmiş ve seni rezil etmeyi umarak defteri almış. Cahit’e götürüp onu aldattığını, kullandığını falan söylemiş. Böylece sizi ayırmayı umuyormuş herhâlde.”

Ne?

Bunca acı arasında bile aklım karışıyor. *Bu ne aptalca bir iş böyle?*

Ağzımı açıp tek kelime edemiyorum ama beynimin içinde öfkeyle tepiniyorum. Hayatımda bundan daha saçma çok az şey duydum.

“Cahit de neden bahsettiğini anlamadığı için birkaç sayfayı okumuş ve gerçeği öğrenince ne yapacağını bilemediği için defteri kızdan alıp saklamış.”

Bir kez daha irkiliyorum. Cahit mi? Nasıl? Ne alaka? Neden okumuş ki? Neden saklamış defterimi?

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiçbir şeyi anlayamıyorum. Aklımı yitiriyorum galiba utançtan.

“Sana getirmek istememiş çünkü utanacağını düşünmüş.”

Kafam öyle karışıyor ki Safa’ya bakmaya başlıyorum şaşkın bir hâlde.

“Bugün Cahit defteri bana getirdi. Seni bu kadar üzgün görünce o da çok üzülmüş, ona kızmandan korktuğu için benimle konuştu.”

“Ve sen de defteri okudun, değil mi?”

Tek önemli olan bu değil ama bunu sormam gerekiyor. Elimde değil.

Gözlerimiz buluşuyor. Safa bana dikkatle bakarken istemsiz yaşlar yanaklarımdan süzülüyor.

O sessizce beni izlerken kendimi tutamayıp tekrar soruyorum. “İçinde ne yazdığını biliyorsun, değil mi?”

“Defteri okumadım.”

“Yalan söylüyorsun!”

Kaşlarımı çatıyorum. Neden okumayacak ki? Kim olsa okurdu. Hatta başkalarına da anlatıp arkamdan gülerdi.

“Başak, gerçekten defterini okuyacağımı düşünüyor musun? Bu sana yapabileceğim en korkunç şey olur. Yemin ederim, kapağını bile açmadım. Aslında yazanları okumak istemiyorum bile. Lütfen bana inan.”

“Ama ne yazdığını biliyorsun!”

Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum. Ona baktığımda, gözlerinde yalnızca ona âşık olduğumu bildiğini görüyorum. Bana bakışında bir şey var, öyle bir şey ki eminim bildiğinden. Bir şeyler farklı görünüyor.

“Bunu yalnızca tahmin ediyorum.”

“Hayır, bildiğini biliyorum.”

“Bilmemem mümkün değil çünkü...”

Anlamayarak yüzüne bakıyorum.

“Defteri okumadım ama benimle ilgili olduğunu biliyorum.”

Yutkunuyorum.

“Birisi mi söyledi?”

İnkâr etmeyi gereksiz görüyorum. Daha ne kadar rezil olabilirim ki bir insana?

“Hayır.”

Sinirleniyorum, hâliyle sesim yükseliyor:

“O zaman nasıl biliyorsun?”

“Ne zaman göz göze gelsek...”

Safa başını iki yana sallıyor.

“Ne zaman aynı ortamda olsak... Yanakların kızarıyor, gözlerinde inanılmaz bir ışıltı oluşuyor. Öyle mutlu bakıyorsun ki başta aklım karışıyordu.”

Tekrar ağlamaya başlıyorum. Hayatım boyunca böylesine bir utanç hissetmemiştim.

Tüm bunlar çok saçma gözüküyor gözüme.

“Aptal değilim. Başta kendi kuruntum olduğunu düşünüyordum ama...”

Omuz silkiyor. Nasıl rahat görünüyor olabilir? Ben burada nefes almak için çaba harcarken o nasıl böyle sakin durur? Nasıl böyle sakince konuşur? Sanki hiçbirisi önemli, değerli değilmiş gibi.

“Bana âşık olduğunu anlamıştım. İki yıl olmasına rağmen bakışların hiç değişmedi. Bazen... Hüzünlü oluyor ama sonra eski hâline dönüyor, alıştığım hâline.”

Sütü bozuk, diye geçiriyorum içimden. Sinan’ın dediği doğru mu yani? Pisliğin teki ve her şeyi bilmesine rağmen bana yeşil ışık mı yakıyordu?

“Benden başka kimseye öyle baktığını da görmedim.”

“Ve defteri okumadın. Okumak dahi istemedin. Umurunda bile değilim, öyle mi?”

“Defteri okumadım. Okumak istemedim. Bu saygısızlık olur.”

“Ve?”

Safa derin bir nefes alıyor. Bir süre konuşmuyor ve bu, söyleyeceklerine karşı korkuyla dolmama sebep oluyor. Yerimden kalkıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

“Sakın ağzını bile açma Safa.”

O itiraz etmeden evvel hızlıca konuşuyorum.

“Ağzını açarsan, yemin ederim çantamla sana vururum. Duymak istemiyorum. Hiçbir şeyi öğrenmek istemiyorum artık. Bu konuşma hiç yapılmadı. Hiç olmadı. Olmayacak. Defter de olmayacak. Sıramdan çık ve ben gideyim.”

Çantamı omzuma atıyorum, defterimi sımsıkı göğsümde tutuyorum. Onu, hislerimi ve hayallerimi tüm bu çirkinliklerden sakınmak istiyorum.

Ağzı açık kalan ilk aşkıma bakıp tehdit edercesine çantamı kavıyorum:

“Konuşma ve geçmeme izin ver Safa.”

Yerinden kalkıp gerçek bir şaşkınlık içinde bakıyor yüzüme. *Buraya kadar*, diye düşünerek pes ediyorum. Koşarcasına çıkıyorum sınıftan. Ağlıyorum ama bu bir zorunluluk yalnızca. Ağlamazsam unutamam, biliyorum. Bu korkunç şeyleri aklımdan ve kalbimden çıkarabilmem için ağlamam gerekiyor.

Sinan’a her şeyi anlatan bir ses kaydı yolluyorum. Normal şartlarda Sinem ile de samimi olsak da benim esas dostum Sinan ve bu konuyu konuşmak istediğim tek insan da o. Beni bir tek o tamamen anlayıp bağrına basabilir.

Defterimi tüm gün inceliyor, değişen bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Yıllardır biriken satırlara bakarken yüzü-

mün yandığını, gözlerimin yaşadığını hissediyorum. Bunları gerçekten okumamış olabilir mi Safa?

Telefonum çaldığında arayanın Sinan olduğunu düşünerek açıyorum hemen.

“Başak?”

Cahit mi? Aramasına şaşıyorum. Konuşmak içimden gelmiyor, o da benden bir cevap beklemiyormuş gibi ben suratına kapatmadan evvel sessizliği dolduruyor.

“Biraz konuşabilir miyiz? Ben şimdi sizin evin önünde bekliyorum. Gelebilirsen...”

Sözünü bitirmeden susuyor. İç çekerek birkaç saniye düşünüyorum. Sonunda sırf defterimi okuduğu için onu tokatlamak adına bile olsa aşağı inmeye karar veriyorum.

“Geliyorum.”

Telefonu kapatıp defterimle birlikte evden çıkıyorum. Cahit apartmanın önünde, elleri ceplerinde bir şekilde bekliyor ve olduğu yerde sallanıyor. Beni görünce dudaklarını bükerek yaklaşmamı bekliyor. Nasıl defterimi okuyabilir, aklım almıyor. Bunu yapmaması gerekirdi. O aptal, pislik, mikrop kız kim olursa olsun, ne söylerse söylesin; yapmaması gerekirdi!

“Sanırım bu bakışların sebebini biliyorum.”

“Kaç sayfa okudun?”

Ellerini havaya kaldırıp çocuk gibi dudak büküyor birkaç saniye. Hiç de yumuşamıyorum, kaşlarım çatılı bir hâlde bekliyorum. Ne kadar sempatik olduğu umurumda bile değil şu an.

“Safa’yı meseleye dâhil etmenin iyi olacağını düşünmüştüm. Öncelikle bunun için özür dilerim. İstersen bana vurabilirsin, ödeşiriz ama en baştan anlatmama izin ver. Olur mu?”

Bir şey söylemiyorum, Cahit anlatmaya başlıyor.

“Geçen hafta, okul çıkışı sınıftan bir kız benimle konuşmak istedi. Pek muhabbetimiz yok normalde, o yüzden şaşırıp dinlemeye karar verdim. İnan aklımda hiçbir şey yoktu. Böyle şeyler olacağını hiç bilmiyordum. Okulun oradaki parka gittik, oturduk ve bana senin beni aldattığını söyledi.”

Ağzım açık kalıyor.

“Ne diyeceğimi şaşırdım. Ne saçmaladığını sordum ama o bunu yanlış anlamış olmalı ki bana defterden bahsetti. Beni aldattığını, Safa’ya yaklaşmak için kullandığını ve birkaç kötü sıfatı hak ettiğini falan söyledi.”

Göğsüm hızla kalkıp iniyor. Kız kim acaba? Sinan’a söylersem birlikte dövmeye gideriz. Beni bu işte yalnız bırakmayacağını adım gibi biliyorum.

“Bana ilk sayfayı gösterdi. Safa’dan bahsediyordun. Bana değil Safa’ya âşık olduğunu ve kafasında kurduğu saçma sapan şeyleri anlattı.”

Nefesim kesiliyor, ağzımdan çıkan ufacık ses Cahit’in de duraksamasına sebep oluyor. Birkaç saniye bekledikten sonra defterimi işaret ediyor eliyle.

“Defteri ne koşulda olursa olsun almam gerektiğini düşündüm. Kızın hâli pek normal değildi ve başka birine göstermeden önce alırsam iyi olacaktı. Defteri istedim, o da bunu iyiye yordu. Galiba seni terk edip teselliyi onda bulacağımı falan düşünüyordu. Her neyse...”

Gözlerimi açıp kapatıyorum birkaç kez. Bütün bunlar çılgın bir rüyanın hatıraları olabilir mi? Neden mantıklı gelmiyor hiçbir şey?

“Bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. Sadece onun gösterdiği kısmı okudum, yemin ederim Başak. Saklarsam me-

selenin kapanacağını sanıyordum ama tüm hafta mutsuz olduğun için aptallık ettiğimi fark ettim. Ve ne yapacağımı şaşırdım. Güvenini kaybetmek istemiyordum, bana inanıp inanmayacağını da bilmiyordum. Sonra Safa ile konuşmaya karar verdim. Defteri sana vermesini söyledim ama ne hakkında olduğunu söylemedim. Sadece bir kızın saçma sapan düşünceleri yüzünden defterini çaldığını, geri vermeye cesaret edemediğimi falan söyledim. O verirse...”

Cahit eliyle saçlarını karıştırıyor:

“Çok salakça ama onu sevdiğin için mutlu olacağını düşündüm. Safa’nın asla okumayacağını biliyordum, öyle biri değil o.”

Defterimi kaldırıp omzuna vuruyorum.

“Tamam, hak ettiğim için sana izin...”

Omzunu iyice yaklaşıyor bana.

“Vur gitsin, içinde tutma.”

Yaramazlık yapmış çocuklar gibi sırtıyor. Bu, neşeli gülüşüne benzemese de sempatik hâline karşı koymak zor. İç çekerek defterime sarılıyorum.

“Bunlar çok saçma... Hepsi...”

“Özür dilerim Başak. Safa seninle konuşmaya çalıştığını ama çok kızdığını söyleyince hemen buraya geldim. Düşüncesizlik ettiğim için çok üzgünüm. Ama yemin ederim ikimiz de defterini okumadık.”

“Sana âşık falan değilim.”

Niye böyle söylüyorum bilmiyorum ama kızın aptallığı beni çıldırtıyor. Böyle bir şeyi düşünmesi için ne yapmış olabilirim ki?

“Biliyorum!”

Cahit ellerini kaldırıyor tekrar:

“Ben de sana âşık değilim. Şey, bir ara senden hoşlanıyordum sadece. Uzaktan...”

Ağzım açık kalıyor.

O sırtarak anlatırken tepki veremeyip aval aval yüzüne bakıyorum.

“Epeyce oluyor ama seni ilk fark ettiğimde çok güzel olduğunu düşünmüştüm, çocuklarla bunun muhabbetini yapmıştık birkaç kere. Ama sonra geçti gitti, sana âşık falan değilim. Sana karşı tamamen arkadaşça duygulara sahibim.”

“Benden mi hoşlanıyordun?”

Cahit ona vurmamdan korkuyormuş gibi bir adım geriliyor.

“Güzelsin, sempatiksin, çok tatlı bir gülüşün var ve ben de sıradan bir erkeğim. Gayet normal bence senden hoşlanmam.”

“Ha?”

“Şimdi arkadaşız ama... Değil mi?”

“O yüzden mi adımlı biliyordun?”

Şebek hâline dönüp başını aşağı yukarı sallıyor.

“Ya Safa?”

Kalbim öyle hızlı atıyor ki!

“Ne olmuş ona?”

Cahit durum onu eğlendiriyormuş gibi kaşlarını oynatıyor.
Ya sabır!

“O... Benden... Hiç hoşlanmış olabilir mi?”

“Bilmem. Git de sor.”

“Başka derdin?”

Gözlerimi deviriyorum. Cahit sonunda o tanıdık, gözlerini kaybettiği tebessümüyle yüzüme bakıyor.

“Başak, bana küsmezsın, değil mi?”

Bir süre düşünüyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Cahit ile konuşmak beni sakinleştiriyor. Yarım saat önce olduğum kadar mutsuz ve sinirli hissetmiyorum kendimi. Belki de ikisinden de aynı şeyleri duymaktır beni rahatlatan, bilmiyorum. Yine de yalan söylediklerini düşünmüyorum.

“Küsmem.”

Aniden bana sarılıyor, sımsıkı bir şekilde. Sırtıma birkaç kez pat pat vurup geri çekiliyor.

“Sen çok tatlı, nazik ve iyi kalpli bir kızsın. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım, teşekkür ederim.”

“Şey... Sağ ol. Sen de çok güzel davul çalıyorsun.”

O gülünce ben de eşlik ediyorum bu kez. Bugün güleceğimi birisi söylese katiyen inanmazdım ama kendimi rahatlamış hissediyorum.

“Teşekkürler. Ben şimdi gideyim, bir şey olursa hemen bana söyle, tamam mı? Bir daha seni rahatsız etmelerine izin veremeyeceğim.”

“Tamam. Geldiğin için de sağ ol Cahit.”

Gözleri kaybolup gülüşü yüzüne yayılıyor. Birkaç saniye gülümseyerek el sallıyorum çocuğa, sonra apartmana giriyorum. Sinan’la bir an önce konuşmam gerek!

Sinan ve Sinem ile durumu değerlendiriyoruz. Sinem’in çıkardığı sonuç, onun haklı olduğu yönünde... Her ne kadar

artık öyle hissetmediğini söylemiş de olsa Cahit'in hâlâ benden hoşlanma ihtimali olduğunu düşünüyor. Ve tabii Safa da benden hoşlanıyormuş. *O yüzden defterde ne yazdığını bile umursamıyor, değil mi*; diye sorduğumda ağzının payını alıp susuyor.

Sinan ise hem Cahit'in hem Safa'nın hem de o aptal kızın sütünün bozuk olduğunu düşünüyor. Üçü de bencil, güvenilmez insanlarmış. Bir daha onlara bulaşmamı istemiyor. Hatta bana Aynı Yıldızın Altında⁵ filmindeki gibi bir yumurta fırlatma sahnesi hazırlayabileceğini söylüyor. Bunu hayal etmek bile iyi hissettiriyor. Tek sorun, hayalimde ne Cahit ne de tanımadığım kızın olması. Benim yumurtalarımın hedefinde Safa'nın güzel yüzü var.

Tüm bu sohbetlerin ardından gerçekten rahatlıyor ve bir daha defterimi okula götürmemeye karar veriyorum. Hatta defteri kaplayıp bir kutuya yerleştiriyor ve Safa için hiçbir şey yazmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Ve şey... Bir süre idare ediyorum da. Sahiden.

Tam bir ay boyunca hiç dokunmuyorum deftere.

Sonraki iki haftayı da kutudan ve kaptan çıkarmakla geçiriyorum.

Nihayet, mezuniyete günler kala, defteri bir kez daha okumanın kimseye bir zarar getirmeyeceğini düşünüyorum.

Bu süreçte Safa benimle üç kez konuşmaya çalışıyor ama onu dinlemiyorum. Bunu, pes edeceğini bildiğim ve görmek istediğim için mi yoksa biraz daha aşağılanmaya yüreğimin el vermeyeceğine emin olduğumdan mı yapıyorum, kestiremiyorum. Tek bildiğim, Safa'nın bahanelerine ve kibarlığına karnımın tok olduğu.

⁵2014 yılında John Green'in *The Fault in Our Stars* adlı kitabından uyarlanan Amerikan filmi.

Eğer en başından beri benim ona olan hislerimden şüphelenmiş ve sonunda emin olmuşsa... Bunca zaman bu bilginin gücüyle böyle rahat olabilmişse... O, dinlememem gereken biridir. Sinan, can dostum, her daim olduğu gibi yine haklı anlayacağınız.

Bu canımı acıtıyor. Ama yıkılmıyorum. Yıllarca uzaktan sevmeye alıştığınız biriyle birkaç kez konuşmak sizi bir parça umutlandırabilir ama kendinizi kaybetmenize yetmez. Katiyen yetmez. Çünkü umutsuzluk her yerinize işlemiş durumdadır. Bunca pesimist duygu bir aradayken sizi düşmekten kurtarıp dalga geçmesi, kovmaktan beter edip özür dilemesi ve bir şarkıyı gözlerinizin içine bakarak söylemesi yeterli değildir.

Olamaz.

Benim satırlarca hayalimle yarışamaz bunlar.

Biraz ağlıyor, çok fazla zırlıyor, defterime yazmak için delice arzularla doluyorum ama bir erdem timsali olarak, bunu da atlatıyorum.

Okul bitince Sinan ve Sinem ile elbise bakmak için alışveriş merkezine gidiyoruz. Sinan elbette gelmek istemiyor, çok direniyor ama Sinem üzülünce hemen karar değiştiriyor. Erkekler işte...

İkimiz de aşırıya kaçmamayı düşünüyor ve sade elbiseler alıyoruz. Ben siyah, uzun, sıfır kollu bir elbise seçiyorum. Sinem de bordo, dizlerine kadar gelen bir elbisede karar kılıyor. Onun elbisesi dantel detaylarıyla süslenmiş olsa da benim elbisem ruh hâlime uygun bir şekilde sade. Dizi ve filmlerde sıkça görülen cenaze kıyafetlerinden tek farkı, üzerimde güzel durması olabilir. Mezuniyet fikrinin artık beni mutlu etmediğini gizleyecek değilim.

Gidip de Safa'yı mı dinleyeceğim bütün gece? Bir de dans ederse birileriyle, kahrolurum herhâlde.

Bunları düşünmemeye çalışıyorum ve iki saatlik alışveriş faslımız, ayakkabı ve çantaların da bulunmasıyla tamamlanınca rahatlıyorum. Karnımızı doyurmak için kendimize koca menülerden sipariş ediyor, bir masaya yerleşip Sinem'in bıcır bıcır konuşmasını dinliyoruz.

Benim neşem olmadığı için sesim çıkmıyor, Sinan durumun farkında olduğu için bana karışmıyor. Sinem de bizi neşelendirmek için böyle yapıyor olsa gerek, hiç kızmıyorum ona. Arkadaşım için daha iyi birini bulamazdık zaten. Sinem, Sinan'ın ruh eşi olabilir.

"Sütü bozuk alarmı!"

Sinan, Sinem'in lafını bölünce ikimiz de şaşırıyoruz. Ne söylediğini kavradığım an geriliyorum.

"Safa, bize doğru geliyor. Elinde tepsi de yok, seninle konuşmak için geliyor herhâlde."

"Kalkalım."

"Ama çok yaklaştı."

"Koşarak kaçalım."

Sinan geç olduğunu belli edercesine başını iki yana sallıyor ve bunu takiben Sinem'in sesi, umutsuz bir tonla araya giriyor. Kaçmak için çok geç.

"Merhaba Safa..."

Bunu ne kadar yakın olduğuna vurgu yapmak için, gönülsüzce söylediği belli.

Yaklaştığını hissedince geriliyorum. Arkamı dönmeyip içeceğime doğru eğiliyorum. Yüzünü görmek ve yüzümü ona göstermek istemiyorum.

“Afiyet olsun. Oturabilir miyim?”

“Ne yazık ki masamızda yer yok,” diyor Sinan.

Onun böyle rahat konuşabilme özelliğini hep sevmişimdir. Ben şu an kendimi hiç de konuşabilecek gibi hissetmiyorum.

Safa pes etmiyor. “Burada iki boş sandalye var?”

Sinan, şaka yapmadığını vurgulamak için sert bir şekilde ekliyor:

“*Sana yer yok*, demek istemiştim.”

“Ah... Anlıyorum.”

Safa şaşkın bir şekilde susuyor. Sesinde, az evvelki rahatlığının izi dahi kalmıyor. Sırıtmamak için kendimle savaşıyorum.

“O hâlde... Şey... Gideyim ben.”

“En iyisi.”

Sinem söylüyor bunu da. Safa gitsin diye beklerken çocuğun bana doğru eğildiğini hissediyorum. Sol omzumun üzerinde, çok yakınımda duruyor başı. Kulağıma doğru fısıldıyor, bir kez daha irkiliyorum. Çok, çok yakınımda duruyor.

“Bir şekilde seni benimle konuşmaya ikna edeceğim.”

“Rüyada,” diye homurdanıyorum.

Bana aldırmadan geri çekilip uzaklaşıyor. Bir dakika geçene kadar rahatsız hissetmeyi sürdürüyorum. Nihayet kendime geldiğimde Sinan, bana doğru dönüp ciddiyetle konuşmaya başlıyor.

“Bu çocuğu anlamıyorum.”

“Ben de.”

Sinem’e bakıp dudak büküyorum. “Şey, ben de?” diyor reddütle. Sonuçta bazı durumlarda, insan koşulsuz şartsız arkadaşına katılmalıdır.

“Senin duygularını bildiğini söylemişti, değil mi?” diye soruyor Sinan.

“Evet.”

Somurtuyorum.

“Ve ilk günden itibaren bilmesine rağmen seni görmezden gelmeye devam etti?”

Burnumdan solurken başımı sallıyorum.

“Defterin onun hakkında yazılarla dolu olduğunu bilmesine rağmen merak dahi etmedi?”

“Evet, Sinan. Anladık.”

Ben sinirle konuşurken Sinan başını iki yana sallıyor.

“O hâlde niye peşinden koşuyor? Ne söyleyebilir ki sana?”

“Bilmiyorum. Onu dinlemek istememiştim, unuttun mu?”

“Bence garip.”

“Sütü bozuk işte, unuttun mu?”

Sırıtıyorum ama samimi değilim. Sinan da yutmuyor şaka yapma çabamı. İşin biraz garip olduğunu kabul etsem de Safa ile konuşmaya gururum el vermiyor.

Birkaç hafta daha, diye düşünüyorum. Sonra onu görmek zorunda kalmayacağım ve bu çile sona erecek. Sadece biraz daha dayanmalı, ona olan zaafımı görmezden gelmeli ve ondan kaçmaya devam etmeliyim. Sonra her şey bitecek.

Safa söylediği gibi davranmıyor, beni ikna etmeye çalışmıyor. Elbette bunu önemsemiyorum. *Sütü bozuk,* diyorum kendi kendime. Bunu sürekli tekrarlarsam merakımı önleyebileceğimi umuyorum.

Hem... Ne kaldı ki şunun şurasında? Bu geceyi atlatmayı başarırsam ne onun bana mükemmel görünen suratını bir daha göreceğim ne de harika bulduğum sesini işitmeye imkân bulabileceğim. Bu yüzden mutluyum, huzurluyum. Safa Sancak'a duyduğum aşkın esaretinden kurtuluyorum!

Tüm çabama rağmen gülmeyi başaramıyorum. Elime geçen yalnızca birkaç damla gözyaşı oluyor. Kendimi bırakmaya direnir elbisemin eteğiyle oynuyorum bir süre. Sinan ve Sinem gelmiş olmalı.

Beni almaya taksiyle gelecekler ve böylece mezuniyet kutlamamıza birlikte gideceğiz. Biraz daha evden çıkmazsam Sinan sinirlenip beni almaktan vazgeçecek ama olsun.

Çantamı, çantama sığmayan telefonumu *-neden bu süslü çantalar bu kadar ufak olmak zorunda?-* alıp annelere haber veriyor ve kendimi dışarı atıyorum. Sıcaklığın bunaltmaya çok yaklaştığı gecelerden biri. Aslında depresif olmasam güzel bir gece olduğu her hâlden belli. Oysa benim ciğerlerim, elbisem kadar karaymış gibi hissediyorum. İstemesem de böyle hissetmeye mâni olamıyorum.

Apartmandan çıkıp caddeye doğru yürüyorum. Normal şartlarda Sinan ve Sinem gelmiş olmalıydı ama ne kadar bakınsam da ne arkadaşlarımı ne de beni bekleyen bir taksiyi görebiliyorum.

“Selam Başak...”

Normal şartlarda bir korku filmini andıran bu sahneden tırsmam gerekirdi fakat sesin sahibini tanıyınca durum değişiyor. İrkilip arkama bakıyorum. Safa bana iyice yaklaşırken kaşlarım çatılıyor. Bu maskenin altında elbette ellerimin titremeye başladığını ve kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

“Senin ne işin var burada?”

Safa öfkemden hiç etkilenmiyor. Ciddiyetle bana bakıyor. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Evimi nerden biliyorsun ki?”

Ama o daha cevap vermeden anlıyorum. *Sinan, bu ihaneti asla unutmam.*

“Sinan söyledi. Seninle konuşabilmem için önce onu ikna etmem gerektiğini geç de olsa anladım.”

“Halt etmişsin.”

Onu ardımda bırakıp yürümeye başlıyorum. Nereye gittiğimden emin değilim. Şu an eve dönemem, yürüyerek gidebileceğim en yakın yer de Sinan’ın evi. O bana ihanet ettiğine göre bu da imkânsız. Nereye gitmeliyim?

Ben kararsızlık içinde ilerlerken Safa bana yetişip önüme geçiyor.

“Defteri okumadım, içinde ne yazdığını da adım gibi biliyordum. Ama umurumdasin, Başak. O yüzden beni dinlemek zorundasın.”

Sebebi sesinin aniden yükselmesi mi yoksa sertleşen bakışlarını mı, bilmiyorum ama durup ona bakıyorum. İki elini havaya kaldırıp burnundan soluyor. O gün ona sorduğum soruları tekrar cevapladığını fark ediyorum. Ne demek istiyor? Beni umursayan biri böyle mi davranırdı?

“Seninle bir nevi tanıştığımız ilk gün, senden hoşlanmıştım. Çok şiddetli bir his diyemem ama seni tekrar görmek istemiştim. Belki tanışırdık ve bilmiyorum işte, aklımdan öylece geçmişti bu düşünce.”

Safa, yanımdan geçmeye çalışan bir adamın darbesiyle susuyor. Konuşmanın kaçınılmaz olduğunu anladığım için kaldırımın ortasında durmaktan vazgeçiyorum. Yolun kenarına

doğru yürürken bana eşlik ediyor. Birbirimize dönüp bir süre sessizce bakışıyoruz. Konuşmak istemiyorum fakat besbelli Safa da bunu beklemiyor. Kaldığı yerden, biraz daha sakinleşmiş bir şekilde devam ediyor.

“Seni tanımak istemiştin. Nasıl olacağını bilmiyordum. Ben buna kafa yorarken çocukların senin hakkında konuştuğunu duydum. Cahit, senden epeyce hoşlanıyor gibiydi. Daha doğrusu Başak isimli bir kızıdan...”

Ağzım açık kalıyor. Cahit’in söylediklerini hatırlıyor ve yüzüne bakıp devam etmesini bekliyorum.

“Bize hoşlandığı kızı gösterdiğinde kendimi geri çekilmek zorunda hissettim. Sana deli gibi âşık falan değildim, arkadaşımın mutluluğuna mâni olmaya hakkım yoktu. Hem belki sen benden hiç hoşlanmamıştın ve Cahit’i severdin. Bilmiyorum. Kendimi ikna etmek için çaba harcamam gerekti ama Cahit kısa bir süre senden hoşlansa da sonra unutup yoluna devam etti. Bense aptal gibi seni düşünüp duruyordum ama aradan o kadar uzun süre geçmişti ki karşına çıkmanın anlamsız olacağını düşünüyordum. Gelip sana senden hoşlandığımı söyleseydim, ilk soracağın *bu zamana kadar anlayamadın mı*, olurdu herhâlde.”

Susup derin bir nefes alıyor. Kaşları çatılı, bir süre soluklanıyor. Tepki vermeyi beceremiyorum ama içimden binlerce şey geçiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Beni tanımak mı istemiş? Gerçekten ama gerçekten?

Aniden genişçe gülümsüyor:

“Sonra sen, yine kollarıma atıldın.”

“Ne?”

Bir adım daha atıyor bana doğru. Sokak lambalarının ışığı ve arabaların gürültüsü altında öylece gözlerime bakıyor.

“O zaman anladım.”

Bir şey söylemiyorum. Ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Şaşkınca yüzüne bakıyorum.

“Bunun hoşlanmadan öte olduğunu, bu kadar uzun süre birinden hoşlanmanın normal olmadığını, bir yolunu bulup sana olanları anlatmam gerektiğini... O gün, tekrar seni tuttuğumda fark ettim.”

Ama hiçbir şey yapmadın, demek istiyorum. Yine beni kendinden uzak tuttun.

“Ben kendimi hazırlarken sen yine Cahit’in hayatına dâhil oldun.”

“Hiç de bile!”

Suçlamak için konuşmadığını bilmeme rağmen kendimi haksızlığa uğramış gibi hissediyorum. Cahit’in hayatına dâhil olmak da ne demek? Hem de yine?

“Cahit ile vakit geçiriyordun ve mutlu gibiydiniz.”

Alayla ona bakıyorum. “Ve sen de, o kadar iyisin ki Safa Sancak, yine aradan çekilmeye karar verdin.”

Safa kaşlarını çatıyor. “Hayır.”

“Ne, o zaman?”

“Anlamaya çalıştım. Cahit’le konuşmak istedim. Seninle konuşmak istedim. Ama hoşuna gitmeyecekti. Gelip sana söylersem bana kızacaktın. Sonra şu kız gelip saçma sapan şeyler yaptı, her şeyi mahvetti.”

Benim hakkımda bu kadar kesin hükümleri olması sinirlerimi bozuyor. Oturup konuşmuşluğumuz bile yok. Nasıl bu kadar kendinden emin olabilir? Ne yapacağımı bildiğini nasıl düşünebilir?

“Hayır, sana kızmayacaktım.”

“Ne?”

“Bir kere bile olsun, kızmazdım.”

“Geç kaldığımı söyledin, ancak mı anladım diye dalga geçerdin hatta.”

“Hiç de öyle yapmazdım!”

Ağlama hissime uzunca bir süre direndim ama sonunda gözlerim bana ihanet ediyor. Ağlamaya başlıyorum. O böyle konuşurken nasıl ağlamadan durabilirim? Bu haksızlık.

“Kaç yıldır aptal gibi seni seviyorum. Beni fark etmeni umuyorum ve sen tutup cesaretini toplayamadığın için beni bekletiyorsun. Benim ne düşündüğümü bildiğini iddia ediyorsun. Nasıl bunu yaparsın?”

“Ama...”

“Asıl şimdi geç kaldın. Defterim alınmadan önce söylemen gerekirdi. Cahit’le beni konuşurken görünce karar vermek gerekirdi.”

“Anlamıyorsun.”

Yüzümü sertçe silip Safa’ya bakıyorum. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabiliyor?

“Şimdi de ben anlayışsız oldum, öyle mi?”

“Provaya gelmek istediğinde afallamıştım. Sana söyledim, birinin bizi izleme düşüncesi beni geriyor. Bir de sen izlemek isteyince...”

Ellerini ceplerine atıp birkaç saniye geçmeden çıkarıyor.

“Bilmiyorum. Gerilmiştim. Sonra Cahit yine seninle konuşmaya başladı, seni provaya getirdi ve bu beni kızdırdı.”

Bu pişkinlikle nasıl baş edebileceğimi bilmediğimden ağzım açık kalıyor.

“Hani benim sana âşık olduğumdan emindin?”

“Ama Cahit’ten de emin olmam gerekiyordu.”

“Niye? Benim suçum ne? Söz hakkım yok mu? Beni kim seviyorsa onunla mı olmak zorundayım?”

Sinirden gözüm dönüyor. Sinan’ı nasıl bu berbat sözlerle ikna etmiş olabilir? Bana deli gibi âşık bile değilmiş. Olmasın, olmasın zaten! Böyle pislik gibi davranacaksa olmasın!

Tekrar konuşmaya başlayacağı sırada kendimi tutamayıp itiyorum çocuğu.

“Defol git Safa. Gerçekten git. Yüzünü bile görmek istemiyorum. Bencil pisliğin tekisin. Sütü bozuk, egoist ergenin teki-sin.”

Geri dönüp eve doğru yürüyorum hızlı hızlı. Peşimden gelir de benimle konuşursa ona tokat atacağıma dair yemin ediyorum içimden. *Şiddete başvuracağım Safa, istiyorsan gel.*

Fakat gelmiyor. Ben de ağlayarak apartmanın önünde bekliyorum uzun bir süre. Her şeyin berbat olmasından nefret ediyorum. Safa Sancak’tan nefret ediyorum. Sinan’dan da nefret ediyorum.

Olanları düşünmek için bir haftam oluyor. Mezuniyet gecesi ve karne zamanı geçip giderken defterimi karıştırıp her şeyi düşünüyorum. İlk karşılaştığımız zamanı, Safa’dan nasıl da etkilendiğimi... Ben de ilk başta delicesine âşık olmamıştım ona fakat onun kadar umursamaz değildim. Sonra her şeyden medet umarak beklemeye başladım. Ara sıra tebessüm etmesi, bazen eliyle selam vermesi ya da göz kırpması dışında en ufak bir

yakınlık göstermiyordu bana karşı. İsmimi bildiğinden dahi haberim yoktu. Gittikçe ona kapılmıştım ama düşününce, bana gerçekten yüz vermediği için ona kızmamın anlamı olmadığını hissediyorum. Benden hoşlanmadığı için ona kızmaya hakkım yok. Yine de bunu bilmek kalbimi kırıyor. Öfkeden soluğum kesiliyor. Neden?

Yeniden beni kurtardığı zamana kadar ortada hiçbir şey olmadığını idrak ediyorum. Beş dakikalık bir sohbet bile geçmemiş aramızda. Bense yüzsüzce onun peşine takılıp provasına katıldım, bana ilgi göstermediği için üzülüp Cahit ile arkadaş oldum. Ondan habersiz provalarını izlediğim gün dışında en ufak bir terbiyesizliği de olmadı aslında bana. Lakin kırgın ve kızgın hissetmeyi sürdürüyorum.

Defterimi okumadığı hâlde kızgıyım.

Bana yüz vermediğini bilmeme rağmen kırgıyım.

Benimle oynamadığından, dürüst olduğundan emin olsam bile mutsuz hissediyorum.

Benim derdim ne?

Sinan'ı çok özlüyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Safa'yı da özlüyorum. O güne geri gitmek, ona sorular sormak istiyorum. Yine de bir yanımdan ikisinden de nefret etmek istiyor. İkisini de bir daha görmek istemiyor. Hiçbir şekilde karşılına çıkmıyorum bu yüzden. Telefonumu kapatıyorum. Sinan eve geldiğinde odamdan çıkmıyorum. Defteri okuyup günlerce ne yapmam gerektiğini düşünüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Annemle babam durumdan pek memnun kalmıyor elbette. Bu yüzden ikisine de her şeyi anlatıyorum. Babam bana biraz sinirleniyor. Sonra biraz da Safa'ya kızıyor. Annem ise Sinan'a

haksızlık ettiğimi, eğer Safa'ya gerçekten güvenmek için bir sebebi olmasa böyle yapmayacağını söylüyor.

Bunun üzerimdeki etkisinden bahsetmem gerekirse ağladığımı inkâr edecek değilim.

Birkaç saat daha cesaretimi toplamak için uğraşıyor, sonra arkadaşımı arıyorum. Sinan telefonu ikinci çalışında açıyor ve ben bana bağırmasını beklerken şöyle diyor:

“Çok özür dilerim Başak!”

Sinan'ın yaptığı bir şeyden pişman olması öyle inanılmaz ki bir yandan ağlarken bir yandan gülüyorum:

“Senden nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ama sen benim tek dostumsun.”

“Bu yüzden, aynı zamanda seni çok seviyorum.”

“Hemen size geliyorum.”

“Koşarak gel.”

“Bisikletimle gelsem?”

Gülerek gözyaşlarımı siliyorum.

“Sonra Sinem'i de alırsınız.”

“Tamam.”

Telefonu kapatınca üzerime temiz bir tişört ve eşofman altı giyiyorum. Telefonda birçok mesaj birikiyor ama görmezden geliyorum. Önce Sinan'a sıkıca sarılmam gerek. Sinem biraz kıskanabilir ama çok da kıskanmayacağından eminim.

Arkadaşım gelince annelere haber verip merdivenleri koşarak iniyorum. Sinan beni görünce koca bir tebessüm eşliğinde kollarını iki yana açıyor. Gidip sıkıca sarılıyorum ona:

“Vazgeçilmez olmandan nefret ediyorum.”

Sırtıma birkaç kez vurup geri çekiliyor. O da benim kadar mutlu gözüküyor. Sinan hayatımda olmazsa ne kadar da yalnız olacağımı şu son günlerde daha iyi anladım.

“Özür dilerim Başak. Böyle olacağını bilseydim asla aranızdaki meseleye karışmazdım. Ben Safa’yı affedeceğini düşünmüştüm.”

Onun üzgün yüzüne bakıp başımı iki yana sallıyorum.

“Nasıl affedebilirim ki onu? Benden hoşlanmamış bile. Onu sevdiğimi bilerek görmezden gelmiş beni. Cahit beni seviyorsa diye, yıllarca peşinden koşmama göz yummuş.”

Sinan kaşlarını kaldırıp bana kolunu uzatıyor. Birlikte yürümeye başlıyoruz. Ona tüm konuşmalarımızı, o gün kızıp kaçtığımı ve telefonumu kapattığımı anlatıyorum. Sinem’in evine epeyce yaklaştığımızda Sinan beni durdurup yüzüme bakıyor uzun bir süre.

“Başak, Safa sana âşık. Bu kısmı idrak ettiğinden emin olmadım şu an. Bir de ben söyleyeyim dedim.”

“Hiç de bile!”

“Kızım delirtme beni. Âşık olduğuna inanmasam niye yanına göndereyim çocuğu?”

“Dostluğumuza bir darbe indirmek için?”

“Saçmalama!”

Sinan kaşlarını çatarak omuzlarımı tutuyor ve beni hafifçe silkeliyor. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, tane tane konuşuyor.

“Kızmakta haklısın. Safa’yı birlikte dövelim istersen. İki yıl seni bekletmesi, biraz beyinsiz olması da cabası ama çocuk sana âşık. Yüzüne bakınca duygularını anlayamıyor olabilirsin ama içten içe mahvolmuş durumda. Mezuniyet gecesinin içine etmesi de cabası.”

“Ne?”

Her şeyden kaçtığım için geceye dair herhangi bir bilgim olmasa da bir şeylerin değişeceğini düşünmemiştim elbette.

“Safa mezuniyete geç geldi. Yalnızca insanın ciğerini dağlayan şarkılar söyledi ve birkaç şarkı söyleyip özür dileyerek kaçtı. Tüm yük grubun omzuna kaldı.”

“Pardon?”

“Günlerdir yüzü gülmüyor. Şarkı söylemiyor, evden çıkmıyor. Ne kadar da aptalım diye başlayan cümleler eşliğinde kendine sövüyor.”

“Ha?”

“Yemin ederim yaşlandım sizinle uğraşırken.”

Sinan aniden yürümeye başlıyor. Bir süre söylediklerini hazmetmeye çalışarak sessizliğe minnet duyuyorum ama geçen dakikalar hiç de yardımcı olmuyor. Safa nasıl böyle şeyler yapmış olabilir? Benimle konuşurken hiç de âşık ve mahvolmuş görünmüyordu. Gayet rahat, umursamaz, bencil bir hâli vardı. Bütün bunlar nasıl doğru olabilir? Söyleyen can dostum olmasa bunların hiçbirine inanmazdım bile ama Sinan bana yalan söylemez.

Sinem’in evine vardığımızda Sinan kızı arayıp çağırıyor, ben de nihayet konuşmayı başarıyorum.

“Safa’nın en sevdiği şey şarkı söylemek, değil mi?”

Sinan bana sinirli bir şekilde bakarak cevap veriyor:

“Evet.”

“Aylardır mezuniyet için çalışıyordu?”

“Evet.”

“Ama ben onu affetmediğim için geceyi mahvetti?”

Sinan gülerek omzumu tutuyor. “Hayır, bu kadar ileri gitmedi aslında. Onu hemen affetmeni beklemiyordu. Tek istediği mezuniyete onunla gitmeni sağlamaktı. Sana söylemek istediği bir sürü şarkı olduğundan bahsedip duruyordu. Ne olduğunu hiç öğrenemedik tabii.”

“Ben gelmedim diye mi yaptı yani tüm bunları?”

“Başta senden sadece hoşlanmış. Cahit’in de senden bahsettiğini duyunca kendine güvenememiş. O egoist tavırların kamuflej olduğunu ne zaman anlayacaksın, merak ediyorum.”

“Ne?”

Hayretle arkadaşşıma bakıyorum. Hayatım, sadece şaşkınlığa sebep olan bir dizi olaydan ibaretmiş gibi geliyor artık. Safa Sancak mı kendine güvenememiş? Neler duyuyorum ben böyle?

Sinan derin bir nefes alıp aralıksız cümleler sıralayarak bana olayı özetliyor. Yüzünde bıkkınlığın izleri olsa da benim iyiliğimi istediğini içten içe biliyorum. Normalde konuyu kapatmaya ya da kısa kesmeye çalışırdı oysa şimdi olmayan sabrını Safa için harcıyor.

“Cahit senden hoşlanıyor diye üzölmüş, seni unutmak için elinden geleni yapmış. Senin ona âşık olduğunu düşünüyormuş ama uzun bir süre kendine, kuruntu yaptığını söyleyerek idare etmiş. Sonra seni unutamadığını anlamış, Cahit’in de sorun etmeyeceğini düşündüğü için seninle konuşmak istemiş ama cesaret edememiş. Sen tekrar düştüğündeyse bir şansı olduğunu düşünmüş. Sonra Cahit’le seni görünce kıskanmış, Cahit’e de epey kötü davranmış. Köşeli bir jetonu olduğu inkâr edilemez. Safa gerçekten aptal... Ama sütü bozuk lafımı geri alıyorum çünkü söylediklerine inanıyorum. Oldu mu Başak?”

Ben ağzım açık suratına bakarken Sinan gözlerini deviriyor ve ikimiz de tekrar konuşmadan evvel koşarak aramıza giren Sinem beni kucaklayıp bağıyor:

“Benimle konuşmadığına inanamıyorum!”

Sinem ağlamaya başlayınca pişmanlıkla içim doluyor. Arkadaşıma sıkıca sarılıp gözyaşlarına eşlik ediyorum.

“Özür dilerim. Çok mutsuzdum. Sinan’ı görmek istemiyordum ve senin de ona yardım ettiğini bildiğim için sana da kızmıştım.”

“Ama biz senin iyiliğin için Safa’ya yardım ettik!”

Sinem beni çimdikleyince daha çok sarılıyorum ona. Sonunda üçümüz de eski hâlimize döndüğümüzde bir kafeye gidip dondurma alıyoruz. Sinem de bana olanlardan bahsediyor ve Safa’yı affetmem gerektiğini söylüyor ama ben düşünme yerimin olduğundan bile emin değilim artık. Öğrendiklerimin ağırlığı omuzlarıma yerleşiyor, onlar da bir süre düşünmem gerektiğini fark edip konuyu kapatıyor. Mezuniyet gecesinden ve ben onlara küsken neler yaptıklarından bahsediyorlar. İkisini bu kadar çok özleyebileceğimi dahi bilmezdim oysa! Şimdiyse yüzlerine bakarken şebek gibi gülüyor, deli gibi yerimde zıplamak istiyorum. İnsanın iyi dostları olmasından daha güzel ne olabilir ki?

Olanları hazmetmekte zorlanıyorum. Her şey bana öyle saçma ve karışık geliyor ki ne düşüneceğimi şaşıyorum. Ama Safa’yı görmek, bu kez sinirlenmeden onu dinlemek ve neler olduğunu anlamak istiyorum.

Sinan’a bunu söylediğimde *aklın yolu bir*, diyerek her zamanki hâliyle tepki veriyor. İki gün sonra bir kafede bizi buluşturacağını söyleyip telefonu kapatıyor. *Kafe olmak zorunda*

değil, demek istiyorum. Ya da *niye iki gün*, diye sormak ama tabii Sinan benim düşüncelerimi önemsemeden bildiğini okumaya devam ediyor.

İki gün boyunca olanları düşünüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Safa'nın bana âşık olduğunu düşünmek imkân dâhilinde değil. Sinan yanılıyor olmalı. Safa da yanılıyordur belki de. İnsan hiç birini sevip de ona karşı böyle umursamaz yaşayabilir mi? Ben ağlarken yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Ağlayan o olsaydı, içim paramparça olurdu.

İki gün sonra oldukça salaş bir şekilde, bana söyledikleri kafeye gidiyorum. Evime biraz uzak, orta hâlli bir yer. Çoğunlukla gençlerin takıldığı, yazın canlı müzikle coşturulan bir mekân.

Normal şartlarda deli gibi süslenmem gerekirken ben eski kot eteklerimden birini ve içinde kaybolduğum, beyaz tişörtümü giyiyorum. Saçlarımı topuz yapıyor ve yanıma sadece para alıp bir minibüse biniyorum. Sinan beni almaya gelmediği için gergin hissediyorum. Normalde hep birlikte gideriz uzak yerlere ama bu kez geç kalacağını söyleyip beni resmen ekti. Safa ile yalnız kalmamı istediğini daha nasıl belli edebilirdi, bilmiyorum.

Minibüsten inince kafeye kadar kısa bir mesafeyi yürüyorum. Hava gittikçe karardığı için yalnız olmak hoşuma gitmiyor. Yürümem gereken mesafe azaldıkça da gerginliğim artıyor ve ellerimin titremesi bir türlü geçmiyor.

Kafenin önünde durduğumda ışıkların kapalı olduğunu fark edip ürküyorum. Tabelayı kontrol ettiğimde doğru yerde olduğumu anlıyor ve gerçekten ne yapacağımı şaşırtıyorum. Kapının önüne ulaştığımda üzerinde kapalı yazdığını görmek de pek yardımcı olmuyor. Beni niye kapalı bir yere çağırmış olabilirler ki?

Sinan'ı aramak istiyorum ama telefonumu almadığımı hatırlayınca hüsrarla iç çekiyorum. Bir süre öylece birilerinin gelmesini bekliyor, yüzümü cama yapıştırıp içeriyi görmeye çalışıyor ve sonunda gitsem mi diye düşünmeye başlıyorum. Sinan ve Sinem neden gelmedi? Safa nerede?

Sinirle kapıya bakıyor ve bunun için kime bağırmam gerektiğini düşünürken kapıyı tekmeliyorum. Açılmasını beklemediğim için öyle korkuyorum ki ufak çaplı bir kalp krizi eşliğinde çılgık atıyorum. Yoldan geçen biri varsa delirdiğimi düşünüyor olmalı. Ama korku filmlerinden birine hapsolmuşum gibi hissediyorum.

Başımı uzatıp loş ışıkların altından mekânı görmeye çalışıyorum.

Tam bir korku filmi sahnesini, gerçek olamayacak kadar gerçekçi bir şekilde yaşamaya başladığımı hissediyorum. Tıpkı iki kez, Safa'nın kollarına düşmemi sağlayan sakarlığım gibi bu.

Başımı içeri doğru uzatırken dudaklarımdan dünyanın en anlamsız cümlelerinden biri süzülüyor:

“Kimse yok mu?”

Bir cevap gelmiyor, derken ışıkların bazıları yanıyor ve ben ne yapacağımı bilemeyerek içeri giriyorum. İlerlememle birlikte ışıklar da açılmayı sürdürüyor ve her yer aydınlandığında Safa'nın tek başına oturduğu sahneyi görüp şaşkınlıkla olduğum yerde kalıyorum. Safa bana bir dakika kadar öylece bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Ben de şaşkın bir hâlde onu izliyorum. O klasik gitarını kucağına yerleştirirken ışıklar yalnızca onun seçilebileceği şekilde tekrar azalıyor. Kalbim deli gibi atarken Safa büyük boy bir resim defterini ayaklarının dibine koyuyor. Sayfada kocaman harflerle “*Sana söylemiştim.*” yazıyor ve sonra bana daha önce konferans salonunda söylediği şarkıyı söylemeye başlıyor, bu kez daha yavaş bir hâlde.

*“Seni anlattım sayfalarca
Bende kalan neyin varsa
Bir şişeye koydum sonunda
Denize attım.*

*Benden uzak ol istedim.
Düşünmekten vazgeçtim.
Kaçtım saklandım ormanın içinde
Kimse bulmasın istedim.*

*Çünkü seni
Sevmeye, görmeye gücüm yok benim
Basit bir cümleden ibaretim.
Seni unutmaya çok istekliydim,
Beceremedim.”⁶*

Şarkı biterken onunla aramdaki mesafeyi azalttığımı fark ediyorum. Artık birbirimizi daha iyi görebiliyor olsak da konuşmuyoruz. Safa şarkı bitince eğilip defteri eline alıyor, sayfayı değiştirip tekrar yere bıraktığında ağlamaya başlıyorum.

“Özür dilerim Başak.”

Ve sonra tekrar şarkı söylemeye başlıyor, gözlerimin içine baka baka.

*“Olanların tek sebebi,
Benmişim gibi davranmak.
Seni ne kadar rahatlatır,
Aşkımızdan sıyrılmak.*

⁶110 grubunun seslendirdiği, 2007 çıkışlı, “Kontrol” albümünde yer alan *Çünkü* adlı şarkı.

Bunları hiç düşündün mü?

Olanlara hiç güldün mü?

Sesimi duymuyor musun?

Seni seviyorum diyorum.

Sesimi duymuyor musun?

Sana âşığım diyorum.”⁷

Şarkı bittiğinde kalbimin durmasından korkuyorum. Safa derin birkaç nefes alıyor. Bittiğini düşünüyorum ama o gülümseyerek defteri tekrar eline alıyor. Sayfayı çevirip yere koymadan bana gösteriyor. “*Seni hak etmediğimi biliyorum.*” yazıyor bu kez büyük harflerle. Dudak bükerek beklediği yarım dakikanın ardından tekrar sayfayı çevirip defteri yine yere koyuyor. “*Ama sana âşığım.*”

Sonra beni yeterince büyülememiş gibi en sevdiğim şarkılardan birini söylemeye başlıyor. İçimdeki tüm kırgınlığa rağmen ergenliğim ve hayranlığım çoğalıyor sanki. Çıglık atarak üzerine atlamamak için beni tutan şey ne bilmiyorum ama irademi kaybetmemeye çalışıyorum.

Sesi ve bakışları öyle duru ki kendimi huzurla dolmuş gibi hissediyorum. Sanki Safa beni kollarının arasına almış, usulca sallıyor. Gözlerimi kapatıp sesine sarılmak istiyorum ama manzaranın güzelliği bunu yapmama mâni oluyor.

*“Merrily we fall out of line, out of line
I’d fall anywhere with you, I’m by your side
Swinging in the rain humming melodies
We’re not going anywhere until we freeze*

⁷Seksendört grubunun seslendirdiği, 2005 çıkışlı, “Seksendört” albümünde yer alan *Sesimi Duymuyor Musun?* adlı şarkı.

I'm not afraid, anymore, I'm not afraid

Forever is a long time but I wouldn't mind spending it by your side

*Carefully we're placed for our destiny
You came and you took this heart, and set it free
Every word you write or sing is so warm to me, so warm to me
I'm torn, I'm torn to be right where you are*

I'm not afraid, anymore I'm not afraid

Forever is a long time but I wouldn't mind spending it by your side

*Tell me every day I get to wake up to that smile
I wouldn't mind it at all.”⁸*

Şarkı bittikten sonra Safa gitarını bırakıp ayağa kalkıyor. Gözlerini üzerimden ayırmadan bana doğru yürüyor.

“Sonuncuyu biraz batırmış olabilirim,” diyor usulca. Omuzlarını kaldırıp iç çekiyor. “Mezuniyette söylemek için çok çalışmışım ama seni görünce şarkı söylemek bile zor.”

“O kadar kötü mü beni görmek?”

Safa aramızdaki mesafeyi kapatıp başını iki yana sallıyor.

“Kaç dakikadır ne anlatıyorum ben sana?”

“Bilmem.”

Gözlerini kısıp bir süre yüzümü inceliyor. Ben de ona bakıyorum öylece. Hâlâ onun bana âşık olduğuna inanmak gelmi-

⁸He Is We grubunun seslendirdiği, 2017 çıkışlı, “Fall out of Line” albümünde yer alan *I Wouldn't Mind* adlı şarkı.

yor içimden. Bu hiç mantıklı, gerçekçi değilmiş gibi hissediyorum. Elimde değil.

“Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim.”

Bir kez daha gözlerim doluyor. Geçen tüm zamanları düşünüyorum. Onu ilk görüşümü, beklentiyle geçirdiğim haftaları, umudumu yavaş yavaş yitirilişimi ve nihayetinde onun beni asla sevmeyeceğini kabullenilişimi...

“Safa, beni gerçekten sevseydin...”

Dudaklarım titreyince duraksıyorum. Bunu söylemek canımı öyle çok acıtıyor ki ağlamak istiyorum. Ama kendimi tutmam gerek. Sürekli karşısında ağlayamam.

“Eğer beni sevseydin, iki yıl boyunca bana karşı bu kadar umursamaz olamazdın. Yapamazdın.”

“Sana nasıl görüldüğünü bilmiyordum Başak. Ben...”

Safa başını iki yana sallıyor bir süre.

“Ben... Ne yapacağımı bilmiyordum. Sana söylemek öyle zor geldi ki... Gececeğini düşündüm, geçmesini bekledim.”

“Neden?”

Elini saçlarının arasına atıp soluklanıyor. Yanakları hafiften kızarıırken sıkıntıyla konuşuyor.

“Bilmiyorum. Cahit’in de senden bahsetmesinden sonra asla benimle olamazmışsın gibi hissettim. Ben komik değilim, insanların neler hissettiğini bile anlamıyorum çoğu zaman. Şarkı söylemek yapabildiğim tek şey ve onu da nasıl mahvettiğimi az önce gördün.”

“Saçmalama Safa. İstersen sana yüzlerce hakaret edebilirim ama yeteneğine laf ettirmem.”

Safa gülerken başını sallıyor.

“Bence... Sadece sen böyle düşünüyorsun.”

“Bence sen kafayı yemişsin.”

“Bence... Bugün çok güzelsin.”

“Bence göz doktoruna gitmen gerek.”

“Bence...” Safa elini bana doğru uzatıyor. “Bence... Bana bir şans vermen gerek.”

“Bence gitsem daha iyi...”

Safa sağ elimi tutup yavaşça sıkıyor. Konuştuğunda sesi o kadar kısık çıkıyor ki ilk kez bu rahat görünümünün ardında, duyguları olduğunu hissediyorum.

“Başak, çok üzgünüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama lütfen gitme.”

Ağlamamak için direnirken ellerimize bakıyorum. Parmaklarım onunkilere kenetlenince nefesimi tutuyorum. Safa’nın bunları söyleyeceğini hayal bile edemezdim. Bu kadarını hayal etmek bile mümkün değil. Nasıl gerçekten oluyor olabilir?

“Sana âşığım,” diyor fısıltıyla. “Tüm şarkıları senin için derlemek istiyorum.”

O konuşurken ağzımı bile açamıyorum.

“Bir gün kendi şarkılarımı yazmak, hepsini senin için söylemek istiyorum. Anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama bu sayede bir şeyden emin olabildim.”

Safa diğer elimi de eline alıp sımsıkı tutuyor.

“Daha önce kimseyi sevmedim ben. Asla birini düşünerek söylemedim şarkıları. Asla yapabileceğimi de düşünmemiştim.”

Yutkunup gözlerine bakıyorum. O kadar gerçek görünüyor ki kaçıp gidemiyorum bile.

“Sen olmazsan yine bomboş kalacak içim. Bir robottan farkım kalmayacak şarkı söylerken. Hiçbir şeyi hissetmeyeceğim. Sözler benim için bir anlam ifade etmeyecek. Sadece aptal olduğumu bileceğim ömrüm boyunca. O da eğer şanslıysam ve şarkı söylemeyi becerebilirim...”

“Hiç de bile.”

Safa gözlerini kapatıp iki elimi de bırakıyor.

“Gerçekten Başak... Bana bir şans ver.”

“Ama...”

“Beni sevmiyor musun artık?”

Safa gözlerini açtığı anda ağzına vurmamak için kendimi tutuyorum. Ben beklerken bir adım geri çekiliyor, yutkunduğunu görünce gerçekten böyle düşündüğünü idrak edip irkiliyorum.

“Ben... Bunu düşünemedim galiba.”

“Of Safa!”

“Ne oldu?”

“Ağzına kürekle vurmak istiyorum.”

“Ne?”

Safa şaşkın bir hâlde bana bakarken içim neşeyle doluyor. O kadar inanılmaz görünüyor ki hiçbir söylediğini benimseyemiyorum ama ona şans vermek bir yana kalbimi çıkarıp vermek geçiyor içimden sadece.

“İki yıldır seni sevdiğimi söylüyorum, sen de beni sevmiyor musun diye soruyorsun.”

“Ama...”

“Sus, gerçekten kızdırdın beni.”

Şimdi daha da şaşkın bakıyor yüzüme. “Ne? Ne yaptım ki?”

Aramızdaki kısacık mesafeyi kapatıp sarılıyorum Safa’ya. Başta nefesim kesiliyor, bu kadar basit bir eylemin bu kadar zor şartlarda gerçekleşmesi beni afallatıyor. Sonra aniden, üzerimdeki tüm kırgınlığın yatıştığını hissediyorum. Safa beni sıkıca tutuyor.

“Özür dilerim,” diyor birkaç kez, usulca.

Onu affettiğimi söylemiyorum. Biraz sürünmesi gerekir bence. Onu sevdiğimi bilmesi bile önemli değil. Affettiğimi duyması için üç şarkıdan daha fazlasına ihtiyacı olacak.

“Neden burası kapalı?”

“Hım?”

“Kafe diyorum, neden kapalı? İçeride kimse yok?”

“Ah...”

Gülmesiyle birlikte geri çekiliyorum. Sağ elimi bırakmıyor ama bir adım geri çekiliyor.

“Çünkü seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Mekânı mı kapattırdın benim için?”

“Sadece bu akşam için.”

Safa gülerek bakıyor yüzüme. Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

“Ama...”

“Bu ay, hafta sonları burada çalışmam şartıyla izin verdi sahibi. Tabii bunda akrabamız olmasının da payı yok değil.”

“Ne? Şaka mı bu?”

Omuzlarını silkiyor Safa. Elimini bırakıp telefonunu çıkarıyor. Benim için böyle bir şey yapmasına öyle şaşıyorum ki ne yaptığına kafa yoracak hâlim kalmıyor.

“Sinan, gelin artık,” diyor telefona.

Sinan mı?

Işıklar açılıyor, arka taraftan arkadaşlarımız ellerinde bir pas-tayla çıkınca “Yok artık,” derken buluyorum kendimi. Göz bo-yamak diye buna denir!

Hiç olmadığım kadar şımarık hissediyorum kendimi. Tüm gece boyunca sohbet ediyor, bir şeyler atıştırıyor ve sonra dans ediyoruz. Eğer sakarsanız daha çok insanları yaralıyorsunuz ama Safa bununla ilgili hiçbir yorum yapmıyor. Ayağına bastığım dördüncü seferin ardından yerimizde sallanmakla yetiniyoruz. Vaktimiz dolana kadar konuşmuyoruz bile doğru düzgün. Bir şekilde bu, daha iyi hissettiriyor. Buzların eridiğini hissediyor ve mesafeleri kapatmayı arzuluyorum günler sonra ilk kez.

Safa beni evime bırakıyor. Nasıl vedalaşacağımızı bile bilmi-yorum. Ne olduğumuzu da bilmiyorum ya, neyse.

Bana gülümsediği yarım dakikanın ardından elimi bırakıyor.

“İyi geceler Başak.”

“Sana da.”

Sonra gidiyor. Ben de tamamen karışmış bir akıl ve kalp eş-liğinde evime gidiyorum. Hayatım hakkında hiçbir fikrim ol-maması gerçekten komik.

Bazı insanlar vardır, yanlarında zamanın nasıl geçtiğini fark etmezsiniz. Bu insanlar çoğunlukla kolayca uzak kalamadığınız kişilerdir. Safa Sancak, geçirdiğimiz ayların ardından benim için böyle kıymetli olduğunu hissettiriyor. Bana verdiği değeri hissetmek de cabası elbette.

Onu affetmekte zorlanmıyorum. Birini seviyorsanız, onun nedenlerini *-mantıklı ya da değil fark etmez-* anlamaya çalışı-

yorsunuz. Ve o insanı tanıdıkça neden böyle düşünmüş, neden böyle yapmış demek de kolaylaşıyor. Ben onun gibi davranırmıydın? Hiç sanmıyorum. Ama Safa'yı tüm kalbimle anlıyor ve zaman geçtikçe onu olduğu gibi sevmenin güzelliğini tadıyorum.

Defterimi tekrar elime aldığımda tüm olanları yazıyorum. Yavaş yavaş, her gece birkaç sayfayı özenle deftere geçirdikten sonra son yükümden de kurtuluyor ve defteri ileride tekrar okumak üzere kaplayıp kaldırıyorum. Safa bana ne yazdığımı hiç sormuyor, ben yazarken telefonda söylediği şarkılarla eşlik ediyor kalemime. *Nelerden bahsettiğini biliyorum*, diyor sonra bana. O söylemese de eğer yine bir arada olursak, eğer böyle aynı kalırsa yüreğimiz, eğer incitmezsek birbirimizi, üniversitenin bitiminde defteri birlikte okumak için anlaşıyoruz Safa ile.

Günlerin ne getireceğini bilmiyorum. Kimse bilmiyor, en güzeli bu bana sorarsanız.

Fakat bir gün, ona bakarak söyleyeceğim ilk cümlelerin hayaliyle bile içim ısınıyor.

"Safa Sancak.

Okulun müzik grubunda solist, gitarist. Bir rivayete göre -ki ben doğru olduğuna inanıyorum- boyu 1.79. Gözlerinin rengi lacivert. Saçları, kurallara aykırı olsa dahi çenesine değecek kadar uzun, dalgalı ve kahverengi. Yabancı dil sınıfında, son sınıf öğrencisi. Derslerinde insanı hayrete düşürecek kadar başarılı. Şu an bahçede basketbol oynuyor. Henüz onu anlatmaya yetmez bunlar biliyorum ama galiba ona âşığım.

Nota

KAKTUSUN

Cahit Utkan, kapıda görüldüğünde kaşlarımı çatarak onu izlemeye başladım. Bu artık farkında bile olmadan yaptığım, kendimi engelleyemediğim bir tepkiydi: Cahit'i görüyor ve kendimi ona kızarken buluyordum.

Bu sessizliği, umursamazlığı, hayatı boş vermiş hâli düşündükçe beni delirtiyordu. Defalarca onunla konuşmaya, arkadaş olmaya çalıştım. Oysa çocuk, ona bir soru sormadığınız sürece ağzını dahi açmıyor, yalnızca işini yapıp sonra da bir gölge gibi ortadan kayboluyordu. Silik, kaybolmuş bir ruh gibiydi. Asla ulaşamadığınız, aşamadığınız bir mesafedeydi.

Ama bir şey beni, onu boş vermekten uzak tutuyordu. Ona ulaşma arzumdan bir türlü vazgeçemiyordum.

Bu yüzden pes etmeyecek ve neden böyle olduğunu bir gün mutlaka öğrenecektim. Belki bugün de değil, ama bir gün mutlaka onu, bu maskeden kurtaracağım. Aksi hâlde aklımı kaybetmem muhtemel.

Aşk. bazen yalnızca size hitap eden bir notadır.

Yaz tatili için teyzemin yanına gelmek iyi mi oldu kötü mü, emin olamıyorum artık.

Bu yıl üniversiteye başlayacağım, hâliyle paraya ihtiyacım var. Tüm arkadaşlarım kitapların ne kadar da pahalı olduğundan, İstanbul'da okumanın zorluklarından dem vururken bunu dert etmemek elimde değil. Bir şekilde babamı bu yükten kurtarmak istiyorum. Belki burs kazanabilirim ama öylece durup paranın bana gelmesini bekleyemem ya!

Böylece bir karar verdim ve utancımı bir kenara bırakıp teyzemi aradım. Bursa'da yaşıyor Gül teyzem. Orada büyük bir pasta evi var. Yazın dondurma da sattığı için işleri daha yoğun oluyor ve yanında öğrencileri çalıştırıyor. Daha önce sormaya çekinmişim ama bu kez yanında çalışıp çalışamayacağımı sordum teyzeme ve o da seve seve kabul etti. Böylece yazı Bursa'da geçirmeye ve aldığım parayı da biriktirmeye karar verdim.

Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim, dile getirmekten nefret ediyorum ama Gül teyzem, aslında öz teyzem değil. Annemin en yakın arkadaşı.

Eskiden biz de Bursa'da yaşıyormuşuz. Annem ve Gül teyzem komşu çocukları ve birbirlerinin en yakın arkadaşymış.

Gül teyzem evlenmemiş ama annem liseden sonra babamla tanışmış ve evlenmeye karar vermiş. Her şey birkaç yıl boyunca çok güzel gitmiş, sonra annem hamile olduğunu öğrenmiş. Birbirlerini kardeş gibi gördüklerinden, Gül teyzem daha ben doğmadan beni yeğeni gibi görmeye başlamış. Ben doğduktan sonra annemle ilgilenmiş, annem ve babam benimle baş edemediğinde yardımcı olmuş. Hatta ismimi bile o seçmiş. Daha ben altı aylıkken annem vefat ettiğindeyse bana göz kulak olmuş. Teyzeler ikinci anneyse şayet, Gül teyzem her yönden benim annem sayılır.

Babam başta mahvolmuş, aylarca kendine gelememiş. Neredeyse dükkânı bile kapatıyormuş, babam marangozdur.

Gül teyzem de çok üzgün olsa da benimle ilgilenmiş ve babam kendine gelip Bursa'da daha fazla yaşayamayacağına karar verdiğinde onun gitmesine izin vermiş. O zamandan beri çok fazla bir araya gelme şansımız olmadı. Babam Bursa'ya gitmek istemiyor, beni de küçük olduğum için göndermiyordu. Telefonla, internet aracılığıyla görüşüyor olmamıza rağmen teyzemin geldiği zamanları saymazsak onunla doğru düzgün görüşmüş bile sayılmam.

Bu yüzden bir yanım beni istememesinden korkuyordu ama Gül teyzem yanına gelme fikrimle bile kendinden geçti. Ailesi vefat ettiğinden beri yalnız yaşıyor, birkaç aylığına bile olsa birlikte yaşamamız ikimize de iyi gelecekmiş.

Böylece Bursa'ya gittim. Teyzem beni otogarda karşıladı, birkaç gün boyunca dinlenmemi tembihledi ve tatil yapmama izin verdi.

Aslında Bursa'yı da teyzemle olmayı da çok sevdim ama tek bir pürüz, geçen her günle birlikte beni rahatsız etmeye başladı.

Teyzem çok iyi bir insandır, bunu onu övmekten ziyade durumu anlatmama yardımcı olacağını bildiğim için söylüyorum.

Kendi çocuğu olmadığı için çocuklara düşkündür, zorda olduğunu bildiği herkese yardım etmeye çalışır. Yaşlılarla ilgilenir, komşularıyla ilgilenir, elinde avucunda ne varsa insanları mutlu etmek için harcar.

İşte Cahit isimli çocuk da o kişilerden biri. Bunu, teyzemin yanında çalışmaya başladığımda öğrendim. Teyzem gıybet etmekten hoşlanmaz, başka insanların hayatına burnumu sokmamı da istemez. Bu yüzden başta birkaç kez sorduysam da artık merakımı dile getirmekten kaçınıyorum çünkü teyzem bu konuda ağzını açmamakta kararlı. Ama elimde olmadan çocuğu merak ediyorum.

Cahit, hayatım boyunca karşılaştığım en garip insan. Bursa'da ne zamandır yaşıyor, neden burada çalışıyor, neden kimseyle konuşmuyor; bilmiyorum. Bunu bilmemek gün geçtikçe beni delirtiyor ama öğrenmemin tek yolu çocuğun var olduğunu fark etmesini sağlamak. Oysa onun beni görmeme sebebi kibir değil. Çocuk sanki kaybolmuş bir ruh gibi duruyor. Ne kadar zorlasam da ona ulaşamıyorum.

Uzun boylu bir çocuk, fakat hastalıklı bir şekilde zayıf görünüyor. Sanki ayakta zor duruyormuş gibi. Erkekler buna kaç numara diyordu emin değilim ama kısacık kesilmiş saçları var. Sağ tarafında, saç dibinden çenesine kadar uzanan bir yara izi duruyor. Gözleri renkli gibi ama hangi renk olduğunu öğrenebileceğim kadar yaklaşamıyorum ona. Belki yeşil olabilir. Güldüğünü daha önce hiç görmediğim, çekik gözleri var. Aslında bu kadar ruhsuz olmasa yakışıklı olduğundan eminim ama kendini ortaya çıkarmaktan itinayla kaçınıyor.

Pasta evinin tüm temizlik ve teslimat işlerini o yapıyor. Teyzemin arkadaşının, buraya yakın bir pansiyonu var ve bildiğim kadarıyla orada yaşıyor. Ailesi nerede, arkadaşı var mı, okuyor mu, ne zamana kadar burada duracak; bilmiyorum. Kaç yaşın-

da? Neden bu kadar boş duruyor bakışları? Ne zaman benimle konuşmasını sağlayabileceğim?

Tüm bunlar, geleli üç hafta olmasına rağmen beni düşündürüyor. Acaba Bursa'ya gelmek iyi bir fikir değil miydi diye. Sonra kendime para biriktirmem gerektiğini söylüyor ve Cahit'i düşünmemeye çalışıyorum ama olmuyor elbette.

Buradan ayrılma günüm gelene dek Cahit'in dikkatini çekme çabamdan vazgeçmeyeceğim. Teyzeme sormayacak, ona belli etmeyecek olsam da, pes edemem. Çünkü içimden bir ses onu anlayabileceğimi söylüyor.

İçeri girerken yansımama bakıyorum dikkatle. Güzel görünüyorum. Güzel göründüğümü biliyorum, çünkü istediğim gibi duruyor karşımdaki Gonca. Gri, salaş bir tişört var üzerimde. Her hafta evimizden birkaç sokak ileriye kurulan pazardan aldığım, üzerinde rengârenk yazılar olan bir tişört bu. Saçlarım iki topuz hâlinde, aylardır olduğu gibi duruyor. Mavi ve yeşil tonları, gittikçe rengi açılsa da seçilebiliyor. Bir ara o kısımları tekrar boyatmayı düşünsem de yeni rengime karar veremediğim için bekliyorum. Burnumun kenarındaki yeni yoldaşım olan sivilcemi saymazsak, güzel hissediyorum kendimi.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Cahit elbette benden önce gelmiş. Teyzem sabah ezanından bile önce kalıp pastalarını hazırlıyor, Cahit de yüksek ihtimalle onunla aynı saatlerde geliyor dükkâna ama bana izin yok. Teyzem biraz daha fazla uyumam için ev işlerini bahane etse de öğlene kadar durmamı isteme sebebi eminim beni düşünmesi. Yine de itiraz etmiyorum ona. Yemek hazırlamaya, ortalığı toplamaya ve teyzemden öğrendiğim tarifleri yapmaya çalışıyorum bazı günler. Bazı günlerse uyuyorum. Kitap okumaya çalışıyor ya da şarkı söyleyerek evin içinde geziyorum. Yazlık yerlerde, günler öyle

aydın geliyor ki bana içim kıpır kıpır oluyor. Yerimde duramıyorum bazen.

Yerleri paspaslayan çocuğa bakıp geniş bir şekilde gülümsüyorum. Denemekten zarar gelmez.

“Günaydın Cahit.”

Bana bakmıyor bile. Kaybolmaya meyleden tebessümüm eşliğinde çocuğun sakın yüzünü izliyorum.

“Günaydın.”

Kısık bir sesle, mekanik bir şekilde cevap veriyor.

“Kimse gelmedi galiba daha?”

“Pazarları, gündüz pek iş olmuyor.”

“Teslimat var mı peki bugün?”

“Öğleden sonra.”

Soracak başka bir şey bulamayarak olduğum yerde bekliyorum birkaç saniye. O da işine devam ediyor. Derken sırtıtiyorum.

“Müzik açayım o hâlde ben. Temizliğe yardım ederim.”

Bir şey söylemiyor. İç çekerek tezgâhın arkasına geçiyorum ve bilgisayarını açıyorum. Hareketli bir şeyler olmalı elbette. Ama çok da değil. Belki Cahit şarkıyı sever ve bana hangi şarkı olduğunu sorar? Ya da şarkıyı biliyorsa eşlik eder?

Çocukluğumdan beri dinlemeyi, söylemeyi sevdiğim güvenilir bir şarkıda⁹ karar kılıyorum ve birkaç şarkıyı da sıraya ekleyip Cahit’in yanına dönüyorum. İçimden bir ses çocuğa, sessizliğine, bu üzgün hâline karşı takıntılı olma sebebimin sadece merhamet olmadığını söylüyor. Çünkü ne zaman bir şarkı

⁹Avril Lavigne’in seslendirdiği “Goodbye Lullaby” albümünde yer alan *Wish You Were Here* adlı şarkı.

duysam, bahsi geçen yaşanmışlıklara ikimizi dâhil etmek istiyorum. Tüm kitaplarda birbirini seven o iki insanın hayali, aniden Cahit ve benim görüntümle birleşiyor. Şarkıyı da bu yüzden seçtiğimi sözlerini fark edince anlıyorum.

Ben mırıldanarak şarkıya eşlik etsem de Cahit tepki vermiyor. Elimde bezle vitrinin tozunu alıyor, Cahit rafları düzenlemeye başladığında ona yakın olmak için uğraşıyorum. Şarkılar değişiyor, teyzem yanımıza birkaç dakika uğruyor, küçük bir çocuk gelip ekler alıyor, Cahit şeker kavanozlarını doldurup düzenliyor ve ben yine çalışmaktan çok çocuğu izlemeye devam ediyorum.

Ay sonu geldiğinde teyzemin vereceği paranın yarısını geri versem iyi olacak. Bu şekilde maaşımı hak ettiğimi bile düşünemiyorum.

Gün geçip giderken Cahit, teyzemin hazırladığı bir doğum günü pastasını kutuya yerleştiriyor. Onunla gitmek, peşine takılmak, ona yardım etmek istiyorum ama dükkânda kalmam gerektiğini biliyorum. Çocuk gittiğinde hüzünlü şarkılar eşliğinde çalışıyorum ve gün böylece geçip gidiyor yine.

Cahit geri dönene dek, aklıma dikkatini çekecek bir yol gelmiyor. Sonra nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şey buluyorum. İşe yarar mı bilemesem de denemekten zarar gelmez.

Cahit, geri döndüğünde yorgun gözüküyor ama bunu elbette umursamıyor ve çalışmaya devam ediyor. Mutfağa geçip teyzeme yardım ediyor, ortalığı topluyor. Ben de gelen birkaç müşteriyle ilgileniyorum.

Bugün onu takip edeceğim. Nereye gittiğine bakıp hakkında yeni bir şeyler öğrenmeyi düşünüyorum. Belki yanına gidip onunla konuşmaya bile çalışırım. Bana kızacağını düşünmü-

yorum, Cahit kimseye kızacak kadar dikkat etmiyor. Bu beni dehşete sokuyor ama bir keresinde, kızın biri yanlış pastayı teslim ettiğini iddia ederek çocuğa bağırıyordu. Yalan söylüyordu, sebebini anlayamamıştım ama Cahit itiraz bile etmemiş, kendini savunmamıştı. Kız bağırıp çağırırken öylece yüzüne bakmış, ardından pastanın parasını kasadan değil cebinden çıkarıp kıza vermişti. Teyzeme durumu söylemek istediğim hâlde ağzımı bile açamadım. Gizlice cebine para koymayı düşündüm ama sonra bu bana biraz aptalca geldi ve ben de sessizliğimi korudum.

Dükkânı kapatmamıza yakın, teyzem Cahit'e eve gidebileceğini söylüyor. Çocuk da biliyor saatin kaç olduğunu ama teyzem söylemezse ölene dek çalışmakta kararlı gibi bir hâli var. O gitmek için hazırlanırken teyzemin yanına gidip bir şeyler almak istediğimi söylüyor ve erken çıkmak için izin alıyorum.

Cahit dükkândan çıktıktan birkaç saniye sonra peşinden dışarı çıkıp pansiyona doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Oraya gidip yatacak mı yani, bu kadar mı?

Bir yerden sonra adımları pansiyondan plaja dönüyor. Ben de sinsi sinsi peşinden gitmeyi sürdürüyorum. Beni fark etmiyor mu yoksa varlığıma aldırmıyor mu, emin değilim. Çocuk insanların gürültüsünden uzak bir yere gidiyor, arabayla geçerken görmüştüm burayı ama aklıma gitmek gelmemişti. O, bir ağacın altına oturup yüzünü göğe çevirirken uzaktan izliyorum hâlini. İncinmiş görünüyor Cahit. Omuzları çöküyor, göğsü hızla kalkıp inerken kalbim kırılıyor.

Gidip yanına oturmak istiyorum. Her ne üzüyorsa onu geçmesine yardım etmek istiyorum. Gözlerime bakmasını ve iyi olduğunu söylemesini istiyorum. Koca bir tebessümle yüzünün şekillenmesini istiyorum. Bana saçma sapan şeyler anlatmasını istiyorum.

O ise öylece duruyor. Gözlerimden süzülen yaşları fark edince bugün yanına gidecek kadar iyi olmadığını anlıyorum. Gitsem, konuşmayı bile beceremeyeceğim. En iyisi onu yalnız bırakmak...

Sonra kötü bir şey oluyor, Cahit hastalanıyor. Tam üç gün boyunca çocuğu göremiyorum ve bu beni deli ediyor. Yazın başında üşütmesi imkânsız geliyor gözüme, öyle olmadığını bilmeme rağmen. Kendine hiç bakmadığından bir kez daha emin oluyorum, ağzımı tutamayıp teyzeme de söylüyorum bunu.

Uzun bir süre bana bir şey söylemiyor fakat sonra şöyle diyor akşam eve döndüğümüzde:

“Biliyor musun Gonca, haklısın.”

Hangi konuda diye düşünürken yavaşça omzumu okşuyor.

“Cahit gerçekten de kendine dikkat etmiyor.”

“Diyorum sana teyze! Doğru düzgün yemek bile yemiyor, ölüm diyetinde diye korkuyorum artık.”

Gülümseyerek topuzlarıma dokunuyor. Teyzem bunu ne zaman yapsa kendimi ağlayacak kadar mutlu hissediyorum.

“Diyorum ki, senin için sakıncası yoksa elbette, akşam yemeklerini Cahit’le birlikte yiyelim mi bundan sonra?”

“Ne?”

İlk tepkim bir çığlık olarak çıkıyor ağzımdan tabii. Teyzem bunu yanlış anlayarak dudaklarını büküyor.

“Seni rahatsız etmez Gonca, Cahit hiç öyle biri değildir.”

Bilmez miyim? Asla, kimseyi rahatsız etmez o. Kimseyi görmüyor ki zaten gözü.

“Tamam, öyle diyorsan gelsin tabii teyze.”

Kadına çaktırmamak için ne kadar sevindiğimi gizliyorum. Bilse ki tek duam bizim yanımızda kalması, çocukla görüşmemi istemez belki. Her geçen gün ona daha çok kapılırken ve ondan vazgeçmemek adına Bursa'da kalmaya bile razıyken nasıl istemem yakınımında olmasını?

Böylece bir parça olsun yakınlaşacağımızı umuyorum. Ertesi gün Cahit geldiğinde hâlâ biraz halsiz görünüyor. Arada öksürüğünü bastırmak adına elini ağzına götürüyor ama ben her bir detayın farkındayım. Gözlerimi üzerinden ayıramıyorum ki!

Gidip ona sarılmak, sırtını sıvazlamak, varlığıyla yokluğu belirsiz saçlarında elimi gezdirip iyi olacağını söylemek istiyorum yalnızca. İsterse onu ellerimle besleyeceğimi biliyor mu, merak ediyorum.

Teyzem gün biterken çocukla konuşuyor. Başta itiraz ediyor, rahatsızlık vermek istemediğini söylüyor ama tabii ki kadın onu nezaketiyle ikna etmeyi başarıyor. Eve birlikte geçerken yerimde zıplamamak, şarkılar söylememek, Cahit'in ellerini tutup dans etmemek için kendimle savaşmam gerekiyor. Saçlarımı bozup her bir teli ayrı renge boyamak geliyor içimden. Öyle mutlu hissediyorum.

Teyzem genelde öğleden sonra işlerini bitirip eviyle ilgileniyor, sonra geri geliyor. Hâliyle biz dükkânı kapattığımızda tertemiz bir ev ve hazır yemekler karşılıyor bizi. Bazen bize özel tatlılar da yapıyor, ilginç şekilli kurabiyeler ya da renkli kekler gibi.

Bugün de o masayı hazırlarken neler yaptığını kontrol ediyorum ve beni yanıltmıyor. Üçümüzün yiyebileceğinden bile fazla, ayıcık şeklinde kurabiyeler yapmış. Üzerlerine renkli şekerler serpmiş. Daha da keyiflenmiş bir hâlde iki tane kurabiye-yi alıp Cahit'in yanına gidiyorum. Teyzem oturmasını söylediği

için gidip tekli koltuklardan birine eğreti bir şekilde oturmuş, omuzları yine çökmüş bir hâlde, gözleri kapalı öylece duruyor.

“Cahit, iyi misin?”

Endişeyle yanına gidiyorum, bana cevap verirken gözleri hâlâ kapalı.

“İyiyim.”

“Sana kurabiye getirdim.”

“Teşekkür ederim ama iştahım yok, almayayım ben.”

Gidip tam önüne geçiyorum. Bir süre sessizce bekliyor sonra dayanamayarak kurabiyeyi dudaklarının üstüne bastırıyorum.

“Ama artık ağzına değdi, kimse yiyemez. Senin yemen şart...”

Gözlerini açıp bana bakıyor, ufacık da olsa şaşkın görünüyor gözüme. Belki de hayal ediyordumdur diye düşünüyorum ama bundan daha ziyade, gözlerinin rengini seçebilmek sarsıyor beni.

“Gözlerin elaymış...”

Ağzımdan çıkanları duymamla birlikte utanç içinde geri çekiliyorum. Hiçbir şey söylemiyor Cahit, öylece yüzüme bakıyor.

“Hadi al, bunu yemek zorundasın. Çöpe gitmesini istemezsin, değil mi?”

Çocuk gibi dudak büküp yüzüne bakıyorum. Birkaç saniye elimdeki kurabiyeye bakıp nihayet sözümü dinliyor. İsteksiz bir hâlde bir parça ısırp uzun uzun çiğniyor. Ne kadar zorlandığını görünce yine ağlamak geliyor içimden. Yemek yerken bile zorlanacak kadar ne yaşamış olabilir? Böyle mutsuz olmasının sebebi ne Allah'ım? Kalbim parçalanıp duracak mı böyle? Geri-

ye mutlu bir parçam bile kalmayana dek kaybolmadan Cahit'in gülümsemesini sağlayabilir miyim?

"Güzel olmuş, değil mi?"

"Çok."

Sesi kulağa hiç inandırıcı gelmiyor. Yine de dediğimi yapıp kurabiyeyi bitiyor. Teyzem bizi çağırdığında mutfağa geçip masadaki yerlerimize oturuyoruz. Teyzem ve Cahit yan yana oturuyor, ben Cahit'in karşısına oturuyorum.

Babam da burada olsa aile gibi görüneceğimizi fark edip gülümsüyorum.

Cahit kuşlardan bile daha az yiyor. Çok yavaş, isteksiz lokmalar atıyor ağzına. Bir kepçe çorbayı zorla içmesini izlerken teyzemin de onu izlediğini görüyorum. Kaşlarını çatışına bakacak olursak durumdan benim gibi o da hoşlanmıyor. Keşke içimden geçenleri duyabilse, Cahit'in hep burada kalmasını sağlasa... Ona yardım etme isteğim öyle yoğun ki...

Yemeğin ardından Cahit gitmek istiyor, ben de kalmasını söylemek için bir sebep arıyorum. Çocuk teşekkür ederek giderken omuzlarım çöküyor. Böyle giderse teyzeme, Cahit'e -büyük ihtimalle- deli gibi âşık olduğumu, bu hâline dayanamadığımı ve bana yardım etmesini istediğimi söylemek zorunda kalacağım. Gerekirse yalvarırım bile. Yeter ki biraz olsun iyileştiğini göreyim.

Birkaç gün sonra Cahit'in öksürükleri iyice azalıyor, ben de rahat bir nefes almaya başlıyorum. Bir yanım işi bırakıp çocuğu güçlü kuvvetli olacağı güne dek besleme görevini üstlenmemi ve peşinden bir an olsun ayrılmamamı söylüyor. Diğer yanım ise hayat şartlarına uymamız konusunda ısrarcı oluyor. Dükânın kapısını silmekte olduğumu söylersem hangisini dinle-

diğimi az çok anlayacağınızı umuyorum. Gözlerim de kasada duran Cahit'in üzerinde. Belki gülümserse diye dikkatimi kaybetmemeye çalışıyorum. Olur da o mucizevi an yaşanırsa bundan mahrum kalmak istemiyorum.

Elinde balonlar olan bir kız çocuğu ve annesi gelip bir şeyler alıyor, Cahit de mekanik ilgisiyle onlara yardımcı oluyor. İşimi bitirip içeri giriyorum. Birkaç kız geliyor gülüşerek. Cahit, kadın ve çocuğu için karışık şekerlerden bir paket hazırlarken kızlara yardımcı oluyorum. Bir kez olsun bana baksın istiyorum. Saçlarımı fark etsin istiyorum. Renkleri için seçenek sunsun istiyorum. Topuzlarıma dokunmak için izin istesin istiyorum. Çok şey istiyorum, çok şey hayal ediyorum fakat hiçbirini bilmiyor.

"Gonca geçebilir miyim?"

Çocuk yanımda dikilirken irkiliyorum. Adımı mı söyledi az önce? Gerçekten mi?

İnanamayarak geçmesi için geri çekiliyorum, yüzüme bakmadan işine devam ediyor. Müşteriler gidince bir şeyler söyleyebilme umuduyla etrafında pervane olma işime devam ediyorum ama aklıma dikkatini çekecek bir şey gelmiyor. Gidip omzuna dokunsam ve nasıl olduğunu mu sorsam? Neden mutsuz olduğunu anlatmasını mı istesem? Neden benimle göz teması kurmadığını merak ettiğimden mi bahsetsem?

Sizinle konuşmayan ve belli ki konuşmak istemeyen birinin hayatına sızmanın yolu ne olabilir?

Çalan şarkıya kulak verip akşama değin çalışmak ve Cahit'i izlemek dışında hiçbir şeye yoğunlaşamıyorum. *Orijinal fikirler buraya kadar, en azından benim için.*

Akşam yemeği sessizlikle dolup taşıyor. Teyzeme göz ucuyla baktığım her seferinde bir şeyler söylemesini haykırıyorum iç sesimle ama kadının duyduğu falan yok. Gözlerin uzun cümleler anlattığı eski zamanlar geride mi kaldı yoksa?

Yemeğimiz bitince mutfakı toparlayıp oturma odasına geçiyorum. Cahit tekli koltuğun önünde, yerde oturuyor. Hiçbir şey yapmadan nasıl öylece durabiliyor, buna nasıl tahammül ediyor; anlamıyorum. Yine de gitmemiş olması bu seferlik bana yetiyor. Kitabımı alıp çocuğun tam karşısına, yere oturuyorum. Madem gitmemiş, madem teyzem de bilgisayarını açmış ve kulaklıklarını takmış; Cahit'i rahatsız edebilirim. Umursamazlığını kırabilecekse şayet çocuğu kızdırmak umurumda bile değil.

Boğazımı temizleyip "Senin için sorun değilse sesli okumayı planlıyorum," diyorum usulca. Çocuğa baktığımda onun tepki bile vermemesi beni hayal kırıklığına uğratsa da pes etmiyorum. Cahit bir şekilde pes etmeme sebep olabileceğini mi sanıyor yoksa?

Yanılıyor, hem de çok.

"Fosters Freeze'in dışında, su yeşili, metal bir piknik masasında oturuyoruz.

Dördümüz.

Üzerine çikolata sosu dökülmüş (o sos sonradan sertleşip kıtır kıtır oluyor) dondurmalarımızı yiyoruz."¹⁰

Tam üç bölümü, boğazımda biriken acıya aldırmadan aynı ses tonuyla okumak için kendimi zorluyorum. Ara verdiğimde, yere bıraktığım ayracı alırken Cahit'e bakıyorum. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmış bir hâlde öylece duruyor. Bir süre onu izleyip ne yaptığını anlamaya çalışıyorum fakat geç de olsa

¹⁰Holly Goldberg Sloan, *Mucizeleri Saymak*, Domingo, İstanbul, Kasım 2014, s. 1.

uyuduğunu anlıyorum. Teyzeme bakıp beni izleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yavaşça gülümsüyor bana.

“Teyze, Cahit uyumuş.”

Sessiz bir şekilde konuşuyorum. Ne ara kulaklıklarını çıkarttığını ve beni dinlemeye başladığını bilmiyorum ama ikimiz de yorum yapmaktan kaçınıyoruz.

“Ben ona bir yastık ve pike getireyim.”

Kadın bizi yalnız bıraktığında uyuşan bedenimi hareket ettirip yerden kalkıyorum. Bu hâlde boynu fena hâlde acıyor olmalı. Yine de ona dokunmaya cesaret edecek değilim ama biraz yaklaşısam ölmeyiz, değil mi?

Sessizce yanına yaklaşıp yere çöküyorum. Yüzünde küçük bir yara var, onu saymazsak yakışıklı görünüyor Cahit. Gülse daha da güzelleşecek çehreler vardı ya hani? İşte çocukta öyle bir sevimlilik saklıymış gibi hissediyorum. Gülse, adım gibi biliyorum ki bu donukluk bambaşka bir hâle bürünecek. Gülse, eminim ki kalbim daha fazla titreyecek. Güldüğünü hiç görmedim ama bir şekilde kalbim bunu biliyor.

Teyzem odaya girerken ayağa kalkıyorum.

“Ben Cahit’i uyandırayım,” diyor bana bakmadan. Çocuğun omzuna çok hafifçe dokunup iki kez ismini söylüyor. Cahit’in anında uyanması beni şaşırtsa da bir tepki vermiyorum.

“Gül Abla, affedersin, uyuyakalmışım.”

Tedirgin bir şekilde doğruluyor ama teyzem kalkmasına izin vermiyor.

“Sorun değil Cahit, bu gece burada kalabilirsin.”

“Yok, size yük olmayayım. Giderim ben.”

“İtiraz istemiyorum.”

Teyzem kaşlarını çatıp otoriter bir sesle konuşurken Cahit'in yakında pes edeceğini anlıyorum. Neşeyle gülmemek için kendimi bir hayli zorluyorum. Cahit, bizim evimize taşınman en güzeli demiyor muyum sana her seferinde? Söz dinle işte.

Cahit biraz daha itiraz ediyor ama teyzem onu dinlemeden odadaki çekyatı açıp düzenliyor. O çarşafı sererken çocuk utanmış gibi elini saçlarına götürüyor. Her şeye mana mı yüklüyorum bilmesem de belki eskiden saçları uzundu ve böyle eliyle karıştırıyordu diye düşünüyorum. Bu hâlini de sevdiğimi söylesem, mutlu olur muydu acaba?

"Hadi yatalım artık, yarın da çalışacağız."

"Hep size yük oluyorum," diyor Cahit üzgün bir şekilde. O konuşmaya devam edemeden teyzem işaret parmağını burnunun ucuna doğru sallıyor.

"Kızacağım ama!"

"Peki Gül Abla, kızma."

Cahit'in hafifçe gülümsediğini görünce ağzım açık kalıyor. Teyzem yüzümdeki dehşeti önemsemeden beni omuzlarımdan tutup itekleyerek yürümeye başlıyor. Kapıdan çıkmadan önce kendimi toparlayıp Cahit'e sesleniyorum:

"İyi geceler Cahit, tatlı rüyalar!"

"İyi geceler Gonca."

Gül teyzem gülerek beni odama götürüyor. Başımın üzerini öptükten sonra ciddiyetle gözlerime bakıyor.

"Çok belli ediyorsun."

"Ne? Ne yaptım ki? Bir şey mi oldu teyze?"

Panikle konuşuyorum ama teyzem gülümseyip yatıştırıyor beni.

“Sana güvenim tam ama birazcık aklını başına topla.”

“Teyzeciğim...”

“İyi geceler Gonca. Tatlı rüyalar,” diyor imalı bir sesle. Göz kırıp beni odaya itekliyor, kapıyı da çekip beni dehşetim ve deli gibi atan kalbimle baş başa bırakıyor. Çok mu belli ediyorum? Ne kadar çok? Cahit’in dikkatini çekecek kadar çok mu?

Geçirdiğimiz monoton günler Cahit’in dikkatini hiç çekemediğimi anlamama yetiyor. İşin aslı çocuğun umurunda bile değilim ama gururum kırılıyor olsa da ondan uzak durmak içimden gelmiyor. O beni kovsa ben onun peşine düşecek hâl-deyim. Biraz acınası durumda olduğum inkâr edilemez.

Yine de bir adım attığımızı düşünüyorum. Çünkü ben akşamları kitap okurken artık uyumuyor, dikkatle beni dinlediğini hissediyorum. Teyzem bu yarım saatlik yalnızlığımızı hiç bölmediği için ona ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz.

Ben dizlerimi kendime çekip kitabımı okumaya başlıyorum, Cahit de dizlerini kendine çekip başını koltuğa yaslıyor. Bana bakmıyor ama hafifçe benden tarafa eğdiği başı dikkatini verdiğini anlamama yetiyor. Cümleler aramızda akıp giderken belki de zamanla dikkatini çekebileceğimi düşünüyorum.

Günlük okumamız bittiğinde Cahit’in sesini duyuyorum. Hem konuşmasının bende oluşturduğu şaşkınlıktan hem de buraya geldim geleli ilk cümleyi ondan duyduğum hiçbir sohbetine şahit olmadığımdan ağzım açık kalıyor.

“Bu kitabı sevdim,” diyor dizlerimin üzerinde duran kitaba bakarak.

Aklımı başıma toplayabilmek için ellerimi birbirine sürtüp derin nefesler alıyorum.

“Gerçekten güzel, değil mi?”

Usulca konuşuyorum. Onu ürkütmekten, tekrar kabuğuna çekilmesine sebep olmaktan korkuyorum. Ona bakarken benim kadar onun da şaşkın olduğunu hissediyorum. Belli ki konuşmayı planlamıyormuş.

“Evet. Kitapların sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Yanılıyormuşum galiba.”

Gülümsemek, kahkahalar atmak, boynuna sarılıp öylece beklemek istesem de omuzlarımı kaldırmak dışında hareket etmekten kaçınıyorum. Tekrar sessizliğe gömülmesinden deli gibi korkuyorum.

“Bazı kitaplar sıkıcı ama bu öyle değil.”

“Belki de.”

Gözlerimin içine bakıyor. Bakışları, sanki beni değil başka bir şeyi görüyormuş gibi boş geliyor. Bir süre derin nefesler alıyor, ardından yutkunup başını önüne eğiyor.

“Kitap okumayı hiç sevmezdim,” diye fısıldıyor.

Ağzımı bile açmıyorum. Acı verici olsa da bu cümlelerin bana hitap etmediğini düşünüyorum.

“Futbolu ve müziği severdim yalnızca...”

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sesinden ürküp susacak diye elimi göğsüme bastırıyorum.

“Biraz daha okur musun Gonca?”

Yutkunup onun çaresiz hâlini izliyorum. Gözlerim doluyor, burnumun sızladığını hissediyorum. Bir şeylerin canını yakıtığını biliyordum zaten ama sanırım ilk kez bu kadar ciddi bir şey olduğunu anlıyorum.

Kitapta kaldığımız yeri açıp okumaya başlıyorum. Sözlerin de ruhuna müzik kadar iyi gelmesini umuyorum. Başta sesim okurken titriyor; üzerine titrediğimi anlıyor mu, merak ediyorum.

tg. @kaktusun

Geçen günlerde Cahit neredeyse her akşamı bizimle geçiriyor. Birlikte yemek yiyor, bulaşıkları hallediyoruz ve teyzem bir şeylerle meşgul olurken ona kitap okuyorum. Gittikçe daha dikkatli dinlemeye başlıyor. Hâlâ sohbet etmiyoruz, gün içinde dikkatini çektiğimi de sanmıyorum ama okuma saatlerimizde kulaklarının sesime odaklandığını biliyorum.

Onu biraz olsun tanımaya başladığımı düşünüyorum ama bu, merakımı azaltmak yerine daha da arttırıyor.

Cahit pek konuşmuyor, orası kesin. Ara sıra kırgın bakışları bir şeyler üzerine sabitlenip kalıyor. O anlarda bir şeyleri hatırladığını ve çaresizce o anın geçmesini beklediğini düşünüyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. İştahı yok, kahkahasını hiç duymadık. Şimdi müzikten kaçıyor gibi ama eskiden müziği sevdiğini söylemişti.

Bunların yanında dikkatimi başka şeyler de çekiyor. Telefonu hiç görmedim. Ziyaretine gelen de olmuyor. Cahit zaten hiçbir yere gitmiyor. Ne annesi ne babası ne kardeşi ne arkadaşı... Sanki hiç kimsesi yok. Sanki kimse onu aramıyor ve o da kimseye ihtiyaç duymuyor. Yapayalnız.

Yaşını bilmiyorum. Okuyor mu? Okulu bitti mi yoksa bıraktı mı? Bir mesleği var mı? Kimsesiz mi? Hayatını bu şekilde mi sürdürecektir?

Onu tanımayı öyle çok istiyorum ki aklıma bir şey geliyor. Bu çok kötü bir şey... Normalde yapmayacağım ama yapmayı çok istediğim bir şey. Belki de Cahit öğrenirse beni asla affet-

mez. Yine de birkaç gün boyunca bu fikri aklımda tartsam da vazgeçemiyorum.

Uzun bir süre boyunca bize geldiği akşamları kolluyorum. Lavaboya gittiği bir gün, tam cüzdanına ulaşacakken teyzem odaya giriyor. Kalbim duracakmış gibi hissedip etrafı topluyormuşum gibi yapıyorum. Gül teyzem buna inanıyor mu, bilmiyorum ama umarım benim kötü niyetli biri olmadığımı biliyordur.

Birkaç gün daha geçiyor. Sonra bir gün pasta evinde Cahit arka tarafa geçiyor. Bu teyzeme yardım edeceği, pek müşterinin gelmediği saatlerden biri. *Bu fırsatı değerlendirmem gerek*, diye düşünüyorum.

O arka tarafa geçtiğinde ben Cahit'in hırkasını ve cüzdanını hızlı hızlı karıştırıyorum. *Allah'ım beni affet! Gerçekten kötü bir niyetim yok!*

Hırkasının cebinde yalnızca kulaklık ve bozuk para buluyorum. Zaten epeydir üzerine giymiyor, hava çok sıcak ama şansımı denemek zorundaydım.

Cüzdanını açtığımda kalbim öyle hızlı atıyor ki anlatamam. Neredeyse korku ve utançtan ağlayacağım!

İçinde sadece bir çiftin eski püskü, yırtılmış bir fotoğrafı; paralar ve kimliği var. Paralarını es geçip kimliğini inceliyorum. Soy ismini, doğum tarihi ve yerini aklıma kazıyorum. Kimlik numarasını ezberlemeyi becerebilsem onu da halledeceğim ama korkudan cüzdanı karıştırmaya son verip yerine bırakıyorum. Tam bu esnada bir müşteri geliyor ve Cahit arka taraftan çıkıyor.

Öyle hızlı nefes alıp veriyorum ki aklımdan sürekli *kesin anladı* diye geçiyor. Korkudan, telaştan bayılmak üzereyim. Cahit raftan birkaç eşya alıp arkaya dönerken müşteri siparişini veri-

yor. Hemen müşteriyle ilgileniyor ve Cahit gözden kaybolduğunda ancak rahat bir nefes alabiliyorum.

Acaba şimdi ben çok kötü bir insan mı oldum? Cahit bunları öğrenirse ne olacak?

Deli gibi ağlamak istiyorum. Fakat ağlamak istiyor olsam da bir yanımda rahatlıyor. Hatta aklıma başka bir şey geliyor. Yakaladıysam mahvolacağım bir şey. Yine de bir şeyler yapmam gerek! Teyzem bana çocukla ilgili hiçbir şey anlatmıyor. Hakkında bir şey biliyor mu, onu da bilmiyorum. Teyzemden tek öğrenebildiğim, o çok iyi bir insan ve ismi Cahit.

Oysa şimdi benden neredeyse üç yaş büyük olduğunu biliyorum. Ayrıca soy ismini de...

Cahit Utkan, İstanbul Bakırköy doğumlu, 20 yaşını bitirmek üzere olan bir genç.

Belki bu bilgiyle, onun hakkında bir şeyler bulmayı başara-bilirim. Yaptıklarımı ortaya çıkarsa teyzem bana çok kızar ama sanırım bunu göze alacağım.

Yeni planım şu: Ya bu bilgilerle internette bir şeyler bulacağım ya da Cahit'in anahtarını kısa bir süreliğine ödünç alıp odasını karıştıracam. Bir insanın telefonu, bilgisayarını illa ki olmalı; değil mi? Eminim onun da odasında duruyordur. Pek sosyal biri olmadığı için yanında taşımıyordur.

Böylece ara verdiğim bir saat kendimi tuvalete kapatıp internete giriyorum. Sosyal medyanın her koluna üye olmasam da onun dâhil olduğu bir şey bulursam, kesinlikle üye olacağım.

Facebook ve Twitter hesabı yok. Derken bir şey buluyorum. Yalnızca beş fotoğrafın paylaşıldığı bir Instagram hesabı. İsmi Cahit Utkan olarak görünüyor ama doğru kişi olduğundan emin olamıyorum. Profilde bateri çalan, yüzü pek de görün-

meyen biri var. Hesabı incelediğimde İstanbul'da yaşadığı dışında hakkında hiçbir bilgi bulamıyorum. Son fotoğraf aylar önce paylaşılmış, manzaraya doğru dönmüş bir çiftin arkadan çekilmiş fotoğrafı.

Yoksa Cahit ve?

Ve?

Ve sev-

Hayır, hayır Gonca! Kötü bir şey düşünme.

Diğer paylaşımlarını da inceliyorum ama sadece bateri fotoğrafları var. Altlarında yorum yok, etiketleme yok.

Arkadaşlarını inceliyorum ama liste bir hayli kalabalık. Onu takip edenlerse takip ettiklerinin üç katı kadar fazla...

Sonra etiketlenmiş olabileceği fotoğrafları düşünüp araştırmama devam ediyorum. Pek umudum olmasa da bir şey buluyorum. Arkadaşlarından birinin paylaştığı bir fotoğraf... Gözlerime inanamıyorum. Bu fotoğrafın gerçek olması mümkün değil! Dört erkek ve bir kızın birlikte çekilmiş fotoğrafı. Son derece mutlu görünüyorlar. Cahit gözlerini kısmış, genişçe gülümsüyor.

Cahit gülümsüyor? Hem de gerçek bir gülümseme?

Ağzım açık bir şekilde, uzunca bir süre saçlarına, gülüşüne, enerjiyle doluymuş gibi görünen bedenine, bir hayli kaslı vücuduna bakıyorum. Bu Cahit olamaz, öyle değil mi? Bu, benim gördüğüm Cahit olamaz.

Kızın sayfasına giriyorum. İsmi Başak Erdem. Profilinde gitar çalan bir çocuk ve başını çocuğun omzuna yaslamış bir kızın fotoğrafı var. Paylaştığı bir sürü fotoğraf var ama benim ilgimi sadece Cahit'in de dâhil olduğu o kare çekiyor. Fotoğrafın altında hiçbir yazı yok. Bu da aylar önce paylaşılmış. Ama

ben yine de pes etmeyi düşünmüyorum. Kendi kendime tekrar sorgulamaya fırsat bulamadan evvel kıza hızlıca bir mesaj yazıyorum.

“Cahit Utkan ile arkadaş mısınız?”

Gerginlikten ölecekmişim gibi geliyor. Tüm günü gözüm telefonda geçiriyorum. Birkaç kez yanlış sipariş hazırladığım için Cahit arkamı toplamak zorunda kalıyor. Vicdan azabı çekmediğime göre ben cidden kötü bir insan olabilirim.

Cahit'in gülümsediği fotoğrafı düşünüp duruyorum. Şimdiki hâlimden daha yapılı fotoğrafta. Aylar içinde zayıflayıp solmasına ne sebep olmuş? Neden artık mutlu değil? Niye yüreğinde bir parça bile huzur kalmamış gibi görünüyor?

Aklım sorularla dolup taşıyor. Başlangıçta onun hep böyle olduğunu düşünmüştüm. Beni sinirlendirse de bir şekilde sakinliğine alışmaya başlamıştım. Onu canlandırmak, bir derdi varsa çözmek istiyordum ama bu kadarı gözüme çok fazla görünüyor. Bambaşka bir insan hâline dönüşme sebebi ne olabilir?

“Gonca, sen iyi misin?”

Cahit'in sesiyle kendime geliyorum. Elimde şeker kutusuyla öylece durmuş, yeri izlediğimi fark ediyorum. Başımı kaldırıncaya göz göze geliyoruz. Kaşlarını kaldırmasını, başını yana eğip gülümsemesini, daha içten bir sesle konuşmasını bekliyorum ama hiçbirisi olmuyor. Yalnızca bana bakıyor. Bir sorun olup olmadığını öğrenmek için.

“İyiyim, dalmışım kusura bakma.”

Tek omzunu kaldırıp işine dönüyor. Bu ne demek Cahit? Önemli değil Gonca? İyi olduğuna sevindim Gonca? Bir sorun varsa söyle Gonca?

Sanırım hiçbiri değil.

İşi erken bırakmak için teyzemden izin isteyip uzun süre öylece yürüyorum. Ayaklarım tutmaz oluncaya kadar aynı sokakları turluyor, dönüp dolaşıp evimizin önüne geliyor ve tekrar yürümeye başlıyorum.

Telefonumdan gelen bildirim sesini duyduğumda kaçınıcı turu sonlandırdığımdan emin değilim. Evin girişindeki merdivenlere oturup hemen mesaja bakıyorum. Başak Erdem'den geldiğini görünce içim büyük bir telaşla doluyor.

“Sen kimsin?”

Hızlıca kıza cevap veriyorum. *“Bakın, bu önemli bir mevzu. Cahit'i tanıyor musunuz?”*

“Evet ama seni tanımıyorum.

“Tanışmadığımızı biliyorum ben de!”

“Cahit nerede?”

Kaşlarımı çatıyorum. Niye böyle ters konuşuyor ki benimle?

“Ne demek nerede? Bilmiyor musun?”

“Bak, hiç şaka kaldıracak hâlde değilim. Ya derdini söyle ya da mesaj atma bana. Tamam mı?”

“Şaka yaptığım falan yok. Ben sadece Cahit Utkan'ı tanıyan birilerini arıyorum.”

“Ne? Niye? Bir şey mi oldu Cahit'e?”

“Hayır, iyi. Yani sadece fiziksel olarak... Şu an Bursa'da. Bundan haberin var mıydı?”

Cevaben telefon numarasını yazıp onu aramamı buyuruyor. Bir süre tereddüt içinde bekliyorum. Ya yalan söylüyorsa? Ya sapığın tekiyse? Ya psikopat bir katilse?

Ama sonuçta ilk mesaj atan bendim. Hem Cahit neden bir seri katille fotoğraf çektirsin ki? Yine saçmalıyorum.

Ben tereddüt içinde telefonuma bakarken Başak Erdem tekrar yazıyor. *"Ben Cahit'in yakın arkadaşlarından biriyim. Aylardır onu arıyoruz, ulaşmaya çalışıyoruz. Artık arar mısın lütfen?"*

Dehşetle beklediğim bir sürenin sonunda kızı arıyorum. Bu kadar şeyi yapmışken korkup pes edemem.

Telefonu telaşlı ama hoş bir kız sesi açıyor. "Alo?"

"Başak Erdem?"

"Benim, evet. Senin ismin?"

Aslında ben ismini vermek istemeyen bir izleyiciyim?

"Gonca," diyorum güçlkle.

Umarım başıma bir iş açmamışımdır.

"Bak Gonca, sana durumu özet geçeceğim. Telaşımı mazur gör, olur mu?"

"Olur."

"Biz Cahit'le liseden tanışıyoruz. Uzun süredir arkadaşız ve bu yıl çok kötü bir şey oldu. Cahit bir süre dedesinin yanındaydı, sonra bir sabah ortadan kaybolmuş. Arkasında ne bir not ne de bir haber bırakmış. Başta yalnız kalmak istediğini düşündük, onu rahat bırakmak istedik ama gittikçe korkmaya başladık. Polise gitmemize engel olan tek şey bize çok kızacağını bilmek. Bu yüzden şunu bilmelisin ki bana yalan söylüyorsan sırf saçlarını yolmak için bile olsa Bursa'ya geleceğim."

İstemsizce gülüyorum. Başak hiç de korktuğum gibi birine benzemiyor.

"Şey, yalan söylemiyorum."

Sesi daha sakın çıkıyor artık:

“Tamam, güzel, harika... Bana adresini verir misin?”

Bu kez tereddüt etmeden adresi söylüyorum. O not alırken bekliyorum. Aklımda o çok kötü şeyin ne olabileceği, Başak'ın nasıl biri olduğu, Cahit'in tüm bunlara ne tepki vereceği, teyzemin beni evden atıp atmayacağı gibi yüzlerce şey dönüp duruyor. Ama artık vazgeçmek için çok geç.

“Gonca, bana ulaştığın için çok ama çok teşekkür ederim sana. Yakında görüşürüz!”

Başak telefonu kapattığında bir süre boş boş ekrana bakıyorum. Çok kötü bir şey oldu. Cahit insanlardan kaçmaya karar verdi. Eğer onu bulsalar zıvanadan çıkabilirdi ama ben düzenini bile isteye mahvettim.

Korkuyorum ama pişman değilim. Bu şekilde devam edemez. Çok ama çok kötü bir şey olmuşsa bile hayatını bu şekilde sürdüremez. Kim bilir ailesi onu nasıl da merak ediyordur. Hele dedesi? Korkudan adamın kalbine iner. Nasıl ona haber vermez?

Ben doğru olanı yaptım. Her şeyi Cahit'in iyiliği için yaptım. Eminim o da bunu anlayacaktır.

Evet, evet. Yaptığım doğru bir şey.

Ertesi gün telaş, gerginlik, korku ve pişmanlıkla geçip gidiyor. Sürekli Cahit'e olanları anlatsam mı diye düşünüyorum ama yapamıyorum. Ya yine kimseye haber vermeden kaçıp giderse? Ya benden nefret edip işi bırakırsa? Ya onu bir daha göremezsem?

Bu yüzden sadece bekliyorum. Başak her kimse, onun geleceğinden eminim ve o geldiğinde bir şeylerin düzeleceğini umuyorum. O gelene kadar tek yapabileceğim Cahit için kitap okumak. Bunun Cahit'e iyi gelip gelmediğinden emin olama-

şam da o aksini söyleyene kadar bu şekilde devam etmek istiyorum.

İşimizin bitmesine yakın, içime aniden gelen bir istekle yanına gidiyorum. Daha önce hiç bu kadar cesur hissetmemiştim. Beni terslemesinden, aştığımız azıcık mesafeyi geriye döndürmekten korkuyordum ama Cahit'in yakında bana kızacağını düşünmek cesaretimi toplamama yardımcı oluyor. Hem farklı bir şey değil. Benim cesaret edebileceğim bu kadarlık bir şey zaten.

“Cahit, bu akşam piknik yapalım mı?”

Aniden bana doğru dönüyor. O kadar şaşkın görünüyor ki sırf bana tepki verdiği için bile mutluluktan uçabilirim.

“Anlayamadım?”

“Piknik,” diyorum tekrar, usulca.

O boş bakışlarla beni izlerken yanaklarıma ateş basıyor.

“İkimiz?”

“Hayır, teyzem de gelecek tabii ki. Bugün hava öyle güzel ki yemeğimizi dışarıda yiyip kitabımızı açık havada okuyabiliriz diye düşündüm.”

“Hım...”

“Güzel olmaz mı sence de?”

Sadece omuz silkiyor:

“Siz öyle istiyorsanız, kabul...”

Bu kadar... Başka bir şey demeden işinin başına dönüyor. Az evvelki cesaret ve mutluluk içimden göçüp gitse de teyzemin yanına yürüyorum. Planımı anlattığımda elbette ki mutlu oluyor ve hazırlık yapmam için beni eve gönderiyor.

Yolda sürekli telefonumu kontrol ediyorum. Belki Başak arar ya da dükkâna gelir diye. Tabii ki ona verdiğim adres dükkâna aitti. Bir insana o kadar da çabuk güvenecek değilim!

Ama kız aramıyor. Ben de üçümüz için sandviç hazırlıyor, teyzemin yaptığı kurabiye ve meyve suyunu da güzelce paketlenip piknik sepetimize koyuyorum. Hep kullandığımız örtülerden birini, sokak lambalarının yanmama ihtimaline karşılık el fenerini ve Cahit'e okumak için seçtiğim kitabı da yanıma alıyorum. Ardından internette bir şeyler okuyarak zaman geçiriyorum.

Teyzem dükkânı kapattığında arayıp haber veriyor. Buluştuğumuzda Cahit sepeti elimden alıp önden yürümeye başlıyor. Teyzem ve ben de kol kola peşinden gidiyoruz. Denize sıfır olmasa da kendimize güzel bir bank önü bulduğumuzda teyzem örtüyü serip çimenlerin üzerine yerleşiyor, bense banka oturup kitabımı çıkarıyorum. Bizden başka gelip giden insanlar, atıştıran kişiler ve sohbet eden gençler olsa da dip dibe olmadığımız için hâlimden memnunum.

Cahit teyzeme yardım etme vazifesi sona erdiğinde yanıma oturup vücudunu bana doğru çeviriyor. Bir dirseğini bankın sırtına koyup çenesini de elinin üstüne yerleştiriyor. Belki beni umursamıyor, ilgisini bir türlü çekemiyorum ama o da kabul etmeli ki ona kitap okumamdan hoşlanıyor.

Şey, belki hoşlandığı okuduklarımdır ama... Olumsuz düşünmemek en iyisi! Sonuçta sesimden rahatsız olsaydı beni dinlemezdi. Değil mi?

Boğazımı temizlerken aklıma Başak'ın söyledikleri geliyor. Cahit'in bana kızma ihtimalini hatırlayınca kendimi tutamayıp konuşuyorum.

“Biz artık arkadaşız, değil mi Cahit?”

Sessizce yüzümü izlediği birkaç saniyenin ardından çok hafifçe gülümsüyor. Bu fotoğrafta gördüğüm gibi bir tebessüm değil. Dudakları hafifçe kıpırdayıp eski hâline dönüyor.

“Öyle sanıyorum.”

“Ve arkadaşlar birbirine kin tutmaz, değil mi?”

Bu kez kaşlarını hafifçe çatıyor. Merak mı ediyor? Şüphe mi duyuyor? Benimle kurduğu arkadaşlığı tekrar mı gözden geçiriyor?

Göz ucuyla teyzeme bakıp başını aşağı yukarı sallıyor:

“Tutmaz. Tutmamalı...”

“Bildğim iyi oldu.”

Ona gülümseyip yeni kitabımızı açıyorum. Ben okumaya başlarken gözlerini kapatıyor. Bu hâli, şüphesiz fotoğrafta gördüğüm kadar göz alıcı olmasa da, beni deli gibi mutlu ediyor. Onu mutlu etmeyi ne çok istediğimi biliyor mu acaba?

“Kelimeler...”

Etrafım binlerce kelimeyle çevrili. Belki de milyonlarca.

Katedral, mayonez, nar.

Mississippi, napolitan, suaygırı.

İpeksi, korkunç, yanardöner.

Gıdıklanma, hapşırık, dilek, endişe.

Kelimeler kar taneleri gibi etrafımda uçuşuyor. Her biri narin ve eşsiz, yere düşmeden avucumda eriyip gidiyor.

İçimde kocaman bir yığın halinde birikiyorlar. Birbirine geçmiş düşüncelerden, cümle ve deyimlerden dağlar, zekice ifadeler, espriler, aşk şarkıları...”¹¹

¹¹Sharon M. Draper, *İçimdeki Müzik*, Genç Timaş Yayınları, İstanbul, Mart 2016, s. 5.

Yaşadığım dehşeti anlatacak bir kelime olsaydı, ilk paragraf onu defalarca tekrar ettiğim cümlelerden ibaret olurdu.

Ertesi gün Başak'ın aramasıyla uyanıyorum. *Saat henüz beş bile olmamasına rağmen beni aramakta bir sakınca görmüyor olmalı,* diye düşünüyorum. Bir parça huysuzluk hissediyorum içimde ama konuşurken sesimi normal tutmaya çalışıyorum.

Başak bana Bursa'da olduğunu, dükkânı bulduğunu ve beni beklediğini söyleyip telefonu kapatıyor.

Dehşetle bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum.

Uykum açılırken söylediklerini idrak edip Cahit'in onu görmüş olabileceğini düşünüyor ve yerimden fırlıyorum. İçimden uyuyakalmış olması için dualar ediyorum. İşe bu kadar erken gideceğini sanmıyorum ama Cahit'in çalışma aşkıyla kim aşık atabilir?

Üzerimi hızlıca değiştirip sessizce evden çıkıyorum. Henüz teyzem uyanmadığına göre acaba bir şansım olabilir mi?

Koşturarak evle dükkân arasındaki kısacık yolu aşıyorum. Başak beni daha fazla şaşırtamaz diye düşünüyordum ama yanıldığımı öğrenmem hiç de uzun sürmüyor. Dükkânın önünde eski püskü bir araba duruyor. Arabanın önünde sohbet eden dört kişiyi görünce ağzım açık kalıyor.

Yanlış sayıyor olmalıyım. Belki de uyku mahmurluğuyla matematiğin en temel noktalarından birini karıştırıyorumdur. Bunlar asla ama asla Cahit'in de dâhil olduğu o fotoğraftaki kişiler olmaz, değil mi? Yalnızca Başak gelecekti, değil mi?

Grupla aramızdaki mesafe azaldığında aralarındaki kızla göz göze geliyoruz. Bir an boş bakışlarla beni süzse de kim olduğumu idrak etmesi uzun sürmüyor.

“Gonca?”

Ağzım hâlâ açık olduğu için konuşamıyorum. Onun sesiyle tüm çocuklar bana dönüyor. Allah’ım, kim bunlar? Neden dükkânımızın önünde duruyorlar? Cahit şimdi gelse ona tüm bunları nasıl açıklayacağım?

“Sen Gonca’sın değil mi?”

“Hı hı...”

Başımı hafifçe sallıyorum. Henüz konuşacak kadar kendimde değilim. Tek tek hepsinin yüzüne bakmak istesem de cesaret edemiyorum. Yalnızca Başak’a bakıyor, sonunda kızın güldüğünü fark ediyorum.

“Sanırım yalnız geleceğimi düşünmüştün?”

“Evet.”

Ve ben de sanıyorum ki Cahit beni öldürecek.

“Affedersin. Haber vermek aklıma gelmedi. Çocuklar yabancı değil aslında, Cahit’in lisedeki müzik grubundan arkadaşları.”

Neyinden?

“Selam Gonca, ben Ender,” diyor içlerinden biri.

Uzun boylu, beyaz tenli bir çocuk... Güler yüzlü birine benziyor. Ama aklından neler geçtiğini kim bilebilir?

Ondan biraz daha kısa duran, uzun saçlı, epeyce yakışıklı bir çocuk, Başak’ın yanından hafifçe el sallıyor. “Ben Safa.”

Ve son olarak Safa’nın diğer tarafında duran, başka bir tanesi ifadesiz bir yüzle konuşuyor:

“Berkay ben de.”

Bu etkileyici insanlara bakarken hafifçe yutkunuyorum. Tamam, çok büyük bir şey gibi durmuyor ama müzik grubu mu? Yani Cahit müzisyen mi? İşi bu mu? Konservatuvar mı okuyor?

“Memnun oldum. Ben de Gonca.”

Cevabım biraz çekingen olsa da bir şey söylemiyorlar. Başak bana yaklaşıp iç çekerek konuşmaya başlıyor.

“Gerçekten teşekkür ederim Gonca. Bize yardım ettiğin için minnettarım.”

“Önemli değil. Cahit’in bir sorunu olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar ciddi bir şey olabileceği aklıma gelmemiştir.”

Sahi, yaşanan o çok kötü şey ne?

“Yalnız kalmak istiyor. Çok uzun bir süredir kaçıyor bizden ama böyle olmasını istemiyorum. Sürekli kaçarak nasıl atlatabilir ki bu durumu?”

Şimdi konuşacak, diye geçiyor aklımdan. *Bana sebebini söyleyecek.* Ama bunun yerine tam da filmlere yakışacak bir ses araya girip içimi korkuyla dolduruyor.

Belliydi böyle olacağı...

“Sizin burada ne işiniz var?”

Cahit’in sesi o kadar sert çıkıyor ki irkiliyorum. Ona dönmeye çekinsem de Başak benim gibi hissetmiyor olmalı. Hızla yürümeye başlıyor, adımlarının sesini dinlerken sırayla Cahit’in arkadaşlarına bakıyorum. Onlar da hareketlendiğinde arkamı dönüyorum.

Başak, Cahit’in kolunu sıkıca tutmuş, bir şeyler söylüyor. Cahit ise kaşlarını çatmış bir hâlde onu dinliyor. Ben onu izlerken kısa bir an gözlerini bana dikip hiç görmediğim bir öfkeyle kaşlarını çatıyor. Gözlerimi kaçırıp arkadaşlarına bakıyorum, bu esnada gürültüyle konuşmaya başlıyorlar. Sessizce onların

kucaklaşmasını, Cahit'in çöken omuzlarını ve sonunda geri çekildiklerinde çocuğun yüzünü saran acıyı izliyorum. Gözlerim dolsa da ağlamıyorum. Neyi varsa, bu hiç onulmayacak bir yara açmış olmalı içinde. Bu denli kaçmak için başka nasıl bir sebep olabilir ki? İnsan neden onu sarıp sarmalayan böylesi bir sevgiden uzaklaşmak ister?

Dükkâna girip hazırlıklara başlıyoruz ama çocuklar bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, aksine bize yardım ediyorlar. Cahit benimle konuşmuyor, yüzüme bile bakmıyor ama onlarla az da olsa konuştuğunu görmek içimi rahatlatıyor.

Demek ki gerçekten böyle değilmiş. O da arkadaşlarıyla vakit geçiren sıradan biriymiş. Bateria çalarak mutlu olabilen, kendi hâlinde biriymiş.

Çalışırken onları biraz olsun anlamaya çalışıyorum. Bu esnada Başak bana biraz kendinden ve tabii arkadaşlıklarından bahsediyor.

“Lisedeyken Safa’ya âşıktım,” diyor gülerek.

Çocuk adını duyunca ona dönüyor.

“Tabii hâlâ âşığım.”

Safa o kadar geniş bir tebessümle bakıyor ki kıza istemeden ben de gülümsüyorum.

“Safa bu gerçeği pek kabul etmese de sesi çok güzeldir. Grup da kendi çapında bir hayli iyi müzik yapıyordu. Onları dinlemeyi ne çok özledim, bilemezsin. Ama söz, yalnız kaldığımız bir ara sana eskilerden videolarını gösteririm.”

Ben başımı hızla aşağı yukarı sallarken Başak gülüyor. Cahit'in eski hâlini görme düşüncesi bile içimi heyecanla dolduruyor.

Henüz ben soru sorabilecek bir ortam bulamadan önce konuşmamız yarıda kalıyor. Teyzem gelip çocuklarla tanışıyor. Duruma biraz şaşırsa da sevinci kısa sürede yüzüne yansıyor. Koruyup kollayabileceği, elleriyle besleyebileceği çocuk sayısı arttığı için nasıl da heyecanlandığını görebiliyorum. Kim bilir bu akşam bizim için nasıl yemekler ve tatlılar hazırlayacak?

Teyzem hazırlıklar için mutfağa geçerken Başak ile temizliğe ve şükür ki sohbete devam ediyoruz.

“Safa kıymetimi geç anladı ama sonunda Cahit’in de dolaylı yardımıyla bir araya gelebildik. Çocuklarla da o zamandan beri arkadaşım. Hepimiz üniversiteyi farklı farklı şehirlerde kazanınca grup dağılmak zorunda kaldı ama elbette birbirimizle görüşmeyi kesmedik. Ben, Safa ve Cahit İstanbul’da okuyoruz. Ender Kayseri’de, Berkay da Antalya’da okuyor.”

“Konservatuvar mı,” diye soruyorum merakla.

Başak iç çekerek cevap veriyor:

“Yalnızca Cahit müzik üzerine bir kariyer planlıyor. Yani planlıyordu. Diğerleri farklı okullara gidiyor. Anlayacağın grubun çok ünlü olup albüm çıkaracağına dair hayallerim suya düşeli uzun zaman oldu.”

Planlıyordu..

Bir şeylerin değişmesi ne kötü, ne kadar ağır... Tek bir zaman ekiyle onca anıyı ortadan kaldırmak mümkün olsa keşke... Ama hiç de öyle değil.

“Cahit,” diyorum usulca. Tüm hislerimi, tek bir kelimeye yansıtmak istiyorum. O kadar çok şey var ki aklımda ona dair, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Elimde olmadan ona bakıyorum. Berkay’ın elindeki şeker kavanozunu almaya çalışırken hafifçe gülümsediğini görüyö-

rum. Arkadaşlarından ne kadar kaçmış olsa da onların yanında huzurlu görünüyor.

“Evet?”

“Cahit, eskiden neşeli biri miydi?”

“Çok.”

“Gerçekten mi?”

Başak bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor. “Sana söylemediğine şaşmamalı. Bu konuyu asla açmıyor. Onu anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama öylece bırakamıyorum. Nasıl yanında olmak istemem? Nasıl kaybolmasına izin veririz?”

Ellerimi yumruk hâline getirip beklediğimi fark ediyorum. Parmaklarımı gevşetmek istesem de onlara bir türlü söz geçiremiyorum.

Nihayet Başak konuştuğunda söylediği kelimelerin anlamını güçlkle ayırt ediyorum. Hepsi birer cam gibi batıp yüreğimi sızlatıyor. Gerçekten çok kötü bir şey olduğunu anladığımda gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor.

“Sömestr tatilinde, ailesiyle geziye giderken bir kaza geçirmişler. Cahit’in babası kaza esnasında, annesi o gece hastanede vefat etti. Cahit’e pek bir şey olmamıştı ama kendine geldiğinden beri kaybolmaya başladı. Akrabalarının yanında kalmayı reddetti. Dedesi güçlkle yanında kalmaya ikna etmişti ama sonra ortadan kayboldu. Yanına hiçbir şey almamış, kıyafetlerini ve telefonunu bile bırakmış. Ona ulaşamayınca gerçekten çok korktuk. Böyle bir şey yapacağını biliyorduk, yalnız kalmak istiyordu ama bu kadar uzun süreceği kimsenin aklına gelmemişti. Ona ulaşmamıza izin vermeyeceğini düşünemedik. Sen olmasaydın ne yapardık, bilmiyorum. Dedesi de çocuklar da ben de sana ne kadar teşekkür etsek az. Dedesiyle buraya gelir-

ken konuştuk, ben engel olmasam o da gelecekti Bursa'ya ama neyse ki durdurabildim. Gerçekten çok..."

Ağladığımı fark edince susuyor. Onun da gözleri dolmuş, yutkunarak elimi hafifçe tutup sıkıyor. Kendimi öyle kötü hissediyorum ki kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum. Elimi kızın elinden çekip koşarak dışarı çıkıyorum. Daha çok ağlamaya başlarken her şey mantıklı geliyor. Bundan başka hiçbir sebep için kayboluşunu anlayamayacağımı fark ediyorum. Bu kadar değişmek, kırılmak ve kaybolmak için başka bir sebep yokmuş gibi hissediyorum.

Evin önüne ulaştığımda kendimi daha iyi hissediyorum. *Yalnız kalabileceğim ve böylece istediğim kadar ağlayabilirim,* diye düşünüyorum.

Cahit'in peşimden gelmesini elbette ki beklemiyordum. Açıkçası beni fark etmesi bile öyle imkânsız ki aniden sesini duyunca yerimden sıçırıyorum.

"Gonca, bekle."

Bu kez sesi ifadesiz değil. O bana seslendiğinde bastırılmış öfkesini hissedebiliyorum. Her an bana bağırmaya başlayacakmış gibi konuşuyor. Sanki bağırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi...

Yüzümü hızlıca silip ona doğru dönüyorum. Bana dikkatle baktıktan sonra bir adım daha yaklaşıyor.

"Neden ağlıyorsun?"

Söyleyecek mantıklı bir şey bulmaya çalışıyorum. *Başına gelenleri öğrendiğim için? Dünyada yapayalnız kaldığını duyduğum için? Seni bu kadar çok anlıyor ve mutlu etmek istiyorken bana böyle baktığın için?*

Fakat belli ki Cahit cevabımı duymak istemiyor.

“Yoksa pişman mı oldun? Hayatıma burnunu soktuğun için mesela? Kendi başına kararlar aldığın için belki?”

Çenesi kasılırken aramızda yalnızca iki adımlık mesafe bırakıp başını bana doğru eğiyor.

“Bir ihtimal... Bu küçük bir ihtimal ama... Ne kadar bencil ve düşüncesizce davrandığını anlamış olabilir misin?”

Dudaklarım titremeye başladığında derin birkaç nefes alıyorum.

“Merak ediyorum, onları nasıl buldun?”

Bir süre bekliyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. O hissiz, sessiz, kaybolmuş Cahit’ten çok farklı görünüyor. Ona bakarken bana bu kadar kızmasını beklemediğimi anlıyorum. Cahit öyle sakın ki kızdığında bunun kalbimi kırmayacağını düşünmüştüm. Ne kadar sinirlenebilirdi ki? O sakın ve sessiz biriydi. Çevresine, insanların kalbini kıracak kadar dikkat etmezdi. Ya da bir umut... Neden bunları yaptığımı anlardı. Kızardı ama böyle değil.

Nasıl da yanılmışım.

“Ne yaptın da Başak’a ulaşabildin?”

“Ben...”

Sessim titreyince susup yutkunuyorum. Biraz olsun toparlanmaya başladığımda yaptıklarımı, niyetimi açıklamaya çalışıyorum. Öyle bir bakıyor ki bana, ona ulaşamayacağımı biliyorum ama kendimi konuşmaya zorluyorum.

“Ben... Senin için... Sana yardımcı olmak istediğim için...”

“Senden yardım istedim mi?”

Cahit'in sesi araya girdiğinde baştan ayağa ürperiyorum. İlk kez ondan kaçmak istiyorum. Sadece bir adım bile olsa ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

“Tek istediğim yalnız kalmaktı. Bunun için kaçtım. Herkes-ten uzaklaşmak istedim. Sen... Sen kimsin? Sen ne bilirsin ki karışıyorsun? Ne haddine ki benim yerime bir şeyler yapıyor-sun?”

Gözü dönmüş bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. Yum-ruklarını sıkarken dişlerinin gıcirtısını duyuyorum.

“Nefes alabildiğim tek yer burasıydı! Onları bana hatırlat-mayan tek yer! Annem ve babamı özlemediğim tek yer! Sen... Sen kim oluyorsun da bunu mahvedebiliyorsun? Bana asıl zararı böyle verdiğini biliyor musun? Ağlayıp durman bile umurumda değil. Sen... Anne ve babanı kaybetmenin ne demek olduğ-u biliyor musun? Herkes senin renkli dünyanda yaşamıyor. Saçlarımızı rengârenk boyayıp şeker yiyerek mutlu olamıyoruz! Bu öyle bir acı ki müzik dinlemek yatıştırmıyor. Ağlamak iyi-leştirmiyor. İnsanların senin yanında olduğunu bilmek teselli etmiyor. Ama sen hayatıma burnunu sok ve sadece oturup ağla, tamam mı?”

Cahit iki adım geri çekilip bana sırtını dönüyor. Ben titreye-rek ağlarken o öylece bekleyip sesli nefesler alıp veriyor. Belli ki sakinleşmeye çalışıyor.

Gitmesini bekliyorum. Böylece eve kaçıp daha çok ağlayabi-lirim. Belki dediği gibi yaptıklarım için pişman olabilirim.

Sessizce, ne yapmam gerektiğini bilmeden öylece bekliyo-rum. Ona ne söyleyebilirim, bilmiyorum.

Cahit tekrar bana doğru döndüğünde ağladığını fark ediy-o-rum. O anlamıyor ama ağlayışına eşlik ederek kızarmış gözleri-ne, burnuna, acıyla dolup taşan çehresine bakıyorum.

Konuştığında titreyen sesinde öfkesine dair tek bir iz bile seçilmiyor. Söylediği her kelime yüreğime saplanırken bunun öfkesinden daha ağır geldiğini hissediyorum.

“Her şeyi mahvettiğin için teşekkür ederim Gonca. Bir iki güne kalmaz çekip gideceğim buradan, merak etme. Ben gidince biraz ağlar sonra oyunlar oynamaya devam edersin.”

Bugüne kadar kalbim defalarca kez kırıldı.

İnsansanız, bundan kaçış olmadığını siz de biliyorsunuzdur.

İnsanın kalbi çok çabuk kırılır.

Benim kalbim çocukken defalarca kez parçalanmıştı. Annem olmadığı için... Annesiz kalmanın ne demek olduğunu gerçekten öğrendiğim her zaman diliminde...

Veli toplantısı yapıldığında, okul etkinlikleri düzenlendiğinde, babam çalıştığı için hayatıma yetişemediğinde, hayatımda beni kendi içinde büyütüp her şeyden koruyan bir varlığın izine rastlayamadığımda, filmler izleyip benim gibi öksüzler olduğunu gördüğümde, annesini sevmeyen insanlarla tanıştığımda, annesini inciten insanlar gördüğümde, karşımda annesine hakaret etme cüreti gösteren birileri durduğunda, babam annem için dualar edip ona çiçekler hazırladığında, atılmamış eşyalar arasında hatıralarına rastladığımda...

O kadar çok kırgınlık birikmiş ki içimde, Cahit hepsini gün yüzüne çıkarırken acıyla gidişini izliyorum. Yere çöküp ağlar-ken onu izliyor ve söylediklerini düşünüyorum.

Nasıl bu kadar acımasız olabildiğini anlamaya çalışıyorum. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildiğini...

İlkokuldayken bir çocuk vardı, sıra arkadaşımdı. Onunla kavga etmiştik, defterini yırtmıştım. Beni dövmek istemişti

ama ben ondan uzun boyluydum, yumruğumla koluna öyle sert vurmuştum ki korkup ağlamaya başlamıştı. Beni öğretmene şikâyet edeceğini söylediğinde pek de korkmamıştım. Çünkü haksız olanın o olduğunu düşünüyordum. Evet defterini yırtmış, koluna vurmuştum ama bunun bir sebebi vardı: Yüzüme tükürmüştü. Bu affedilemezdi. Öğretmenden korkmuyordum. Çünkü öğretmenimiz onun haksız olduğunu anlayacaktı. Ben, korkmak yerine gidip öğretmene olanları anlatmasını istedim. Önce onun başlattığını söyleyince öğretmene gitmekten vazgeçti, haksız olduğunu biliyordu. Bir süre hırsıyla sırasında oturdu ama son teneffüs geldiğinde aklına daha korkunç bir şey gelmişti. Çıkışta beni annesine söyleyecekti. Korkak değilsem, bahçede beklememi söylemişti annemle birlikte. Eğer kaçarsam bunu herkese söyleyecekti.

Ürpererek o günü nasıl bu kadar iyi hatırlayabildiğimi anlamaya çalışıyorum. Belki daha kötü anılarım da vardır ama o günü bir türlü unutamıyorum. Tüm ders korkuyla atan kalbimi, ağlamak isteyip de beceremeyişimi, neden annemin olmadığını bir türlü anlayamayışımı, öğretmene söylemek isteyip de korktuğumu açık etmek istemeyişimi...

Hayatımın en kötü tecrübelerinden biriydi. Gidememiştim. Elbette gidememiştim. Bahçede babamı gördüğümde yanına koşmuş ve hemen eve gitmek istemiştim. Ertesi gün arkadaşlarım bana gülüp korkak olduğumu söylerken sesimi çıkarmadan beklemiştim. Bir bakıma haklılardı, korkağın tekiydim ben. Annemin olmayışını bir türlü anlayamıyorum, kendimi suçlu hissediyordum. Bu yüzden öğrenmelerinden ödüm kopmuştu.

Bugünün, beni o günle yarışacak kadar incittiğini hissediyorum. Cahit'in sözleri, bazıları gerçeklik payı içerse de kalbime, adil gelmiyor. İsyan etmek, karşı çıkmak istiyorum ama tıpkı o gün olduğu gibi sığınacak bir dalım olmadığını söylemek yine gözümü korkutuyor.

Artık o denli acıtmadığını, alıştığımı düşünüyordum ama bana aile kaybını asla anlayamayacağımı söyleyerek, beni ağalayarak bakan çocuğun gözlerine bakıp da *benim annem yok*, demekten ödüm kopuyor.

O küçük Gonca kadar korkak, çaresiz ve yalnızım. Bu yüzden yine kimseye, bu acının sahibine bile hiçbir şey söyleyemiyor ve sadece sessizce ağlıyorum. Çocukken de yaptığım gibi...

Uzun süre ağlıyor, ardından bir duş alıp uyuyorum. Uyandığımda neredeyse akşam olmuş durumda ve evin içinde alışkın olmadığım bir gürültü var.

Uykumu açana kadar yatakta oyalanıyor, kendime gelince üstüme başıma çekidüzen verip içeri geçiyorum. Salon, evin en büyük odası ve şu an, o bile gözüme küçük görünüyor. Cahit, arkadaşları ve teyzem koltuklara yerleşmiş bir hâlde sohbet ediyorlar. Bir yanımda durumu garipsemek istiyor ama teyzemin onları eve davet etmediğini düşünemiyorum bile. Eminim gece kalmaları için de ısrar edecektir ve fırında pişmekte olan yemekler vardır.

“Uyandın mı Gonca?”

Başak bana el sallarken gülümsemeye çalışıyorum.

“Hoş geldiniz, geldiğinizi duymamışım.”

“Hoş bulduk Gonca!”

Safa da bana el sallıyor. İstemsizce gülümsüyorum. Tek tek misafirlerimizin yüzüne bakıyor, gözlerimi Cahit’e çevirmemek için çaba harcıyorum. Nihayetinde Başak’ın yanına oturup neler konuştuklarını anlamaya çalışıyorum.

Genelde konuşan Ender ve Başak oluyor. Bize ailelerinden ve günlük yaşantılarından bahsediyorlar. Diğerleri hakkında da

konuşmayı ihmal etmiyorlar ama onlar da benim gibi sessizce teyzem ve ikili arasındaki sohbeti dinlemeyi yeğliyor.

Yemek vakti gelene dek zaman böyle geçiyor. Bir yerden sonra konuşulanlara karşı ilgimi kaybediyorum ama pek umursamıyorum. Kendimi bomboş hissediyorum. Öyle uyuşuk bir hâldeyim ki ağzımı açmayı bırakın gözlerimi bile açmak istemiyorum. Yine de uyanık kalmaya çalışıyorum elbette. Sonuçta insanlara içimdeki kırgınlığı belli edemem.

Benim aksime Başak bir hayli neşeli. Teyzemi çok sevmiş olmalı ki kadın ona ne sorsa keyifle cevaplıyor. Ailesinden, en yakın arkadaşı Sinan'dan, gördüğü derslerden, izlediği filmlerden dahi bahsediyor. Onların sohbetini dinlerken ben bile teyzemle bu kadar konuşmamışım diye düşünüyorum. Bir yandan da bu hâli beni rahatlatıyor. Cahit ne kadar bunu çocukluk olarak görse de ben öyle olmadığını biliyorum. Annem yok, birçok insanın beni sevmediğini biliyorum, belki iyilik ettiğimi düşünerek hayatına karışmam da hataydı ama ben, insanların acılarına gülüp geçen bir çocuk değilim. Oyunlar oynayarak kendimi kandırmıyorum. Gülmek, yapmamız gereken şey. Annem hayatta olmadığı için üzülüyorum, eksikliğini hissediyorum, bazen ağlamaktan başka bir şey gelmiyor elimden ama neden kendimi dünyadan soyutlamak zorunda olmalıyım ki? Neden kimseye gülümsemeden yaşamak zorundayım? Neden insanları acımın ağırlığı altında ezmek zorundayım?

Cahit çok yanılıyor. Belki de bunun sebebi acısının taze olmasıdır, bilmiyorum. Ama kabul etsin yahut etmesin, arkadaşları yanında olduğu için bu gece uykuya dalmak daha kolay olacak.

Bunu fark etmek beni biraz olsun kendime getiriyor. Göz ucuyla Cahit'e bakıyorum. Pişman görünmesini, beni kırdığı için onun da üzgün olmasını umuyorum. Oysa o tabağına çe-

viridiği bakışlarını bir an olsun bana yöneltmiyor. Çenesi kasılmış bir şekilde sadece tabağını izliyor.

Belki de onunla ilgili hislerimde yanılmışım, diye fısıldıyor iç sesim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona iyi gelemeyecek biriyimdir.

Yatma vakti geldiğinde teyzem erkekler için salona yer yatağı hazırlıyor. Başak da benim odamda kalmayı kabul ediyor. Ben odamdaki ikili koltuğa kıvrılmaya gönüllü oluyorum, o da benim pijamalarımın birini giyip yatağıma yerleşmeye mecbur kalıyor. Bir süre koltukta yatmak için direktse de pek umursamıyorum. Onunla birlikte yatacak değilim elbette, yakın arkadaşım sayılmaz. Ama kanepeye kıvrılmasına da gönlüm el vermez.

Işıkları kapatıp sessizliğe gömüldüğümüz dakikaların ardından Başak esneyerek konuşuyor.

“Sana çocukların videolarından izletme sözü vermiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet,” diye cevap veriyorum.

Kendimi eskisi kadar heyecanlı hissetmiyorum bu konuya karşı ama tamamen kayıtsız da kalamıyorum. Elimde değil. Bu çok aptalca ama durum bu...

“Şimdi izletebilirim.”

“Sesin, uykun varmış gibi geliyor.”

“Hiç de bile!”

Tekrar esniyor, gülümsüyorum ben de.

Telefonunun ışığı odayı ve yüzünü bir parça aydınlatırken bir kez daha esniyor. Aramızdaki kısa mesafeden telefonunu bana uzatıyor.

“Videolar bu klasörde, istediğine bakabilirsin.”

“Telefonunu yabancı birine vermek istediğinden emin misin?”

Başak bana doğru dönerken tekrar esniyor, bu kez gözlerini açmadan konuşuyor.

“Sen benimle yastığını paylaştığına göre bu kadarını yapabilirim. Ama sakın mesajlarımı okuma!”

Şakacı sesi beni güldürüyor. Kulaklıklarımı almak için kanepeden kalkıyorum. Tekrar yerime uzandığımda videolardan ilkinin özelliklerine bakıp tarihe göz atıyorum. Dosya, gerçekten de yıllar öncesine ait görünüyor. Derin bir nefes alıp izlemeye başlarken insanların asla değişemeyeceğini iddia eden kişileri düşünüp hissiz kahkahalar atmak istiyorum.

Cahit Utkan, tüm grubun en neşelisi olarak bütün prova-
larda sorun çıkarıp ortalığı karıştırırken onu izliyorum. Elleri
bagetleriyle bütünleşip vücudu tere bulanırken onu seyrediyorum.
Kameraya sırtı kaşlarını oynatırken ve gülüşü gözlerinin
kaybolmasına sebep olup nefesimi keserken...

Videolar bir yandan hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, bir yandan da asla yeterince hatıraya şahit olamayacakmışım gibi hissettiriyor.

Cahit’in Başak ile yalnız konuştuğu bir tanesini bulunca kendimi daha heyecanlı hissediyorum.

“Artık dinleyelim şu şarkıyı,” diyor Başak’ın sesi.

Cahit kızarmış yanakları, terli yüzü ve geniş tebessümü eşliğinde başını aşağı yukarı sallıyor. Öyle heyecanlı, çocuksu ve huzurlu görünüyor ki bu hâli kalbimi kırıyor. Onunla böyle bir anıya sahip olamadığım için Başak’ı kıskanıyorum. Benim aksime, Başak onunla nasıl da yakın...

Cahit eline bir klasik gitar alıyor, kucağına yerleştirip gitarın tellerine dokunuyor, derin nefesler alıp gözlerini kapatıyor. Çok hafif bir melodi doluyor kulağıma, bunu Cahit'in güçlü ve güzel sesi takip ediyor. Kelimeler dudaklarından süzülürken bunun ona ait bir beste olduğunu hissediyorum. Onca heyecanı boşa değilmiş besbelli...

Bekliyorum,

Öylece bekliyorum gelmeni.

Zaman geçip giderken

Ve kim olduğunu bile bilmezken...

Arıyor,

Umuyor,

Bilmek istiyorum.

Bilmeni istiyorum her şeyi.

Aklımdan ne geçiyorsa

Ne kadar sözcük varsa saklı kalan

Bilmeni istiyorum.

Bekliyorum,

Öylece bekliyorum gelmeni.

Yanımdan geçip gitsen de

Kim olduğunu bilmeden...¹²

Cahit gözlerini kapatıp söylemeye son verdiğinde Başak şarkısına çığlıklar atarak tepki veriyor.

¹² Yazara ait şiir. (e.n.)

“Tamam, kabul ediyorum ki Safa’nın yardımına ihtiyacımız olabilir birazcık ama çok güzel Cahit! Bayıldım! Bayıldım! Bayıldım!”

Video biterken ağladığımı fark ediyorum. Yeni bir tanesini izlemeye cesaret edemeyip birkaç kez daha Cahit’in şarkısını dinliyorum. Telefonun şarjı uyarı verirken kapatıp komodinin üzerine bırakıyor, kulağımda Cahit’in sesi çınlarken uyuklama-ya başlıyorum.

Keşke onulmaz yaralar açmamış olsaydık birbirimizde, diye geçiyor aklımdan. Ne zaman sesini, heyecanını anımsasam, sanırım artık bunu düşüneceğim.

Cahit işi bırakıyor, birkaç gün sonra da arkadaşlarıyla İstanbul’a dönüyor. Yani ben öyle yaptığını tahmin ediyorum.

Vedalaşırken Başak benimle tekrar görüşmek istediğini söylüyor, çocuklar her şey için teşekkür ediyor, Cahit ise yalnızca teyzemle konuşup beni yok sayıyor. Sırf yüzüme bakmayacağını bildiğimden, teyzemle konuşurken onu izliyorum. Son kez, insanları asla incitemeyeceğini düşündüğüm çocuğu izliyorum. Birinin kalbini kırmaya çekineceğine inandığım o sakın çocuğu izliyorum.

Kabuğunu kırdığımda sonucun beni yıkacağını nasıl da düşünemedim?

Yine de bu kez parçalanmıyorum. Ağlamıyorum. Umursamıyorum da. Düşündükçe ona kızdığımı fark ediyorum. Evet, belki ben hayatına burnumu sokarak hata ettim ama o, böyle davranarak haklılığını gölgede bırakmaya başladı. Bu şekilde davrandığı için yaptığım şeye pişman olmak bir yana, bana gerçek yüzünü gösterdiği için sevinmeye başlamaktan korkuyorum artık.

Neyse ki hayatımdan tamamen çıkmaya karar verdi. Böylece ne hissedersenem hissedeyim, sonuç değişmez. Ben kızsam da üzülssem de onu düşünüp dursam da Başak'tan aldığım videoları izlemekten vazgeçemesem de Cahit, artık nerede olduğunu bile bilmediğim bir tanıdık. Bir gün yolumuz kesişir mi, öyle olsa bana selam vermeye zahmet eder mi, bilmiyorum. Pek sanmıyorum.

Onlar gittikten sonra bir süre bocalıyorum. Bu hissin beni süründürmesinden korkuyorum. Dayanamamaktan korkuyorum. Yalnızlığın beni boğmasından korkuyorum. Ağlamaktan korkuyorum. Bir daha kitap okuyamamaktan...

Günler geçip giderken sakinleştiğimi hissediyorum. Teyzem bütün bunları fark ediyor olmalı ama bana hiçbir şey sormuyor, ima etmiyor. Yalnızca, hep yanımda olduğunu söyleyen o güvenli sığınak olarak desteğini hissettiriyor. Kendime gelmem için bana zaman tanıyor.

Böylece yazı teyzemle birlikte geçiriyoruz. Cahit gittikten sonra işler yoğunlaşıyor ama baş ediyoruz. Boş vakitlerde birlikte gezip ayrı geçirdiğimiz zamanı telafi ediyoruz. Teyzem İstanbul'da bir okul kazanamazsam, yanına gelebilmem için dua edeceğini söylüyor. İçimden ona eşlik ediyorum. Eğer babamdan ayrılman şartsa teyzemle kalmayı tercih ederim. Yine de ikisine de sahip olabilmeyi daha çok isterdim.

Hem annesi hem de babası yanında olan insanlara nasıl da imreniyorum. İkisinin yeri öylesine ayrı ki babamı ne kadar çok seversem seveyim, annemi özlemeden edemiyorum. Onu hiç tanımıyor olmam da önemli değil. O beni tanıyordu. Bunu bilmek bile onu özlememe yetiyor.

Sınav, istediğim gibi sonuçlanıyor ve ben babamdan ayrılmak zorunda kalmıyorum. Yaz bitip de eve döndüğümde, yeni hayatım etrafımı yoğun bir şekilde kuşatıyor.

İstanbul'da okumak hem çok güzel hem de yorucu, bunu dersler yoğunlaşmaya başlamadan önce anlıyorum. Her gün yolda geçirdiğim süreyle bir sürü şey yapabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Yine de bir yanımda mutlu hissediyor. Babamla kurduğumuz düzene devam ettiğim için yeni bir okul ve başlangıç beni germiyor. Hazırlık sınıfındaki insanlarla iletişim kurmakta zorlanmıyorum.

Biraz yoruluyorum, eskiden dinlediğimin on katı müzik dinliyor ve çantam ağır olduğu için kitaplarımı elektronik ortamdan okumak zorunda kalıyorum ama sorun etmiyorum.

Bir şekilde bu düzene de alışıyorum.

Hem artık Cahit'i bile o kadar çok düşünmüyorum. Bazen, gerçekten nadiren, aklıma geliyor. Onu ilk gördüğüm zamanları düşünüyorum. Çocukça öfkemi hatırlıyorum. Ona iyi gelme çabamı, bunun gittikçe takıntıya dönüşmesini, ona kitap okuduğum zamanları, o boş bakışların ilk kez dikkatle bana döndüğü anları...

Ama çok nadir yapıyorum bunu, gerçekten.

Bu biraz da şarkıların suçu... Başak'tan aldığım videoları izlemekten edemiyorum. Her seferinde kendime *günde bir tane*, diyorum. Sonra bir bakıyorum, video daha bitmeden ben beşinci kez başa almışım. Kendimi kandırıyorum, bu konuyu aşamıyorum.

Cahit'in yokluğu?

Tamam, sorun değil.

Cahit'ten haber alamamak?

Elimden bir şey gelmiyor.

Cahit'e duyduğum kızgınlık?

Gittikçe çoğalıyor, bana bağırdığı için onu pataklamak istiyorum. Düşündükçe neden ona cevap vermediğimi sorguluyor, kendime de kızıyorum.

Cahit'i düşünmemeye çalışmak?

Onu da bir şekilde hallediyorum.

Ama videolar?

İşte onlardan bir türlü vazgeçemiyorum.

Aslında Başak'ın dediği kadar mükemmel değiller. Yıllardır profesyonel seslere alışkın olan kulaklarım, videoları izledikçe onların müziğinde daha fazla kusur buluyor. Yine de onları izlemeden edemiyorum. O doğal hâllerini, neşeyle enstrümana dokunan çocukların enerjisini, yüzü gülen bir Cahit'i görme mutluluğunu yok sayamıyorum. Ne kadar kötü çaldıkları önemli değil. Provanın ani kahkahalarla yarım kalması, araya giren konuşma sesleri, kamerayı kapatmak için çırpınan grup üyeleri ve oynadıkları oyunlar önemli değil.

Sanırım ben onların dostluğunu izlemeyi seviyorum.

Tasasız mutluluklarını görmek, bana iyi geliyor.

Şimdi nasıl büyüdüklerini bildiğim bu çocukları izlemek, bana inanılmaz geliyor.

Bu yüzden bir gün Cahit Utkan'ı tamamen unutsam bile videoları silemeyeceğimi çok geçmeden anlıyorum.

Aralık ayı geldiğinde kendimi yorgun hissediyorum. Kar yağsın istiyorum, havaların soğuması için dua ediyorum ama bir türlü olmuyor. Hava, sanki kış değilmiş gibi hissettiriyor. Rüzgâr hiç de bizi savurmakla ilgilenmiyormuş gibi yavaş yavaş esip geçiyor. Böyle saçma düşüncelere nasıl kapıldığımı bile

bilmiyorum ama kar yağarsa daha mutlu olacaktım gibi hissediyorum.

Bir sabah uyanacağım, evin önüne bakacağım ve her yer bembeyaz olacak. Dünyayı tüm kirden, gürültüden uzak bir temizlik saracak. Belki kısa süreli olacak ama önemli değil. Ben bir dakikalığına bile olsa o manzaraya kavuşmak istiyorum.

Bu ihtimal sanki bekledikçe daha da uzaklaşıyor. Kendimi daha mutsuz hissetmeme sebep oluyor.

Tüm bu beklenti yetmiyormuş gibi bir de Başak bana mesaj gönderiyor. Şöyle diyor:

“Selam Gonca, nasılsın?”

İstanbul’a döndün mü? Nasıl geçti tatilin? Neler yaptığını merak ediyorum. Hangi yakada oturuyorsun bu arada? Sence görüşme ihtimalimiz var mı?

Haberlerini bekliyor olacağım.”

Ona cevap vermek istemiyorum. Geçirdiğim yazdan sonra bana Cahit’i hatırlatan şeyleri sevmediğime karar veriyorum. Başak çok iyi birine benziyor ama Cahit’in en yakın arkadaşlarından biriyken ona cevap vermek içimden gelmiyor.

Bir gün boyunca mesajını görmezden gelmek için direniyorum ama sonunda pes edip kıza cevap veriyorum. Çünkü bu alenen bir insanı görmezden gelmek demek ve ben öyle bir insan olmak istemiyorum. Onca zamanı birlikte çalışarak geçirdiği birine veda etmeden çekip giden Cahit Utkan gibi olmak istemiyorum.

“İyiym Başak, teşekkürler. Sen nasılsın?”

Tatilim güzel geçti, şimdi de derslerle ilgileniyorum. Sen neler yapıyorsun?

Avrupa Yakası'nda oturuyorum ama görüşebileceğimizi sanmıyorum pek, biraz yoğunum. Yine de teşekkürler. Kendine iyi bak."

Başak hayal kırıklığına uğradığını söylüyor, bu kez de okulumu ve bölümümü soruyor. Niye bu kadar meraklı olduğunu anlayamasam da cevap veriyorum. Bir süre bana derslerinden, Safa'dan ve Sinan isimli arkadaşından bahsediyor. Neden benimle hayatını paylaştığını anlayamasam da sohbetine bir kereye mahsus eşlik ediyor, ardından bu meseleyi kapatmaya karar veriyorum.

Sanırım Başak biraz garip bir insan... Zaten Cahit'in arkadaşı, ondan uzak durmak en mantıklısı...

Bu işte bir gariplik olduğunu biliyordum, biliyordum, biliyordum işte!

Bir insan neden onunla buluşmak istemeyen birine sorular sorup durur ki? Arkasından iş çevirmek içinmiş demek ki!

Hain Başak. Seni kara listeme alacağım!

Bir hafta sonra Başak'ı okulumun önünde beni beklerken buluyorum. Yanında Safa ve tanımadığım bir çocuk daha var. Göz göze geldiğimizde kaşlarını komik bir şekilde oynatsa da gülmüyorum. Aksine surat asarak yanlarına yürüyorum. Akıldan neler geçtiğini biliyormuş gibi sırtıyor Başak da.

"Sana denk gelene kadar canımız çıktı," diyor Başak yanlarına ulaştığımda. Çok neşeli görünüyor.

"Niye böyle bir çabaya girdiniz ki?"

Kaşlarımı çatıyorum ama Başak hiç de yaptığından utanmış gibi görünmüyor.

"Sen benimle görüşmek istemiyordun, bense seninle arkadaş olmak istiyorum. Bu yüzden emrivaki yaparak seni ikna edebileceğimi düşündüm."

İstemsizce gülüyorum, Başak da sırıtıyor. Direnişimi buraya kadarmış. Cahit'in arkadaşı bile olsa Başak Erdem, inkâr edilemeyecek kadar sempatik biri.

“Gördün mü, benimle arkadaş olmak eğlencelidir.”

“Hiç komik değil Başak.” Tanımadığım çocuk bunları dehşetle söylüyor. Ona bakınca bana göz kırpmıyor. “Selam meşhur Gonca!”

“Merhaba?”

“Ben Sinan. Başak'ın hayatının anlamı...”

Safa çocuğu dürtünce kaşlarını kaldırarak düzeltiyor:

“Pardon, en yakın arkadaşı diyecektim.”

Başak'ın sık sık adını andığı Sinan, bu olmalı. Uzun boylu, zayıf, rahat görünümlü birisi... Anime karakterlerini anımsatan bir çekiciliği var.

“Memnun oldum. Peki beni nasıl duydun?”

“Başak'ın çenesi hiç durmaz, biliyor muydun bunu?”

Başak suçlu bir sırıtma eşliğinde Safa'nın elini tutup yürümeye başlıyor. Sinan ve ben de onlara eşlik ediyoruz. Bir anda nasıl böyle bir ritim tutturduğumuzu anlayamasam da durumdan rahatsız olmadığımı fark ediyorum. Başak, beni bunun için sorguya çekiyormuş demek ki.

Birlikte güzel bir kafe bulup oturuyoruz. Siparişlerimizi verirken Sinan'ın çok eğlenceli biri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Öyle doğal ve samimi bir havası var ki onu çabucak benimsemek imkânsız.

“Başak böyledir işte, delice şeyler yapmaya bayılır.”

Sinan siparişleri beklerken böyle diyor. Gülerek Başak'a bakıyorum.

“Bu planı yapan Sinan’dı,” diye itiraz ediyor.

Sinan’a benimle görüşmek istediğini söylemiş, ben buna yanaşmayınca Sinan da beni sorguya çekmesini tavsiye etmiş. Teknoloji ve Facebook gruplarının yardımıyla bizim ders saatlerini de bulunca soluğu yanımda almışlar. Bu saçma plana gülmeli mi kızmalı mı emin olamasam da ilkinde daha çok meyl ettiğimi düşünüyorum.

Cahit’in arkadaşı diye onunla görüşemez miyim yani? Yasak mı? Cahit’e ne bundan?

“Biraz şaşırdım ama önemli değil. Benimle görüşmek istemenin özel bir sebebi var mıydı peki?”

Başak ve Safa bakışıyor, ardından Başak Sinan’a bakıyor birkaç saniye ve sonra gülerek başını iki yana sallıyor.

Yine garipleşmeye başladı, diye düşünüyorum ben de.

“Hayır, sadece yazın görüşeceğimizi söyleyip haberleşemediğimizi hatırladım ve neden olmasın diye düşündüm.”

Bu kulağa pek de inandırıcı gelmiyor.

“Hım...”

“Sonuçta sen benimle yastığını paylaştın!”

“Taktın şu yastığa...”

Ben gülerken Sinan da eşlik ediyor.

“O takıntılı biraz. Safa’ya da takmıştı zamanında. Ah ah, ne eğlenceli günlerdi. Başak saçmalar, ben de onunla dalga geçerdim.”

“Safa, bir şey söyle Sinan’a!”

Başak çocuk gibi mızızızlanırken Safa da gülmeye başlıyor.

“Aşkım, haklı ama çocuk...”

Onları izlerken keyifleniyorum. Bu kadar samimi bir arkadaşlıkları olması hoşuma gidiyor. *Belki*, diye düşünüyorum. *Cahit böyle davranmasaydı*, diye devam ediyor iç sesim ama ben onu susturuyorum.

Hayır, belki falan yok. Şu an önemli. Cahit de şu ana dâhil olmayan biri! Saçma sapan şeyler düşünmek hiç de doğru değil!

Yemeğin ve uzun sohbetimizin ardından ayaklanıyoruz. Aslında eve tek başıma gitmek istiyordum ama Sinan centilmenliği elden bırakamayacağını ilan edip beni eve bırakmak istiyor.

Normal şartlarda birine kolay güvenebilen bir yapım olmasa da Sinan'ın bir istisna olduğunu düşünüyorum. Bir kere Başak'ın dostu, hem de çok uzun bir süredir. İkinci olarak onunla vakit geçirmek bana iyi geldi. Üçüncü olarak ise onun da terk edildiğini öğrendim ve bu durum ilgimi çekmedi diyemem.

Hangi akıllı başında insan, Sinan gibi birini terk eder?

Safa ve Başak sinemaya gitmeye karar verdiğinde biz onlardan ayrılıyoruz ve böylece yürümeye başlıyoruz. Sohbetimiz, birkaç durağı bu şekilde es geçecekmişiz gibi keyifli ilerliyor.

“Demek yazın tanıştınız, ha?”

Sinan gülerek söylüyor bunu.

“Başak, Bursa'ya gitmeden önce bana durumdan bahsetmişti. Onunla öyle tereddütlü konuşmuşsun ki senin ya gıcık ya da korkak bir tip olduğunu düşünmüştüm.”

“Teşekkürler, beni şımartıyorsun.”

Sinan sırtıyor:

“İnsanları pek sevmediğimi söylemiş miydin?”

“Sanırım bunu söylemeyi unuttun.”

“Pekâlâ, o zaman şaşırmam gereken şey senin hakkında olumsuz düşünmem değil şu an seninle yürümem olmalı.”

Şaka yaptığını düşünüyorum ama sesinde bir parça ciddiyet de hissetmiyor değilim.

“Başak dışında arkadaşın yok mu?” diye soruyorum merakla.

“Bilmem sayılır mı ama Safa ve grubuyla da muhabbetim yok değil. Tabii birkaç sınıf arkadaşımı da es geçemeyiz ama ciddi bir arkadaşlık kurmak emek ister. Ben de o emeği Başak’a harcadım diyebiliriz.”

“Ve eski sevgiline...”

Bunu istemsizce söylüyorum. Yemek sırasında konuşurken terk edilişinin bahsi açıldığında gerçekten çok şaşırmıştım. Gerçekten, kim böyle bir çocuğu terk eder ki?

Sinan bir an öylece dursa da sonunda kızmak yerine iç çe-
kıyor.

“Evet, sanırım.”

“Ama ben farklıyım, öyle mi?”

Yine gülüyoruz. Başımı kaldırıp incecik omuzlarını kaldırı-
şını izliyorum. Bu, katıyen âşık olmaya başlıyorum, hâli değil
ama bir anime karakterini andıran bu çocuğa bakmak bile beni
mutlu ediyor. Kendimi en sevdiğim kitaptaki karakterle yürü-
yormuş gibi hissettiriyor. Gerçeküstü bir samimiyet onunki...
İnsan ister istemez çekimine kapılıyor.

“Bu çok garip ama senden aşırı bir arkadaş elektriği alıyo-
rum. Eski sevgilimden bahsedecek kadar güçlü bir elektrik bu.
Şimdi düşündüm de... Nasıl ya?”

Sinan şaşkın bir şekilde ellerini ceplerine yerleştiriyor.

“Ben de senden alıyorum aynı elektriği.”

Bunun üzerine uzun uzun gülüyoruz. Yanımızdan geçen insanların dikkatini çekecek kadar. Komik olduğunu biliyorum ama söylediklerimde samimiyim, onun da öyle olduğunu hissediyorum.

Sonunda bir durağa vardığımızda otobüse biniyoruz.

“Normalde sen bu yönde oturmuyorsun, değil mi?” diye sorarken buluyorum kendimi. Bu çok tuhaf ama geçirdiğimiz kısacık sürenin ardından sanki onu tanımaya başlıyorum.

Sinan soruma cevap vermiyor. Birlikte en arkada bulduğumuz boş koltuklara yerleşiyoruz. Aslında ona nasıl hissettiğini, nasıl terk edildiğini sormak istiyorum. Bunu konuşacak kadar yakın değiliz, biliyorum ama merak ediyorum. Benim gibi mi hissediyor, bilmek istiyorum. Eğer onun gibi öz güvenli, içten, harika bir insan da benim gibi hissediyorsa rahatlayacağımı düşünüyorum.

Bunu nasıl sorabileceğimi düşünürken Sinan aniden bana dönüyor.

“Cahit’le görüşüyor musunuz?”

Bunu sorarken tek kaşını kaldırıyor. Gözlerime ciddiyetle bakıyor. *Acaba ne biliyor*, diye düşünüp panikliyorum. Sonra hiçbir şey yaşanmadığını hatırlıyorum. Ne biliyor olabilir ki?

“Hayır.”

“Hım... Neden?”

“Nasıl yani?”

Ciddiyetle başını soluna doğru eğiyor. Gözlerini kıstığında gerçekten merak ettiğini düşünüyorum.

“Başak bile seninle görüşmek istiyor ama Cahit ile arkadaş değil misiniz?”

“Değiliz.”

“Tamam ama neden?”

Yazı tekrar düşünmek yaralı yüreğimi sızlatıyor. Sinan’ın sorusu nasıl da doğal ve doğru... Neden? Onca zamanı beraber geçirmişken neden? Bunu ben de merak ediyorum ama sanırım asla gerçek sebebini öğrenemeyeceğim. Neden başaramadığımı asla öğrenemeyeceğim.

Yutkunup camdan dışarı bakıyorum. Otobüsün içi bir hayli kalabalık, insanların bizi dinlemesinden çekiniyorum. Sinan bana doğru eğildiğinde onu geçiştiremeyeceğimi hissediyorum. Yahut geçiştirmek istemediğimi...

“Ben... Ben... Cahit’i kızdırdım,” diyorum usulca.

“Bak şimdi merakımı cezbettin.”

Sinan kaşlarını kaldırırken ben dudaklarımı büzüyorum.

“Ne yaptın bakalım Gonca? Cahit’i kızdırmak kolay olmasa gerek,” diyor şakacı bir sesle.

“İçime su serptin, teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Devam et lütfen...”

İç çekerek olayı özetlemeye çalışıyorum.

“Ben, Cahit’in başına gelenleri bilmiyordum. Neden üzgün olduğunu öğrenmek istedim, sosyal medyada onu araştırdım ve bir şekilde Başak’a ulaştım. Başak ve diğer arkadaşları Bursa’ya gelince Cahit bana çok kızdı. Hayatına karıştığım için benden nefret etmeye başladı. Bir daha da yüzüme bile bakmadı ve...”

Ve öylece gitti.

Cümleyi devam ettiremiyor, tekrar dışarıya bakıyorum. Biraz daha konuşursam ağlamaya başlarım. Hele de Sinan sakince, anlayışlı gözlerle beni izlerken daha fazla konuşmam mümkün değil.

Sinan uzun bir süre konuşmuyor. Ardından telefonunu çıkarıp kulaklıklarından birini bana uzatıyor.

“Küçük bir hediye, yeni arkadaşım için.”¹³

Sinan ile resmen arkadaş oluyoruz. Artık Başak’tan da kaçmamaya karar veriyorum. Evlerimiz ve okullarımız birbirinden bir hayli uzak olduğu için -Sinan bunu daha sonra itiraf ediyor- çok sık görüşemiyoruz ama çok sık mesajlaşmaya başlıyoruz.

Bana Sinem ile olan meseleyi anlatıyor.

Ben de ona Cahit’e hissettiklerimi, neler planladığımı ve neler olduğunu anlatıyorum.

Sinan, Cahit’in ve Sinem’in “sütü bozuk” olduğunu söylüyor.

Ben de buna katılmadan edemiyorum.

Böylece, gerçekten, arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Ders aralarında mesajlaşıyor, yolda bazen birbirimizi arıyor, izlediğimiz film ve animeler üzerine konuşuyor, ortak kitaplar okuyup onun ödevlerine rapor hazırlıyoruz.

Her şeyin yoluna girmeye başladığını düşünüyorum. Güzel olacağını... Cahit’i artık düşünmemeye başlayacağımı... Çünkü... *Kar da yağıyor artık.*

O gün hazırlanırken tam da bunları düşünüyorum. Başımda berem, atkımla yüzümü örtmüş bir hâlde evden çıkıyorum. Eldivenlerimi takıyor, ellerimi mantomun ceplerine yerleştiriyor, karların üzerine basarak neşeyle yürüyorum. Okula giderken paçalarımın ıslanmasını önemsemiyorum, derste cevaplayamadığım bir soru sorulmasına aldırmıyorum, şarjım bittiğinde so-murtmuyorum.

¹³Surf Curse grubunun 2013 çıkışlı “Buds” albümünde yer alan *Freaks* adlı şarkı.

Öylesine pozitif bir ruh hâli işte, anlıyor musunuz beni?

Sanki yine yazmış, saçlarımı boyamışım, topuzlarım başımdaki tüm ağırlığına rağmen yüzümü güldürüyormuş gibi.

Derken tüm neşem sömürülüyor. Birisi hayatınızı işgal ettiğinde bu olur. Sizden izinsiz hareket ettiğinde asabınız bozulur.

Aslında buna kızmamalıyım, çünkü böylece Cahit'in bana niçin bu denli kızdığını da anlıyorum. Ama kızıyorum işte. O karşımda belirdiğinde çıldıracakmış gibi hissediyorum, öfkeden köpürüyorum. Hem ona hem de kendime kızıyorum. Çünkü neredeyse ağlayacağım.

O güzelim gözlerine bakarken kendimle savaşıyorum. Uza-yıp alınına dökülen, ensesine süzülen, kulaklarına değen saçlarına bakarken ellerim titriyor. Ardından hayatımda olmayan birini bu denli özleyebildiğim için yüreğim dehşetle doluyor. Sonra yüzündeki yara izine bakarken dişlerimi sıkıyorum. Henüz bu his geçmeden sanki daha önce dokunmuşum gibi parmaklarım yarasına dokunma ihtiyacıyla doluyor. Ve ben böyle çıldırırken o ne düşünüyor diye, ifadesiz yüzünde binlerce anlam arıyorum.

Bu öyle kesif bir dilemma ki nefesim kesiliyor.

Cahit evimin önünde ne arıyor Allah'ım?

Derin nefesler alıp bekliyorum. Sakinleşmeye ya da en azından dışarıya sakın görünmeye çalışıyorum. Yaklaşık bir dakika sonra onu görmezden gelmeye karar veriyorum. Tıpkı bana yaptığı gibi...

Bu düşünce neredeyse hastalıklı bir şekilde gülmeme sebep olacakken kendimi tutuyorum.

Demek bugün rolleri değişiyoruz Cahit Utkan.

Sen hayatıma müdahale ediyorsun, ben çıldırıyorum.

Sen karşımda duruyorsun, ben seni yok sayıyorum.

Bir de kendi zehrinin tadına bak bakalım. Ben mi daha çok can yakmışım yoksa sen mi?

Apartmanın önüne doğru ilerleyip aramızda mesafe bırakmaya özen göstererek Cahit'i ardımda bırakıyorum. Geçip gitmeme izin verdiğini fark etmek bir yandan rahatlatıyor, bir yandan da sinirlerimi bozuyor.

Derken sesini duyuyorum. O güzelim, yumuşacık sesini işitiyorum. Şarkısını dinlerken yüreğime yerleşen sesin aynısını...

“Gonca...”

Cahit'in fısıltısı üzerine duraksamıyorum bile. Yalnızca gidişimi umursadığı için içimin yağları eriyor.

“Konuşmamız gerek,” diyor bu kez.

Dilimin ucuna gelen sivri sözcükler hissediyorum. Cahit'e karşı daha önce hiç böyle hissetmediğimi fark ediyorum. Her bir kelime dudaklarımdan dışarı fırlamak için yanıp tutuşuyor. Hatta konuşurken çığlık atmak, tüm öfkemi yüzüne haykırmak istiyorum.

Konuşmamız mı gerek? Yanlış hatırlamıyorsam en son birbirimizi insan yerine koymamaya karar vermiştik?

Beynimde yankılanan bu nidayı kusmamak için tüm gücümü harcıyorum. Cahit bu esnada bana yetişip eldivenli elimi sıkıca kavırıyor.

“Beni evine davet etmeyeceğinden emin olduğum için güç kullanışımı mazur görmeni rica ediyorum.”

“Çek elini.”

“Yapamam.”

Cahit yürümeye ve beni de yanında sürüklemeye başlıyor. Ona direniyorum ama pek de bir işe yaramıyor. İçim dehşetle doluyor. Cahit böyle davranıyor olamaz. Bana kızıp bağırması bile bir parça normal olabilir ama bu yaptığının hiçbir mantığı yok.

“Bırak beni!”

Boştaki elimle bileğini tutup çekiştiriyorum. Tüm gücümle kurtulmaya çalışıyorum kiskacından ama hiçbir şey değişmiyor. Cahit beni sürükleye sürükleye evimden uzaklaştırıyor. Bir yerden sonra pes edip nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum. Apartmanın arkasındaki çöp kokulu boşluğa gitmeyi beklemiyorum tabii ama Cahit bunun farkındaymış gibi görünmüyor.

“Konuşmamız gerek Gonca.”

Elimi bırakıp ciddiyetle önümde duruyor. Yüzünde en ufak bir canlılık olmasa da bir farklılık yakalıyorum. Gözleri bomboş bakmıyor. Bugün ilgisiz, umursamaz, dünyadan bi haber görünmüyor.

“Gerek yok,” diyorum en sert sesimle.

“Gerek var!”

“Yok.”

Cahit kaşlarını çatıyor. Tepkisine bir parça daha şaşıyorum ama bu kez sessiz kalamıyorum. Kendini tutmak da bir yere kadar...

“Ne oldu? Söylemeyi unuttuğun birkaç hakaret kaldığını mı fark ettin? İçine dert mi oldu?”

“Saçmalama.”

“Saçmalamayayım mı?”

Histerik bir kahkaha atıyorum. Yüzüne okkalı bir şekilde vurmak istiyorum. Dişlerimi sıkıp göğesini bakıyorum sakinle-

şebilmek için. Saçmalamaymış! Ben saçmalıyorum, değil mi? Onca lafın ve nefretin ardından, aylar sonra karşıma çıkan o. Ama ben saçmalıyorum!

Cahit öfkemi fark etmiş olmalı ki geri adım atıyor. “Tamam, özür dilerim, öyle demek istemedim. Ama buraya sana hakaret etmeye falan gelmedim.”

“Gelişin de bir hakaret benim için. Şu utanmaz çehrenle bana bakabiliyor olman, hâlâ yüzün kızarmadan gözlerime bakabiliyor olman... İşte bunlar da hakaret!”

Resmen çılgılık atıyorum. Kendimi durdurmak istiyorum ama buna gerek kalmadan gücümün tükendiğini hissediyorum. Gözlerim doluyor, ağlamamak için kendimi sıkmaya başlıyorum bu kez de. Galiba akıl sağlımı yitiriyorum. Gelişinin beni bu denli mahvedeceğini hiç düşünememiştim.

“Özür dilerim, lütfen sakın olur musun biraz?”

Yumruklarımı sıkıp havaya kaldırıyorum. Korkacağından değil ya, gardımı aldığımı görsün diye.

“Bak... Ben... Gonca... Ben...”

Cahit dudaklarını büküyor. O derin bir nefes alırken kalbim sıkışıyor. Allah’ım, nasıl, nasıl, nasıl hâlâ ona âşık olabilirim? Nasıl onu öldüresiye sevmek istiyor olabilirim? Bu hisle nasıl baş edeceğim?

“Çok ama çok üzgünüm. O kadar üzgünüm ki özür dilemeye nereden başlayacağımı bilmiyorum. Her şey için, yaptığım ve söylediğim her şey için çok ama çok üzgünüm.”

“Ah, öyle mi?”

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. En azından bunu deniyorum.

“Tamam o zaman Cahit, hemen affediveririm seni, üzülme sen.”

Son kelimeleri söylerken sesim beni bile korkutuyor. Dişlerimi sıkıyorum. Cahit şaşkınlıkla irileşen gözlerini üzerime dikeyor.

“Bana kırgın olduğunu düşünüyordum ama sen...”

Resmen burnumdan soluyorum. Bir adım geri çekilip elini saçlarının arasına daldırıyor:

“Sen... Bana kırgınsın da... Değil mi?”

“Kırgın?”

Yine histerik bir kahkaha atıyorum. Acaba benimle dalga mı geçiyor?

“Aklımdan neler geçtiğini bilseydin Cahit... Yemin ederim, şu an konuşuyor olmazdın.”

Bu kez beni tutarsa en olmadık yerine vuracağıma dair içimden yemin ediyor ve hızlı adımlarla ondan uzaklaşıyorum. Peşimden gelmiyor, seslenmiyor, sanırım hareket bile etmiyor.

Apartmandan içeri girene dek bekleyip ağlamaya başlıyorum. Babam marangozhanede olduğu için kendimi şanslı sayıyorum çünkü ben yatağıma kapanıp hıçkırarak ağlarken beni görmesini istemiyorum.

Bu acıyı biriyle paylaşabileceğim başta aklıma bile gelmiyor. Ta ki Sinan, attığı sekiz mesajı görmediğim için beni aramaya karar verene dek.

O kadar çok ağlıyorum ki konuşmakta zorlanıyorum. Hislerimi, acılarımı insanlardan gizlemek de buraya kadarmış demek.

“Niye mesajlarıma cevap vermiyorsun Gonca?” diye soruyor daha ben konuşmadan evvel.

Bir hıçkırık sesiyle cevap verip burnumu çekiyorum ben de.

“Hop, bir dakika...”

Kendimi toparlamaya çalışırken hoparlörü açıyorum. Ben gözlerimi ve burnumu silerken Sinan konuşmaya devam ediyor.

“Lütfen bana o garip seslerin burnundan çıkmadığını söyle?”

İç çekerek konuşmayı deniyorum:

“Burnum ve ağzım...”

“Böyle çirkin ağlamak için iyi bir sebebin vardır umarım.”

Sesi dalga geçiyor gibi çıksa da öyle olmadığını hissedebiliyorum.

“Ne oldu Gonca?”

“Cahit geldi.”

“Ne?”

Sinan’ın hareket ettiğini duyuyorum. Aniden yürümeye başlıyor sanki.

“Cahit demin evimin önünde beni bekliyordu.”

“Saçmalık! Niye gelmiş o sütü bozuk?”

“Benden özür dilemek için!”

Sinan’ın bir suçu olmadığını bilsem de bağırmadan edemiyorum.

“Umarım ağzının ortasına bir tane çakmışsındır. Mümkünse bir kürekle!”

Sinan sinirini yansıtan bir sesle konuşuyor. Ardından yolda olduğunu ve yanıma geldiğinde konuşacağımızı söyleyip telefonu kapatıyor. Benim adıma bu kadar sinirlendiği için gerçekten rahatlıyorum. Bir yandan da yanıma gelecek kadar beni önemseydiği için mutluluktan ağlamaya başlıyorum. Ruhsal denge denen şey, şayet böyle bir şey varsa, artık bende yok. Aynı anda o kadar zıt şeyler hissediyorum ki kendimden korkuyorum.

Sinan'ı beklerken geçen uzun saatte sıcak çikolata almak için evden çıkıyor, babama haber veriyor ve tabii Başak'ı arıyorum. Başak da hemen geleceğini söyleyerek beni rahatlatıyor. Cahit'in arkadaşı olmasına rağmen benim yanımda olduğunu bilmek iyi geliyor.

Aslında onunla bu konuyu hiç konuşmadık. Ben Cahit ismini yalnızca Sinan'ın yanında anıyorum ama bir şekilde bildiğinden eminim. *Belki de o yüzden benimle arkadaş olmak istemişti*, diye düşünmüyor da değilim.

İki saat sonra ikisi de evime geliyor. Sıcak çikolatalarımızı içerken olayı baştan anlatıyor, kendimi tutamayıp tekrar ağlamaya başlıyorum.

“Siz kavga etmiştiniz, Cahit de sizinle bir daha konuşmamıştı ama şimdi özür dilemek için geldi. Doğru mu anlıyorum?”

Başak bunu yüzünü buruşturarak soruyor.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum:

“Kavga ettik bile diyemeyiz. Sana ulaştığım için bana bağırıp çağırdı, beni aşağıladı ve bir daha da yüzüme bile bakmadı.”

Sinan sol yumruğunu, sağ avucuna vurarak bana delice bir bakış atıyor.

“Çok iyi yumruk atabildiğimi biliyor muydun Gonca?”

Onun ciddiyetini ölçmeye çalışırken istemsizce gülüyorum.

“Benim için Cahit’i mi döveceksin?”

Kaşlarımı oynatırken Başak sahte bir öfkeyle Sinan’ı dürtüyor:

“Bu ne samimiyet!”

“Kıskançlık yapma.”

“Ben mi? Hıh!”

Başak bana göz kırpmıyor. O kadar mutlu hissediyorum ki yanımda oldukları için! Başak’a sarılmak için elimdeki bardağı bırakıp yanına koşturuyorum. Ben kollarına atılırken kahkahalarla gülüyor.

“Kahramanlık yapan benim, niye Başak’a sarılıyorsun?”

Sinan huysuzlanırken uzanıp elini tutuyorum.

“Cahit’in tarafını tutarsınız diye o kadar korkuyordum ki...”

Sesim titriyor. Yine ağlamaya başlıyorum. Bu belki çok saçma ama haklı olduğumu hissediyorum ve sırf Cahit’i daha uzun süredir tanıyorlar diye beni suçlamalarından korkuyordum. Cahit’in hayatına karışmakla hata ettiğimi biliyorum ama söylediklerinin, benim yaptığımdan daha kötü olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Başak beni çocukmuşum gibi sıkıca tutup sırtımı sıvazlıyor.

“Tabii ki senin tarafını tutuyoruz.”

“Cahit de kim oluyormuş?” Sinan başımı okşayıp gülümsüyor. “Bir karşıma çıksın, bak ben ona ne yapacağım?”

Cahit’e epeyce öfke kusuyoruz. Teyzem olsaydı arkasından konuştuğumuz için bir hayli üzülürdü ama bunun istisnai bir durum olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Elimden başka bir şey gelmiyor. Onca zaman sustum,

onu unutmak için kendimi parladım, videolar dışında hiçbir özeliyle ilgilenmedim. Aniden gelip özür dileyemez. Özür diledi diye affedecek de değilim. Hâlâ söylediklerinin çoğunu hatırlıyorum.

Ağlayıp durman bile umurumda değil.

Sen... Anne, babanı kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor musun?

Saçlarımızı rengârenk boyayıp şeker yiyerek mutlu olamıyoruz!

Ama sen hayatıma burnunu sok ve sadece oturup ağla, tamam mı?

Günlerce yanı başımda durup da nasıl beni görmezden geldiğini hatırlıyorum. Bir veda bile etmeden nasıl da gidebildiğini hatırlıyorum. Onca ay geçip giderken nasıl da beni aklının ucuna bile getirmediğini biliyorum. Eğer düşünseydi, bir an olsun düşünebilseydi, böyle şeyler söylediği için pişman olurdu. Ben ağlarken gözyaşlarımı küçümsediği için içi sızlardı.

O yüzden ne söylerse söylesin, ona inanmak istemiyorum.

Âşık olmak, özlemek, onu gördüğüm için nefesimin kesilmesi de umurumda değil!

Ertesi gün okulun bahçesinde yakalıyor Cahit beni.

“Gonca, konuşmamız gerek.”

Öylece önümde dikiliyor. Sokağın ortasında oluşumuz, etrafımızdaki kalabalık ve bize dönen bakışlar umurunda değil sanki. Tabii bir de ben ve öfkem...

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

Cahit iç çekerek başını eğiyor, yüzlerimiz arasındaki mesafe azalırken nefesim kesilse de geri çekilmiyorum. Tüm dikkatiyle gözlerimin içine bakıp sessizce konuşuyor.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Ne yazık ki bu hakkını birkaç ay evvel kaybettin.”

“Gonca...”

Cahit elimi dün tuttuğunun aksine bu kez nazikçe tutuyor. Eldivenlerim olmadığı için buz gibi elini hissedince irkiliyorum. Öyle doğal bir şekilde elimi kavlıyor ki nabzım bu duruma isyan ederek hızlanıyor.

“Lütfen dinle beni...”

Ona belki de asla aşamayacağım bir zaafım var. Tenlerimiz birbirine değerken bunu daha iyi anlıyorum. Ama bu zaafa yenilmek yerine çenemi kaldırıp tane tane konuşuyorum. “Niye Cahit? Yoksa dünya rengârenk bir yer mi artık senin için? Saçlarımızı boyayıp şarkılar söyleyerek mutlu olabileceğimizi mi düşünmeye başladın? Artık ağlamam dikkatini mi çekecek? Niye?”

Öyle üzgün bakıyor ki bana tüm öfkeme rağmen kalbim bir kez daha kırılıyor. Tıpkı onun gibi elini tutmak, sıkıca tutunmak istiyorum parmaklarına. Diğer elimle gözünün önüne düşen saçlarını kenara çekmek, yarasının üzerine ufacık bir dokunuş armağan etmek istiyorum.

Yine de kıpırdamıyor, tüm irademi kullanarak geri çekilmesini bekliyorum.

“Lütfen böyle şeyler söyleme...” diyor üzgün bir sesle.

Dudaklarını çocuk gibi büzüyor. Yanlış bir şey söylediğini fark etmesi için onu iteklemem gerekiyor. Elimini sertçe çekip Cahit’ten uzaklaşıyorum.

“Bunları söyleyen sendin, unuttun mu?”

Onu öylece bırakıp tekrar yürüyorum. Aramızda aşılmaz bir mesafe bırakmaya çalışarak uzun süre yürüyorum. Gelmediğini

kontrol etmek için arkama baktığımda çok uzun bir süre yürüdüğümü anlıyorum. Elimi sıkıca tutup az evvel hissettiğim duygulardan arınmaya çalışıyorum.

Cahit neden böyle yapıyor? Benden nefret etmeden önce de beni önemsemiyordu. Konuştuğumda dinlemiyor, onu anlamaya çalışırken beni hayatının dışında tutuyor, onu rahatlatmak istediğimde bunun farkına bile varmıyordu.

Şimdi nasıl karşımda durabilir öylece? Nasıl elimi tutabilir hep yaptığı bir şeymiş gibi?

Öyle bunalıyorum ki soğuğa aldırmadan biraz daha yürümeye karar veriyorum. Her şeyi tekrar düşünüp neyi kaçırdığımı bulmaya çalışıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Allah'ım, ne istiyor bu çocuk benden? Daha ne kadar dayanabileceğim?

O böyle karşıma çıkıp durursa nasıl güçlü kalabilirim?

Bu döngü devam ediyor.

Cahit bulduğu her fırsatta karşıma çıkıyor. Bunlardan birinde çenesinde koca bir morluk olduğunu fark ediyorum. Akabinde Sinan, Cahit'i birkaç yumrukla ödüllendirdiğini itiraf ediyor. Sesi öyle masum çıkıyor ki o olanları anlatırken gülsem mi ağlasam mı şaşıyorum.

“Bak, belki de beni ilgilendirmediğini düşünüyorsundur. Ama kendimi tutamadım Gonca. Gelip benden yardım istedi. İnanabiliyor musun? Aptal Safa benden yardım istediğinde bile bu kadar sinirlenmemiştim çünkü aptal ve kör olması bir suç sayılmaz. Ama Cahit? Sıkı bir dayığı hak ediyor. Bu yüzden bana kızma!”

Elbette ona kızmıyorum. Bu hâli bana iyi geliyor. Sinem'in nasıl olup da ondan vazgeçebildiğini bir kez daha sorguluyorum. Eğer Cahit, Sinan'ın yarısı kadar beni sahiplenmiş olsaydı,

onu asla unutamayacağımı biliyorum. Böyle de çabuk bağlanıyorum işte. Cahit bunu göremediyse kendi kaybı...

Yine de ona acımıyorum. Soğuk, gece demeden peşimde koşmasını umursamıyorum. Bazen hiç konuşmadan bana baktığı da oluyor ama aldırmıyorum. *Nasıl olsa bir yerden sonra pes edecek*, diye düşünüyorum.

Sinan ve Başak da kararımı etkilememek adına bu olaya dâhil olmamaya karar veriyor. Cahit'in gelişiyse alakaları olmadığını da öğrenince biraz şaşırsam da hiçbir şey söylemiyorum. Sessizlik içinde Cahit'in pes etmesini, çekip gitmesini ve bir daha da karşıma çıkmamasını bekliyorum.

Böylece onu unutabilirim. Haklı olduğumu bilirsem, unutmam daha kolay olur. Aynaya bakar ve kendime şöyle derim: *Gördün mü Gonca, nasıl da pes etti? Seni hak etmediğini söylemiştim. Seni önemsemediğini sana defalarca kez söylemiştim. Seni asla fark etmediğini ve sana kıymet vermediğini söylemiştim! Bu yüzden unut gitsin onu. Adını bile anma!*

Ocak ayının gereğinden sıcak bir günü, atlattığım yeni sınavın yorgunluğunu üzerimden atabilmek için yürüyüşe çıkıyorum. Aklımda Sinan'ı ya da teyzemi aramak, Başak ile buluşmak ya da babamla vakit geçirmek olsa da yalnız kalmayı yeğliyorum.

Elimde kitabım, kendime kuytu bir köşe bulana dek yürüyorum. Buz gibi olsa da kuru olduğu için şanslı hissettiren bir bankın üzerine tünediğimde yarım saatlik yürüyüşün yorgunluğuyla gülümsüyorum. Burnum donmak üzere ama umurumda değil. En azından yirmi dakika dayanabileceğimi bildiğim için atkımı yüzüme sarıp beremle kulaklarımı örtüyorum. Kitabı sıkıca tutup huzurla okumaya başlıyorum.

Sokak sakin, park boş... Yanımdan nadiren geçen insanları da görmezden geliyorum. Aslında kalbimi kıracak kitaplardan birini daha bulduğum için yalnız kalmak istiyorum. Kitabı evde bitirirsem ağlamaktan helak olurum. Şimdiyse insanların görebileceğini bildiğimden kendimi tutabilirim.

Uzun süre havanın soğukluğuna aldırmadan öylece kitabımı okuyorum. Bir yandan kalbim kırılırken bir yandan kendimi mutlu hissediyorum. Okuma zevki ve kitapların sağladığı bu huzur olmadan insanlar nasıl yaşıyor, merak ediyorum.

Ben okurken birisi yanıma oturuyor. Umursamadan bankın bir ucuna geçip okumaya devam ediyorum. Son on beş sayfam, nasıl olsa birazdan gideceğim.

Derken yanıma oturan kişi omzumun üstüne başını yerleştiriyor. İrkilip kitabı kucağıma düşürüyorum. Cahit derin bir nefes alıp konuşurken korkum yatışsa da öfke onun yerini almakta gecikmiyor.

“Özür dilerim, korkutmak istememiştım,” diyor yüzsüz çocuk.

“Çekilir misin lütfen?”

Kitabı elime alıp kaldığım yeri bulmakla oyalanıyorum. Cahit ise istifini bozmadan fısıltıyla konuşuyor.

“Sesli okur musun Gonca? Lütfen?”

Sesi titriyor. Neden bu kadar kırılgan gözüküyor, neden bu beni etkiliyor? *Haksızlık bu*, diye isyan etmek istiyorum. Oysa Cahit tekrar fısıldarken tüm öfkem kaçıp gidiyor.

“Lütfen Gonca, sesli okur musun?”

Pes ettiğini düşünmüştüm. Benimle konuşmak istediği onca günün ardından, yaklaşık beş gündür karşıma çıkmamıştı. Bu kez kurtulduğumu düşünüyordum, rahatlamıştım bile. Bu ra-

hatlama için saatlerce ağlamam gerekmişti ama sonunda kendimi ikna etmeyi başarmıştım.

Şimdiyse hiç gitmemiş gibi yanımda duruyor. Başının ağırlığı nefesimi kesse de rahatsız hissetmiyorum. Bir kez daha onu itmekle, ona sıkıca sarılıp bir daha gitmesine izin vermemek arasında bocalıyorum. Sonra sırf ne olacağını görmek için okumaya başlıyorum. Direnişim buraya kadarmış sanırım.

Okurken başta sesim titriyor. İlk sayfayı cılız, üşümüş, kırılgan bir sesle okuyorum. İkinci sayfa biterken rahatladığımı hissedebiliyorum. Cahit sessizce, kıpırdamadan beni dinliyor. Ben de artık alıştığım gibi tüm içtenliğimle okuyorum.

Üçüncü sayfa, dördüncü sayfa ve beşinci sayfa bittiğinde, son bölüme geçmek için duraksıyorum. Cahit aniden, başını usulca dizlerimin üzerine bırakıyor. Bana bakarken yorgun görünüyor. Kırılgan ama sakin... Eski hâline benziyor ama bu kez başka bir şey var. Bakışları boş değil. Bir şeyler söylüyor bana gözleriyle ama ben anlamakta zorlanıyorum.

“Bunları sana daha önce anlatmam gerekirdi. Eğer anlamış olsaydım, daha ilk günden söyledim ama kaybetmeden sahip olduğumuzu anlayamadığımız şeyler var Gonca.”

Bu kez kaçmak istemiyorum. Gözlerimi ayıramıyorum Cahit’ten. Ben gözlerinin tüm renklerini ayırt ederken o da bir an olsun bakışlarını benden kaçırmıyor.

“Hayat benim için hep bir beste gibiydi. Her şeyin kendince bir tınısı, ritmi vardı. Ne anlattığı önemli değildi, önemli olan bu ritmin farkına varmaktı. Bazen heyecanlı, bazen yorucu, bazen telaşlı, bazen kırılgan, bazen neşeli... Binlerce beste, binlerce nota...”

Bir süre gözlerini kapatıp bekliyor. Kıpırdamadan onu izliyorum. Bir kez daha varlığı beni büyülüyor.

“Ailem... Ailem öldüğünde, bunu idrak edebildiğimde... Her şeyin sustuğunu fark ettim. Bu kez hüznünlü bir beste bekliyordum. Canımı yakacaktı ama geçecekti. Zor olacaktı ama bu acı dinecekti. Herkes bana iyi olacağımı söylüyordu. Benim suçum olmadığını, ailemin beni böyle görse daha çok üzüleceğini söylüyordu. Ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Tüm notaları yitirmiştim ve yıllardır alıştığım o huzuru bir türlü bulamıyordum.”

Konuşurken gözleri doluyor. Ben de hissediyorum yakıcı gözyaşlarını, kendimi tutuyorum sadece.

“Boşlukta kalmıştım Gonca. Bu yüzden kaçtım. İnsanların endişeleneceğini bile düşünemedim. Her şey öyle uzak geliyordu ki yanı başımdaki insanların telaşını bile hissedemiyordum. Bursa’ya öylesine geldim. Aklımda belli bir yer de yoktu. Teyzenle karşılaşana kadar ne yaptığımı bilmeden dolaştım durdum. Teyzen çok ısrarcıydı, beni polise götürmekle bile tehdit etmişti hâlimi görünce. Ona ailemin başına gelenleri anlatmak zorunda kaldım ve sonra yanında kalabileceğimi söyledi. Çalışıp kendime bakarsam, polise de gitmeyecekti. Böylece Bursa’da kaldım. Sırf yalnız kalabilmek için... Hiçbir şey değişmemişti aslında ama en azından Bursa’da kimseyi tanıımıyordum. Kimse bana geçeceğini söyleyip durmuyordu. O boşlukta öylece salınıp duruyordum.”

Cahit konuşurken sessiz gözyaşları ona eşlik ediyor. Yüzünde süzülen yaşları silmek istesem de kıpırdamıyorum.

Bir süre sessizce bekliyoruz. Cahit gözlerini kapatıp soluklanırken nefesimi tutup bekliyorum. O tekrar konuşurken ben de nefes alıyorum.

“*Seni geldiğin ilk gün fark ettim*, diyebilmek isterdim ama bu büyük bir yalan olur. Yüzüne bile bakmamıştım aslında. Adını öğrenmem bile çok uzun bir zaman sonra oldu. Sen de herkes

gibiydın. O ritmin içinde ama benden uzakta... Ben boşlukta süzülürken siz hayatın ortasındaydınız. Bunu umursamıyordum da. Bir şeyleri hissetmeyi de beklemiyordum artık. Her şeyden vazgeçeli çok olmuştu.”

Yutkunup elini yüzüme doğru uzatıyor. Ağladığımı fark ediyorum. Yüzündeki ıslaklığın bir kısmına sebep olduğumu bile o elini uzatana kadar fark etmemiştim.

“Sen bana kitap okurken başladı her şey. Seni duyduğumu fark ettim, bunun dehşetiyle sarsıldım, boşluğun içinden sıyrıldığımı hissetmeye başladım. Öyle bir samimiyetle okuyordun ki her kelimeyle daha çok ses duyuyordum. Okuduğun kitaplardaki hayatlar, yeni notalar gibi birleşiyordu zihnimde. Sen okumayı bırakana dek, boşluğa düşmüyordum.”

Cahit tek eliyle yavaşça yüzümü siliyor. Ardından elini geri çekmeyip yanağıma yerleştiriyor.

“Sen, kaybettiğim tüm notaları geri getirdin. Sesin, kelimelerin bana şifa oldu. Bunu kabul etmek istememişim, belki sadece kitaplar yüzündendir diye düşünüyordum. Ben henüz bu gerçekle baş edemezken arkadaşlarımı çağırdın. Onları görmek tekrar boşluğa düşmeme sebep oldu. Bu yüzden sana çok kızdım, senden nefret ettim. Her şeyden tekrar kaçmak istedim. Seni bir daha görmek istemiyordum. Sesini duymak istemiyordum. Bana iyi gelen şeyin sen olduğunu kabul etmemekte kararlıydım.”

Cahit bu kez yüzüme ufacık bir tebessümle bakıyor. Oysa dudaklarındaki mutlulukla değil, acıyla dolu bir kıvrım...

“İstanbul’a döndüğümde öfkem geçmişti. Boşluktaydım ama sorun değildi. Gececekti. Bu kez bir yolunu bulacaktım. Bu yüzden kendime bir sürü kitap aldım. Onları okuyarak avunmaya çalıştım. Sesli okudum, sessiz okudum, başkaları okurken dinledim. Ama boşluk kaybolmadı Gonca.”

Elini geri çekince irkiliyorum. Eli yüzümde öylece dursun istiyorum ama ne sesim çıkıyor ne de kıpırdayacak hâlim kalıyor. Sadece, soğuğu bile hissetmeden konuşmasını bekliyorum.

“Seni bulabilirdim ama bunu istemedim. Belki de bana iyi gelen Bursa’ydı diye düşündüm. Teyzenin yanına gittim, onunla konuştum. Bana çok kızgındı, sana haksızlık ettiğim için öyle kızgındı ki...”

Aklım karışıyor. Teyzem bana hiçbir şey söylemedi. Ne Cahit giderken ne de daha sonra... Nasıl söylemez?

“Ona da kızdım. Hayatıma karıştığını, buna hakkın olmadığını ve sana kızmakta haklı olduğumu söyledim. Teyzen tüm öfkemi kusana dek bekledi. Yüzünde o sakın tebessümü vardı. Her şeyi bildiğini, anladığını düşündüren o tuhaf tebessümü... Ben çıldırırken kaşlarını bile çatmamıştı. Sonunda tükendiğim de önüme bir bardak süt koydu. Karşıma oturup bana seni tanımadığımı söyledi. Seni anlamadığımı... Neden bana iyi gelmek için bu kadar çaba gösterdiğine dair en ufak bir fikrim olmadığını söyledi. Ben de ona sordum. Madem öyle, söyle bakalım Gül Abla, dedim. Hayatım boyunca kimseye böyle saygısızlık etmemişimdir belki, ama beni kovmak yerine anneni anlattı.”

Cahit doğrulup oturuyor. Bana döndüğünde bakışlarından kaçabilmek için titreyen ellerime bakıyorum.

“Ben... Ben... O kadar kötü hissediyorum ki Gonca. Aklımın ucuna bile gelmemişti. Düşünmeden yaptığını sanıyordum. Ağzımdan çıkan her kelimeyle, en büyük yarana dokunduğumu fark edince kendimden nefret ettim. Karşıma çıkmaya bile yüzüm yoktu. Teyzenden özür dileyip İstanbul’a döndüm. Bu korkunç hislerle yaşamaya alışmam gerekiyordu. Benden nefret ettiğini biliyordum, haklıydın da ve bunu kabullenmem gerekiyordu. Çok uğraştım, yemin ederim çok direndim. Ama artık uyumaya bile korkuyorum. Sürekli seni düşünmekten, rü-

yalarımnda seni görüp tekrar tekrar incitmekten, bu sessizlikten bıktım artık. Beni affetmeyeceksin belki ama en azından bunları bilmene ihtiyacım var. Sen, tüm notalarımı bana geri verdin. Dünyam tekrar sessizleşene dek bunu anlamamıştım ama sana ihtiyacım var. Sesini duymaya, beni kuşatan şefkatine ihtiyacım var. Tüm bunları hak etmediğimi biliyorum ama sana ihtiyacım var Gonca. Tüm renklerinle karşımda durmana, bana kitaplar okuyup beni sarsmana, detone sesinle söylediğin şarkıları duymaya ihtiyacım var.”

O aniden susunca başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Öyle üzgün, çaresiz görünüyor ki sarılıp tüm yaralarını kapatmak istiyorum. Beni neyin durdurduğunu bilmeden öylece bekliyorum.

“Bazen sözlerin yetersiz olduğunu biliyorum. En azından çoğu insan için öyle...”

Cahit ellerimi sıkıca tutup aramızdaki mesafeleri aşmaya gayret ediyor, ben yine sessizce bekliyorum.

“Ama benim için öyle değil Gonca. Sözler ve müzik benim hayatım. Bir şeyleri anlayabilmemin tek yolu... Sana verebileceğim hiçbir şey yok. Ben buradayım, tüm sözlerimi senin için bir araya getirdim, işte bu kadar. Ne olur benden kaçma artık, nefret etme...”

İçim korkuyla doluyor. Cahit’in samimiyetini hissedebiliyor, yanında olmak istiyorum ama bir şeyler beni korkutuyor. Ellerimi geri çekerken ısrar etmesinden çekiniyorum ama ışığı sönen bakışlarını yere çevirmekten başka bir şey yapmıyor. Ben kitabımı alıp kalkarken öylece, kimsesiz bir çocuk gibi bankta oturuyor.

Sessizce ağlarken neden ondan kaçtığımı sorguluyorum ama bir cevap bulamıyorum. Bir şey... Bir şey var, beni rahatsız ediyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kaçmak istiyorum,

Günler birbirini kovalıyor, hayat devam ediyor. Bir şekilde devam ediyor, hep olduğu gibi... Acı, sabit kalsa da insan acısıyla yaşamaya alışıyor sanırım.

Yine de bir türlü kendimi toparlayamıyorum. O günü düşünüp Cahit'i neden öylece bıraktığımı anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Artık kızgın hissetmiyorum.

Bir insanın sebeplerini anlamak, hislerinizi değiştirebilir. Bunu biliyorum, kolayca onu affedebileceğimi de biliyordum. Çünkü bir kez kalbime girmişti, bu geri dönüşü olmayan bir hatıraydı. O benden uzak dururken katlanmak kolaydı ama bana ihtiyacı olduğunu bilirken tüm bu gerçekler canımı yakıyor.

Aklıma sürekli kimsesiz kalışı geliyor. İç sesim arkadaşları, dedesi ve akrabaları olduğundan dem vurarak beni durdurmak istiyor. Yine de o kırgın hâlini düşünmeden edemiyorum. Ben ellerimi geri çekerken nasıl parçalandığını düşünüp duruyorum. Gözlerinde gördüğüm bir parça ışığın nasıl da çabuk kaybolduğunu... Başını eğerken nasıl yenilmiş görüldüğünü...

Ama anlamıyorum. Bana ihtiyaç duymasının sebebi ne? Ben neyim ki onun için? Kimim?

Anlayamıyorum. Bana ihtiyacı olduğunu söylemesi niye? Sadece ona kitap okumamı mı istiyor? Bu kadarı yeterli mi onun için? Ben onun yanında olmak istersem bununla yetinebilecek miyim? Onun etrafını yalnızca şefkatle kuşattığımı mı düşünüyor? Ona sakladığım binlerce his ne olacak peki? Onu korumak isteyen yanımda? Ona kızmak isteyen Gonca? Onunla gülmek isteyen ben? Daha nicesi ne olacak?

Bir türlü kendime gelemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Cahit'in nerede olduğunu, neden tekrar gelmediğini bilmiyorum. Bu kez gerçekten pes etmiş olabilir ama bunu düşünmek bile istemiyorum.

Ben... Sanırım... Başka sözlere ihtiyaç duyuyorum. Bana söylemesini istediğim, bunlar değilmiş. Günler geçip giderken bunu daha iyi anlıyorum.

Başak'ın ısrarı üzerine, dinlenmeye ayırdığım cumartesi akşamımı onlarla geçiriyorum. Birlikte yemek yiyor, ardından dördümüzün de hakkında hiçbir fikre sahip olmadığı bir film belirleyip bilet alıyoruz.

Sinan, Safa, Başak ve ben... Güzel bir dörtlü olduk, onlarla olmak hem çok kolay hem de beni mutlu ediyor.

Henüz Cahit'le konuştuğumu üçüne de söyleyemedim ama kendime gelemediğimi bilseler eminim sorun etmezler. Hem bu tam bir konuşma da sayılmaz. Sonuçta Cahit konuştu, ben dinledim ve kaçtım. Bu kadar işte...

“Bak, ben diyorum ki...”

Safa ve Başak tartışırken Sinan ile birbirimize bakıyoruz. Konuşmasak da aynı şeyi düşünüyoruz: İşte başlıyorlar!

“Bu kadar çok tartışmamıza gerek yok. Yanlış mı düşünüyorum?” diye soruyor Safa sakince.

“Niye? Sıkıldın mı? Bunalıyor musun Safa?”

Başak burnundan soluyor. *Tartışmadan da bir şeyleri hallederiz*, cümlesiyle başlayan yeni bir tartışmaya daldıklarını niye fark edemiyorlar acaba?

“Aşkım ne alakası var? Ben sadece...”

“Bırak Allah aşkına... Şu bakışlarındaki bezginliğe bak!”

Sinan omzumu dürtüyor. Onlar fark etmeden *-ki biz çaba göstermesek de fark edecekleri yok zaten-* yanlarından ayrılıp yakında vizyona girecek filmlere bakarak oyalanıyoruz. Sinan bir şeyler olduğunu sezmiş gibi dikkatle yüzüme bakıyor ama ben hâlâ olanları kimseye anlatmak istemiyorum. O da sormuyor.

“Sence kaç dakika sürer bu kavga?” diyor bir süre sonra.

Omuz silkiyorum:

“Bence Safa birazdan özür dilemeye başlar, Başak çok kızgın görünüyor.”

“Bence bu kez Safa haklı ama bunu ona söylemem.”

Sinan onlardan tarafa doğru sinsi bir gülücük atıyor. İstem-sizce ben de gülüyorum.

“Başak’ı bu kadar koruman çok güzel ama biraz komik...”

“Niye?”

“Kardeş değilsiniz ama öyle gibi duruyorsunuz. Tabii biraz fesat olan biri başka şeyler de söyleyebilir.”

Sinan şaşkın bir hâlde bana dönüyor. Kaşlarını kaldırırken yüzü komik bir hâl alıyor. Ellerimi kaldırıp açıklamaya çalışıyorum. Besbelli ne demek istediğimi anlamıyor.

“Ben öyle düşünmüyorum ama dışarıdan bakınca sanki Safa arkadaşınızmış da siz sevgiliymişsiniz gibi de görünebilir. Safa kıskanç olmadığı için şanslısınız.”

“Onun ne haddine be?” diye homurdanıyor Sinan. Ardından kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor. “Sinem de kıskanmıyordu bence ya, öyle görünmüyoruzdur.”

“Sizi tanıyorsa kıskanmayabilir tabii...”

“Bir zahmet kıskanmasınlar. Niye hayatımıza yeni biri girince birbirimizden uzaklaşalım ki? Hiçbiri yokken biz yine bir aradaydık. Hayatımıza girmek isteyen insanlar bunu kabul etse iyi olur.”

O huysuzlanırken hâline gülüyorum. Sinan çok kolay sinirleniyor ama niyeysen sinirli hâli beni daha çok güldürüyor.

“Haklısın. Öylesine söyledim ben zaten...”

“Aferin.”

Bana göz kırpıp kolunu omzuma atıyor. Bir gerilim filmini incelemek için ekrana dokunuyorum. Biz tanıtımı okurken birisi arkamızda boğazını temizliyor.

Sesin sahibine aldırmiyorum, Sinan da bir tepki vermiyor. Yeni bir filmi incelemeye başlarken bu kez kulağıma sahte öksürük sesleri ulaşıyor. Önce Sinan’a bakıyorum, ardından arkama dönüyorum. Cahit dibimizde durmuş, ciddi bakışlarıyla bizi izliyor. O kadar şaşıyorum ki ağzım açık kalıyor.

“Sütü bozuk alarmı...” Sinan kulağıma doğru konuşurken gülmekten sesi titriyor. Beni biraz daha kendine çekiyor. Şaşırsam da itiraz etmiyorum.

“Hayırdır Cahit, senin burada ne işin var?” diye soruyor sonra, gürültünün sahibine.

Cahit gözlerini bizden bir an olsun ayırmadan konuşuyor. “Film izlemeye geldim.”

“Ben de bir an yumruklarımı özledin sanmıştım.”

Sinan alaycı bir sesle konuşurken Cahit kaşlarını çatarak derin bir nefes alıyor. Yine nereye kaybolmuştu, niye geri geldi; anlayamıyorum. Bir dakika kadar bakışıyoruz. O bana değil Sinan’a bakıyor ama neyse. Derdi ne bilmiyorum ama çok huysuz görünüyor.

Biz bakışırken Safa arkadaşının yanına geçerek “Cahit’e ben haber vermiştim,” diyor. Yüzünde o etkileyici gülümseme olsa da ben karşılık vermiyorum. Safa Sancak cazibesi bana işlemiyor, kusura bakmasın.

Başak bunun üzerine Safa’nın elini bırakıp Sinan’ın diğer tarafına geçince gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Mü-kemmel bir ilişkileri var, orası kesin.

“Benim niye haberim yok bundan Safa?”

“Söylemeyi unutmuşum,” diyor çocuk sahte bir masumiyetle. Elbette kimse ona inanmıyor.

Cahit, Başak’ın işaret parmağıyla omzunu dürtüyor. “Hemen gardını almışsın bakıyorum?”

“Sen sus.”

“Peki.”

Cahit sırtınca nefesim kesiliyor. Sinan bunu fark etmiş gibi beni dürterken Başak ve Safa tekrar tartışmaya başlıyor. Bu karmaşa, kalabalık ve gerilim bünyeme ağır geldiği için çılgılık atarak kaçmak istiyorum. Sinan’ın kolunu üzerimden yavaşça atıyorum. Burada daha fazla durursam delireceğim. “Ben bir lavaboya gideyim.”

Kimse itiraz etmeyince rahatlıyorum. Cahit peşimden gelse de umursamıyorum. Sonuçta onca kadının içine girmeyi göze alamayacağı ortada. Yapmıyor da zaten. Ben elimi yüzümü yıkayıp sakinleşmeye çalışırken beni bekliyor olmalı. Dışarı çıktığımda kapının önünde bıraktığım gibi buluyorum onu.

“Nasılsın Gonca?”

La havle...

Allah’ım, bu nasıl bir sınav? Cahit Utkan neden böyle saçma sapan şeyler söylüyor? Geçen gün yaşananlar, yaşanmamış mıydı yoksa?

Kaşlarımı çatıp yüzüne bakıyorum. İşin komiği o da kaşlarını çatıyor.

“Bana kızgın mısın hâlâ?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum ama hiç de sakın görünmediğimi biliyorum.

“Hiçbir şey söylemedin,” diyor sonra.

“*Söylenecek söz yok*¹⁴,” diyorum o çok duymak istediği detone sesimle.

Gülümseyerek sözleri tamamlıyor:

“*Gidiyorum ben.*”

“Bunun seni güldürmemesi gerekiyordu, ama aynen öyle.”

Ben yürümeye başlarken yine beni tutup sürüklemesinden korkuyorum ama öyle bir şey yapmıyor. Aramızda iki adımlık bir mesafe bırakıp yanımda yürüyor. Arkadaşlarımızı bıraktığımız yerde, hâlâ tartışırken buluyoruz. Bugün Safa’nın çekeceği var, belli oldu.

“Artık salona geçelim mi?”

Cahit’in sesiyle duruyorlar. Safa bize gitmemizi söyleyip Başak’ı kendine çekiyor. Onun bu sakinliği bazen çok hoşuma gidiyor. Başak, çocuğa ne kadar kızsada Safa genel olarak sakincede gönlünü almayı başarıyor. Hatta bazen bana Başak’ın bu enerjisi Safa’nın hoşuna gidiyormuş gibi geliyor.

Sinan gözlerini devirerek önden gidiyor, ben de peşinden. Tabii Cahit de benim peşimden.

Alacağın olsun Safa, bu hainliğini hiç unutmayacağım.

Ve...

¹⁴Şebnem Ferah’ın seslendirdiği, 2005 çıkışlı, “Can Kırıkları” albümünde yer alan *Floşsa kal* adlı şarkı. Yazar, şarkının sözlerine gönderme yapıyor. (c.d.)

Tamam, bir parça minnettarım sana. Beklediğim sözleri söylememiş olsa bile... Cahit yine kaçmadığı için mutluyum.

Cahit nasıl bizimle aynı sıradan bilet aldı, bilmiyorum ama ben Sinan'ın yanına otururken o da benim yanıma yerleşiyor. Bana doğru döndüğünde başımı hızla Sinan'dan tarafa çeviriyorum. Yakınlığı bir an çok fazla geliyor.

Sinan sırtarak ortak mısırımızı kucağıma bırakıyor.

“Buranın tadı kaçtı sanki?”

Cahit sert bir şekilde öksürüyor ama bir şey demiyor. Reklamlar önümüzde akıp giderken Safa ve Başak da geliyor. Kâbus gibi bir film günü olacağını düşünerek panikliyorum ama Safa yine Başak'ı yumuşatmayı başarmış. Kız yüzünde koca bir tebessümle bize el sallıyor. Sinan ona dil çıkarıp telefonunu sessize alıyor, ben de Cahit'i görmemek için onu izliyorum.

“Korkak olma Gonca, sinir oluyorum.”

Bunu, telefonu çantasına atarken fısıltıyla söylüyor.

“Ne yapayım?” diye soruyorum ona biraz daha yaklaşıarak.

“Ne demek ne yapayım? Cesur ol. Başın dik, çenen yukarıda, onu hiç umursamıyormuşsun gibi davran. Bunu da mı ben söyleyeceğim?”

Sinan dişlerinin arasından konuşurken gülüyorum. “Ama ona bakarken nefesim kesiliyor.”

“Ah Gonca ah... Şimdi çekilmez oldun işte.”

Dudaklarımı büküyorum. Sinan beni Cahit'e doğru itip mısır yemeye başlıyor. “Önüne dön, film başlıyor.”

Dediğini yapıp ekrana bakıyorum. Cahit'in bana dikkatle baktığını hissediyorum. Hemen yanındaki Safa ve Başak fısıl-

tıyla konuşuyor. Filmi görüyorum ama algılayamıyorum bile. Ne oluyor, kim bunlar? Cahit niye filmi izlemiyor?

“Hiçbir şey söylemedin,” diyor birkaç dakika sonra.

Bunu, o kadar kısık bir sesle söylüyor ki bir an acaba sesini gerçekten duydum mu diye şüpheye düşüyorum. Sonra tekrar konuşarak beni şüphelerimden arındırıyor.

“Yüzüme bile bakmıyorsun.”

Tek elimle yüzümü kapatıp inlememek için kendimi zor tutuyorum. Ben sakinleşmeye çalışırken Cahit yine konuşuyor.

“Hâlbuki sana söylemek istediğim başka şeyler de vardı. En önemli şeyi söylemediğimi fark ettim mesela.”

Öfkeyle ona doğru dönüyorum. Kızgınlığımı fark etmemiş gibi gülümsüyor. Bu, gözlerinin kayboluşuna şahit olduğum ilk tebessümü. Birkaç saniye boyunca ağzım açık hâlde yüzüne bakıyorum. Sağ gözünün önüne düşen saçları dikkatimi dağıtana kadar kendime gelemiyorum.

“Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?”

Elimden geldiğince kısık bir sesle konuşuyorum. Bu esnada elimin havaya kalktığını, Cahit’in yüzüne ulaştığını ve gereğinden fazla uzamış saçlarını kulağının arkasına yerleştirdiğini fark ediyorum. O mu daha çok şaşıyor buna, ben mi; kestirmek zor. Elimi dehşetle geri çekip önüme dönüyorum.

Beş dakikada yelkenleri suya indirdiğime inanamıyorum.

Nasıl öylece dokunmuş olabilirim saçlarına? Derdim ne benim?

Allah’ım, kesin kafayı yedim ben. Yokluğu beni delirtmişti. O yetmemiş gibi şimdi de varlığıyla deliriyorum. Ne yapacağım?

Film bittiğinde gerçekten ama gerçekten rahatlıyorum. Zaten hiçbir şeyi anlayamadım. Aklım fikrim Cahit'in azıcık ötemde durup beni izlemesindeydi. Önüne dön be çocuk, diye bağırmak istediğim anlar da olmadı değil ama ağzımı bile açmadım. Ona dokunduğumu fark ettiğim andan sonra sadece ekrana bakıp nefes almaya odaklandım. Ellerimin titreyişi bile o kadar uzun sürdü ki bir daha ona bakmaya cesaret edemedim. Anlayacağınız vahim durumdayım.

Salondan çıktığımızda Başak esneyerek Safa'ya yaslanıyor.

"Işınlanarak eve dönmemiz mümkün mü?"

Onun sevimli hâline karşı gülmeden edemiyorum. Safa'nın yanında çocuklaşıyor ama bu bana hiç de itici gelmiyor. Tabii Sinan böyle düşünmüyor.

"Ağzını kapat Başak. Neden göz zevkimi bozuyorsun?"

Başak somurturken Sinan kaşlarını oynatıyor.

"Tamam, tamam bir şey demedim."

Safa atışmalarını görmezden gelerek araya giriyor.

"Biz gidelim mi artık Sinan? Cahit, Gonca'ya daha yakın, o bırakır onu nasıl olsa..."

İşgüzarlık mı yaptın şimdi sen Safa?

Çocuğa sinirle bakıyorum. "Cahit'e lüzum yok," diye konuşmaya başlıyorum ama bahsi geçen şahıs beni susturuyor. Ne haddineyse!

"Bizim konuşacağımız bir şeyler vardı zaten."

Sinan'a bakıyorum yardım dilenerek. *Başını dik tut*, diye oynatıyor dudaklarını. Ardından yumruklarını havaya kaldırıp göz kırpmıyor.

O bile Cahit ile konuşmamı istediğine göre bu işten kaçamayacağım ortada.

“Hı hı, gidin siz, görüşürüz,” diyorum sadece.

Onlar bizi yalnız bırakırken Cahit önümde duruyor. Bir süre sadece yüzümü izliyor, ardından konuşmaya başlıyor.

“Seni bir yere götürmek istiyorum, eve geç kalman sorun olur mu?”

Aslında sorun olmaz ama yalan mı söylesem acaba? Beni nereye götürmek istiyor olabilir ki?

Ben cevap vermeyince tek elini havaya kaldırıp izci sözü veriyor. “Asla canını sıkacak bir şey yapmayacağım, söz veriyorum.”

Cahit böyleyken o kadar masum görünüyor ki itiraz edemiyorum. Yan yana mekândan çıkıp otobüse biniyoruz. Kalabalık olduğu için arka kapının önünde bulduğumuz bir boşluğa sıkışıyoruz. Cahit başta yanımda duruyor ama ilk durakta beni itekleyerek inmeye çalışan adamı fark edince önüme geçiyor. Aramızda o kadar küçük bir mesafe var ki yüzüne bakmaya korkuyorum. Bana dokunmamaya gayret etse de her sarsıntıda çarpışıp duruyoruz.

“Saçlarını böyle görmeyi özlemişim,” diyor Cahit.

Yumruklarımı sıkarak ona bakma arzuma direniyorum. Renkli topuzlarımı fark edeceği aklımın ucuna bile gelmezdi.

“Böyleyken daha yakın geliyorsun bana. Daha kolay ulaşabilirim sanki sana şimdi.”

Sinirle soluyorum, gülerek bunu görmezden geliyor.

“Ve bir şeyi çok merak ediyorum. Bütün akşam kendimi tuttum ama ne kadar sinirli olduğumu fark ettin mi acaba?”

Bu kez dayanamayıp yüzüne bakıyorum. Merakım, direnişime baskın geliyor. Ama Cahit hiç de kızgın görünmüyor.

“Hayır?”

Anlamaya çalışarak bakıyorum yüzüne ama cevap vermiyor. İç çekerek kapıları işaret ediyor.

“Burada ineceğiz.”

Durağa yaklaşırken kapıya doğru dönüyor. Neden kızmış olabilir ki? Ne haddine? Daha onu affetmiş değilim. Tutup bana sinirlenmeye yüzümü mü var?

Otobüsten inip yürümeye başlıyoruz.

“Çok mesafe kalmadı ama istersen taksiye binebiliriz,” diyor Cahit.

Nereye gittiğimizi anlayamasam da gerek olmadığını söylüyorum. On dakikalık bir yürüyüşün ardından ceplerini karıştırıyor. Önce önünü kapatma zahmetine girmediği deri ceketinin ceplerini karıştırıyor. Ardından içindeki kapüşonlu hırkanın ve pantolonunun... Sonunda anahtarlarının şingirtisini duyup korkuyla yüzüne bakıyorum.

“Evine mi geldik?”

“Evet.”

Çocuk gibi sınıtıyor. Aklımdan neler geçtiğini anlayamıyor mu diye düşünerek duraksarken ellerini kaldırarak neşeyle anahtarını sallıyor.

“Seni buraya getirmeye mecburdum. Enstrümanlarımı sürekli yanımda taşıyamam ki!”

Ben dehşetle onu izlerken apartmanın kapısını açıyor. Kapıyı tutup geçmem için elini hızlı hızlı sallıyor. Yanlış bir karar vermediğimi umarak içeri giriyorum. Birlikte merdivenleri inip bodrum katına geçiyoruz. Cahit bu esnada aklımdaki soruların bazılarını cevaplıyor.

“Bu apartmanı dedem yaptırmış, her çocuğuna bir daire ayırmış. Ben müziğe ilgi duymaya başlayınca bodrumu temizleyip kullanmama izin verdiler. Aslında gece çalmam yasak, illaki gürültü çıkarıyorum ama o kadar uzun zamandır aşağı inmedim ki bu geceliğine izin verdi hepsi.”

“En son ne zaman gelmiştin buraya?”

Bana bakarken dudaklarına buruk bir tebessüm yayılıyor.

“Kazadan önce...”

Bu kez kırılgan görünmüyor. Yine üzüldüğünü hissediyorum ama bu kez farklı. Olması gerektiği gibi aslında... Kendine zarar verecek hastalıklı bir yas evresi yerine, insancıl olana geçmiş. İçim rahatlıyor, onu böyle görebilmenin mutluluğuyla gülümsüyorum.

Cahit ışıkları açıp içeri giriyor. Eşyalarını düzenlemeye çalışırken onu izliyorum. Bodrum geniş, bir hayli dağınık... Bir köşede eski püskü bir kanepa var. Üzerinde bir battaniye, çanta, defter ve kitaplar, bir sürü kalem ve seçemediğim minik eşyalar var. Cahit oturacak bir yer açmak adına defterleri üst üste yığıp yere koymaya başlıyor.

“Aslında yengem ara sıra temizlemek için aşağı inmiş ama eşyalarım dokunmak istememiş, o yüzden bu kadar dağınık. Defterlerimin karıştırılmasını sevmiyorum. Çantamın da... Ve tabii gitarım, baterim, saatlerim...”

O hızlı hızlı konuşurken gülümsüyorum. Dağınıklığını açıklama çabası hoşuma gidiyor.

Kanepenin çaprazında baterisi duruyor, üzeri çarşafla örtülmüş. Azıcık ötesinde iki gitar, duvara yaslanmış hâlde duruyor. Siyah kılıflarıyla bir hayli çekici göründüklerini itiraf etmem gerek. Daha önce hiç enstrüman çalmayı denememiştim ama dinlemeyi çok sevdiğimi inkar edemem tabii ki.

Cahit battaniyeyi katlayıp yastıkları düzeltiyor. Defter yığını ve kalemlerini de kaldırıncaya bana dönüp kanepeyi işaret ediyor.

“Gel, şöyle otur.”

Dediğini yapıyorum. Bir süre sessizce durup sonra yanıma oturuyor. Aramızda geniş bir mesafe bırakıp bana dönüyor. Ellerini önce kucağına, ardından koltuğa bırakıyor. Kıpırdanıp durduğu için gülmek istiyorum ama ses çıkarmaya çekiniyorum.

“Sıcak sanki... Biraz sıcak gibi geldi bana. Ceketimi çıkarayım.”

Deri ceketini çıkarıp katlıyor. Onu kanepenin tepesine bırakıp bir kez daha yanıma oturuyor. Ellerini cebine atıp çıkarıyor, kapüşonunu başına geçiriyor. Çok çocuksu, heyecanlı ve telaşlı görünüyor. Bu, bildiğim Cahit’ten bir hayli farklı olsa da o kadar hoşuma gidiyor ki gözlerimi bir an bile ondan ayıramıyorum.

“Sana bir hediyem var ama onu yukarıda unuttum. Gidip alacağım.”

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Bunu o kadar ciddi bir sesle söylüyor ki kıkırdamadan edemiyorum.

“Al, bekliyorum burada.”

“Evet, gideyim.”

Yerinden kalkıyor. Birkaç adım atıp ardından tekrar bana doğru dönüyor. Kaşlarını çatıp bir süre yüzümü izledikten sonra derin bir nefes alıyor.

“Niye kızdım, bilmek istiyor musun?”

“Bana kızmaya hakkın var mı sence?”

Cahit dudaklarını büküyor.

“Yok ama yine de çok kızdım.”

Neye kızmış olabilir ki?

Anlamak için kendimi zorluyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

“Sinan... Sinan... Sen... Onunla ne zaman bu kadar yakınlaştınız?”

“Ne?”

Cahit ayaklarını yere vurup ellerini ceplerinden çıkarıyor.

“Çok yakın gibiydiniz. Ne zaman bu kadar yakınlaştınız ki?”

Şaşırsam da tepki vermeden edemiyorum. “Sana ne?”

Cahit kaşlarını biraz daha çatıyor.

“Ama...”

“Kiminle arkadaş olduğum seni ilgilendirmez.”

Ağzını açıp duraksıyor, ardından kaşları eski hâline dönüyor.
“Arkadaş mı?”

Gülerek bana bir adım yaklaşıyor.

“Sen ne sanıyordun?”

“Ben... Bilmiyorum. O Sinem’den ayrılmış ve sen...”

“Sinem onu terk etti!”

“Tamam, ama sen...”

Cahit aramızdaki mesafe kapanana kadar tekrar bana yaklaşıyor ve önümde durup yere çöküyor. Ellerini uzatıp dizlerime yaklaştıırıyor ama bana dokunmadan önce tekrar geri çekiyor.

“Sen... Çok güzelsin. O da kör değil ve...”

Utanmış gibi gözlerini kaçırıyor.

“Ve?”

Beni kıskanıyor mu? Bunca saçmalayışı bu yüzden mi yani? Bir saattir anlatmaya çalıştığı şey bu mu?

“Ben... Sizi öyle görünce... Bilmiyorum, bir an kendimi kaybedecek gibi oldum.”

“Eminim sonra kendine bu beni ilgilendirmiyor tabii ki, demişsindir.”

Cahit başını iki yana sallayıp sırtıtıyor:

“Hiç de öyle demedim. Kendime, Gonca’yı tutup koşmaya mı başlasam acaba, dedim. Sinan’a yumruk atsam beni ne kadar pataklar, dedim. Sinan’a bağırıp çağırısam Başak beni canımdan ne kadar bezdirir, dedim. Bunun gibi şeyler.”

“Niye?”

Cahit başını sağ omzuna yatırıp iç çekiyor.

“İşte, diyorum sana, konuşmamız gerek. En, en, en önemli şeyi söylemeyi unuttum. Aptalın tekiyim ben.”

Başına hafifçe vuruyor. Onun telaşını izlerken kalp atışlarım hızlanıyor. “Neymiş o?”

Ayağa kalkıp işaret parmağını havaya kaldırıyor. Ben sinirle yüzüne baksam da aldırıyor. Aklında ne var bu çocuğun, derdi ne?

Anahtarlarını bulup koşarak bodrumdan çıkıyor. Adımlarının yankısı kaybolana kadar bekleyip ardından kanepedeki yastıklardan birini elime alıyorum. En azından temiz olduğu için rahatlayıp yastığa sarılıyorum. Saat on biri geçmeye başladı, babamı arasam mı acaba?

Cahit beş dakika sonra hâlâ geri dönmediği için babama mesaj atıp gecikeceğimi ama arkadaşımın beni bırakacağını

söylüyorum. Bu ara çok sık dışarı çıktığım için biraz bozulsada bir şey söylemiyor. Eve gidince de sakın kalmasını umuyorum yalnızca.

Cahit geri döndüğünde elinde küçük bir çanta ve defter tuttuğunu görüyorum. Çanta ne için, ne işe yarıyor; bilmiyorum. Defterde bir şey mi yazıyor, bana mı hediye edecek, anlayamıyorum.

O, yanıma oturana kadar bekleyip bir şeyler söylemeyi umuyorum ama benden önce davranıyor.

“Ben, senin için bir şey hazırladım.”

Çantayı bana uzatıyor. İçinde ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok ama alıyorum.

“Bu... Benim için çok önemli bir şey aslında. Sana verebileceğim binlerce şey olabilirdi ama hiçbirisi böyle anlamlı olmazdı. Sana söylemiştim, sen tüm notalarımı geri getirdin. Beni korkunç bir sessizlikten kurtardın. Bu yüzden bir yüzük, çanta, kolye, mektup, parfüm... Sana yüzlerce şey verseydim bile bu kadar özel olmazdı. Ama bu benim için çok önemli bir şey ve sen de öylesin Gonca. Bu yüzden bunları sana vermek istedim.

O kadar hızlı konuşuyor, o kadar çok şey söylüyor ki kafam karışıyor. Çantanın fermuarını açıp içine bakıyorum. İçinde yıpranmış, rengârenk iki baget bulunca ağzım açık kalıyor.

“Bunlar ilkti. Babamın hediyesiydi bana. Bateria çalmayı bunlarla öğrendim, bunlarla âşık oldum notalara. Ve şimdi tekrar âşık olmuşken onları hatırladım.”

Ben öylece titreyerek dururken Cahit bagetleri çantanın içinden çıkarıp kucağıma koyuyor.

“İlk görüşte âşık olmadım sana Gonca. O kadar yavaş oldu ki belki sırf bu yüzden algılamakta zorlandım. Sen yokken, seni bırakıp gittiğimde... Özleye özleye âşık oldum sana. Varlığını

bile isteye kaybettiğim andan itibaren hayatıma girdiğini anlamaya başladım. İstanbul'da geçen her günü seni düşünerek geçirdim, seni bulmak istedim. Rüyalarımda seninle konuştum. Kitaplarda sesini aradım. Seni tekrar gördüğümde bundan emin oldum. Ben, ufacık bir hoşlanma olduğunu düşünmek istiyordum. Bu hislerle baş edememekten korkuyordum ama haftalardır seni uzaktan izliyorum. Tek bildiğim, hayatımda olmazsan renkleri göremeyeceğim. Sen dinlemeyeceksen tekrar çalmak istemeyeceğim. Bir daha asla gülmem, asla ağlamam, asla yaşayamam gibi anlamsız şeyler demeyeceğim. Bunları yaparım ama şu bateriyi görüyor musun?"

Parmağını uzatıp bana o çok sevdiği bateriyi gösteriyor, ilk aşkını.

"Ben, onu bile özlemiyordum artık. Seni tekrar bulduğumdan beri bu anı bekliyorum. Sırf sana bir şeyler söyleyebilmek için."

Bagetleri elime alıp sıkıyorum.

"Sen boyadın, değil mi?"

"Evet. Biliyorum, biraz çirkin oldu, bu konuda beceriksizim ama umarım nefret etmezsin."

Rengârenk bagetlerine sarılmak istiyorum. Gözlerim dolu dolu bir süre onlara bakıyorum sadece.

"Şimdi davul çalamam, bizimkiler bu kadarına eminim kızlar ama gitar çalabildiğimi biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum sadece.

"Başak söylemiş olmalı."

Başka bir şey demeden ayaklanıp klasik gitarıyla yanıma dönüyor. Kanepenin diğer ucuna oturup arkasına yaslanıyor. O gitarıyla uğraşırken sessizce bekliyorum. Söyledikleri inanılmaz

geliyor. Bir yanım ona korkuyla itiraz etmek istiyor. Nasıl bana âşık olabilir ki? Ben, bunun için bir şey yaptım mı? Öylece bana âşık olmuş, olabilir mi?

Cahit defteri açıp önüne koyuyor ve birkaç denemeden sonra aramızdaki boşluğu o alıstığım, kendi şarkısının notalarıyla dolduruyor. Dinleye dinleye eskittiğim o şarkıyı duyacağımı bilmek nabzımı hızlandırıyor. Ona bakmak, sarılmak, onu sarsmak ve ona bir sürü şey sormak istiyorum ama yine yerimden kıpırdayamıyorum. Cahit şarkısını söylemeye başladığında, gözlerimi hediyesinden ayırmadan onu dinliyorum.

Bekliyorum,

Öylece bekliyorum gelmeni.

Zaman geçip giderken

Ve kim olduğunu bile bilmezken...

Arıyor,

Umuyor,

Bilmek istiyorum.

Bilmeni istiyorum her şeyi.

Aklımdan ne geçiyorsa

Ne kadar sözcük varsa saklı kalan

Bilmeni istiyorum.

Bekliyorum,

Öylece bekliyorum affetmeni.

Sen beni görmesen de

*Bir an bile vazgeçmeden...*¹⁵

¹⁵Yazara ait şiir, kurgu gereği son kısmı değiştirilerek tekrar yer almıştır. (e.n.)

Şarkının son kısmını değiştirdiğini fark edince istemsizce yüzüne bakıyorum. Cahit bana bakarken gülümsüyor. Son notalar da aramızdan silinip gittiğinde o kadife sesiyle, usulca konuşuyor:

“Sinan’ı kıskanıyorum. Sana sarılan o değil, ben olayım istiyorum. Çünkü sana âşığım. O sana sarılana dek bu kadar kıskanç olduğumu bile bilmiyordum. Ama seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Biraz olsun, minicik bir şey için de olsa... Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Acaba... Senin de benden hoşlanıyor olman mümkün mü Gonca? En azından beni affetmen için uğraşmama izin verecek kadar?”

“Bu çok saçma!”

Sessizlik içinde geçen dakikaların ardından, kendimi tutamamaya başlayarak söylüyorum bunları. Bagetleri sıkıca tutarken Cahit’e vursam mı yoksa bana âşık olduğu için çılgınlık atarak odanın içinde zıplasam mı emin olamıyorum.

“Hı?”

Cahit gitarını kanepenin kenarına yaslayıp bana yaklaşıyor.

Hayretle sesimi yükseltiyorum. “Sen... Yüzüme bile bakmıyordun.”

“Evet.”

“Seninle konuşmak istediğimde beni duymuyordun.”

Masum değil ama öyleymiş gibi kirpiklerini kırptırıyor.

“Evet, biliyorum.”

“Bana bir sürü kötü söz söyledin! Beni aşağıladın! Benden nefret ettin!”

Gözlerim doluyor, Cahit bu kez gülümsemiyor.

O itiraz etmeyince titrek bir sesle devam ediyorum. “Bana veda etmeden gittin...”

Sesim kaybolmuş gibi hissediyorum. Ağlamamak için tüm gücümü kullansam da birkaç damla yanağımdan hızlıca kayıyor.

“Ben... Seni unutmak için ne kadar uğraştım, biliyor musun? Ne kadar çok ağladığımı biliyor musun Cahit? Ne kadar yalnız ve çaresiz hissettiğimi?”

“Özür dilerim, çok özür dilerim Gonca. Beni affetmen kolay olmayacak, biliyorum ama yanında kalamaz mıyım?”

“Bana âşık değilsin.”

“Öyleyim. Sen yıllar sonra keşfettiğim mükemmel şarkılar gibisin. *Bu zamana kadar nasıl duymamışım bu şarkıyı, inanamıyorum*; dediğim o klasikler gibisin.”

Cahit sağ elini yanağıma yaklaştırıp bekliyor. “Bana izin verirsen tüm gözyaşlarını silmek için burada duracağım.”

Bana bir parça daha yaklaşırsa eli yüzüme yerleşecek ama yanağıma dokunmuyor. Öylece bekliyor.

Burnumu çekiyorum. Hem ağlamak hem de söylediklerine itiraz etmek istiyorum. “Seni affetmek istiyorum ama istemiyorum da...”

“Yine kaybolup gideyim mi yani? Öylece? Veda edersem gitmem sorun olmaz mı?”

Sinirle yüzüne bakıyorum. Öyle güzel gülümsüyor ki kalbim söylediklerine hemen inanmaya başlıyor. Yine de gururum direktmemiz gerektiğini fısıldıyor. Gerçekten, hem onu affetmek hem de hiç affetmemek istiyorum. Derdim ne benim?

“Benden nefret mi ediyorsun Gonca?”

Ne? Ne saçmalıyor bu çocuk yine?

Bagetlerle kafasına vurmamak için kendimi tutuyorum.

“Hayır.”

“Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Evet. Hayır. Belki... Bilmiyorum.”

Cahit elini hâlâ olduğu yerde tutuyor. Geri çekilmesini istemiyorum ama bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

“Beni özledin mi peki hiç? Birazcık bile olsa?”

Güzelim ela gözleriyle, umutla yüzüme bakıyor.

Çok... Çok... Çok özledim seni Cahit.

Tekrar ağlamaya başlıyorum. Bunu söyleyemeyeceğimi bildiğimden aklıma tek bir şey geliyor. Yanağımı avucuna yaslayıp derin bir nefes alıyorum. Ben gözlerimi kapatırken o yine kıpırdamadan bekliyor.

“Bu evet, sanırım?”

Burnumu çekiyorum. Cahit başka bir soru soruyor bunun üzerine:

“Benden hoşlanıyor olabilir misin peki? Yine birazcık tabii...”

O güzelim gözlerini görmek için bakıyorum bu kez yüzüne.

“Evet, özledim seni, tamam mı? Senden hoşlanıyorum da! Aptal gibi sen yüzüme bile bakmazken âşık oldum sana! Her geçen gün daha çok sevmeye başladım! Sana sarılmak istedim, yanında olmak istedim, seni iyileştirmek istedim. Sen... Sen... Benim saçlarımın rengini bile fark etmezken ben sana yakın olmak için uğraşıp duruyordum. Ben... Ben...”

Cahit diğer elini de yüzüme yerleştirip alnını benimkine yaslayınca nefesim kesiliyor. Sessizce, korkuyla bekliyorum. Ne söylediğimi bile hatırlamakta zorlanıyorum.

“Biliyordum,” diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıp rahatlıyorum ben de. Öylece... Nerede benim kırgınlığım? Öfkem? Nasıl öylece sakinleşmiş olabilirim ki?

“Lütfen, yanında kalmama izin ver. Lütfen bana kitap oku saatlerce, ben baterimi çalarken beni dinle... Canın istediğinde bana bağır, istersen sarıl, istersen tüm yaralarımı anlatırım sana, ama böyle olsun. Olur mu Gonca?”

Tüm çabam, iradem, öfkem, kırgınlığım...

Her şeyin kaybolduğunu hissediyorum. Geriye yalnızca Cahit ve sözleri kalıyor. Tüm direnişimin bittiğini anlarken hıçkırarak sarılıyorum Cahit'e. Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki kendi canım acıyor ama bir türlü geri çekilemiyorum.

Cahit ellerini sırtıma bastırırken derin bir nefes alıyor.

“Teşekkür ederim,” diyor usulca.

Ben ona daha sıkı sarılmanın bir yolunu ararken sırtımı sıvazlayıp sakinleştiriyor beni. Gözyaşlarım dinene kadar tek bir söz etmiyor, geri çekilmiyor, beni bırakmıyor.

Dakikalar sonra sakinleşiyorum ama bu kez de geri çekilemeyecek kadar utanıyorum. Nasıl ona aniden sarıldığımı bile anlayamıyorum. Yüzüm öyle yanıyor ki kıpkırmızı görüldüğümünden bir hayli eminim.

“İyisin, değil mi?”

Cahit konuşurken yüzümü omzuna bastırıp saklanıyorum.

“Burada kalman beni mutlu eder ama babanın aynı şekilde düşünmeyeceğini hissediyorum. Sen ne dersin?”

Dehşetle bu gerçeğin farkına varıyorum. Ben geri çekilirken gülüyor Cahit ama hâlâ yüzüne bakamıyorum.

“Hem öyle üşümüşsün ki daha fazla burada durmazsak iyi olacak.”

“Üşümüyorum ki!”

“Ama titriyorsun?”

Ellerimi yüzüme bastırıyorum. Üşüdüğümü hissetmiyorum ama ellerim, yüzümün sıcaklığına bir hayli minnet duyuyormuş gibi geliyor.

“Hadi gidelim Gonca.”

Bagetleri çantasına yerleştirip fermuarı çekiyor. Cahit, onları çantama koyarken ben de ayaklanıyorum. Hâlâ yüzüne bakamam da bir şey söylemiyor. Neler söyledim acaba ona? Onu sevdiğimi söyledim galiba? Ve özlediğimi? Belki? Bilmiyorum? Aklımı kaybetmiş gibiyim. Cahit’e sarıldığıma inanamıyorum.

Cahit ceketini giyip fermuarı çekiyor. Kapüşonunu başına geçirirken onu izlediğimi fark ediyorum. Bakışlarıma geniş tebessümüyle karşılık veriyor. Bu tebessümü görmeye alışkın değilim. Elimi gülüşüne bastırmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

“Artık Sinan’ı kıskanabilirim,” diyor ciddiyetle.

Gülerek başımı iki yana sallıyorum. “Sinan’ı kıskanmana gerek yok.”

“Ama sana sarılıyor!”

“Arkadaşça bir sarılmaydı o.”

Cahit kolunu omzuma atıp başını bana doğru eğiyor. Göz göze geldiğimizde nefes almakta güçlük çekiyorum.

“Gördün mü? Bu mesafe bize özel olmalı. Sinan’ın buna hakkı yok.”

Gülerek başımı sallıyorum. Bu konuya neden taktığını bilmesem de onu üzmemek istemiyorum. Bu kez dışarı el ele çıkıyoruz. Taksi durağına kadar yürüyüp arabaya biniyoruz. Cahit elimi bırakmadan adresi söylüyor, ben de esneyerek başımı omzuna yaslıyorum.

“Babam merak etmiş olmalı, saat çok geç olmuş.”

“Haklı.”

“Yine de yalnız gelmeyeceğimi biliyor tabii.”

“Benimle olduğunu bilmiyordur ama?”

Yorgun bir hâlde başımı iki yana sallıyorum. Tüm enerjim kaybolmuş gibi hissediyorum. Cahit bir şey söylüyor mu bilmiyorum ama birazcık gözlerimi kapatayım diye düşünürken Cahit’in omzuma dokunup seslenmesiyle ancak kendime geliyorum.

“Gonca?”

“Hım?”

“Eve geldik. Hadi inelim de gidip güzelce uyu.”

“Hı hı...”

Şoföre geri döneceğini söyleyip müsaade istiyor. O, beni kapının önüne âdeta taşıırken kendimi çocuk gibi mutlu hissediyorum.

“Seni kucağıma alayım mı?”

“Saçmalama Cahit.”

“Ama uyukluyorsun... Ya düşersen?”

Yüzümü ve gözlerimi ovup kendimi toparlamaya çalışıyorum.

“Bak, uyandım!”

Ben anahtarımı ararken Cahit yanımda bekliyor. Kapıyı açmadan önce ona dönüp gülümsüyorum.

“Yine bir kapı önü...”

“Ne?”

“Seni ilk gördüğümde de kapı vardı.”

“Ne kapısı Gonca?”

“Pastanenin kapısı!”

Sinirle konuşmak istesem de kendimi gülerken buluyorum. O gün, ilk seferinde Cahit’in kendini dünyadan soyutladığını fark etmiştim. Daha sonra onu bu maskeden kurtarmak istemişim ve şimdi bunu başardığımı görmek beni her şeyden çok mutlu ediyor. Bana âşık olmasaydı bile artık gülebildiği için sevineceğimi fark ediyorum.

Uzanıp saçlarını düzeltiyorum:

“Artık kaçmıyorsun. Acının arkasına saklanmıyorsun. Umursamaz ve kaybolmuş bir gölge gibi değilsin.”

Cahit elini, elimin üzerine yerleştirip başını sallıyor yalnızca.

Geri çekilip kapıyı açıyorum. Sonra ona dönüp keyifle göz kırpıyorum. Sessizce beni izliyor. Yüzünde öyle güzel bir tebessüm var ki kendimi tutamayıp ona tekrar, sınıksıkı sarılıyorum. Varlığı, nefesi, kokusu o kadar güzel geliyor ki gözlerimi sınıksıkı kapatıp birkaç saniye boyunca beni saran sıcaklığından başka hiçbir şey düşünmüyorum.

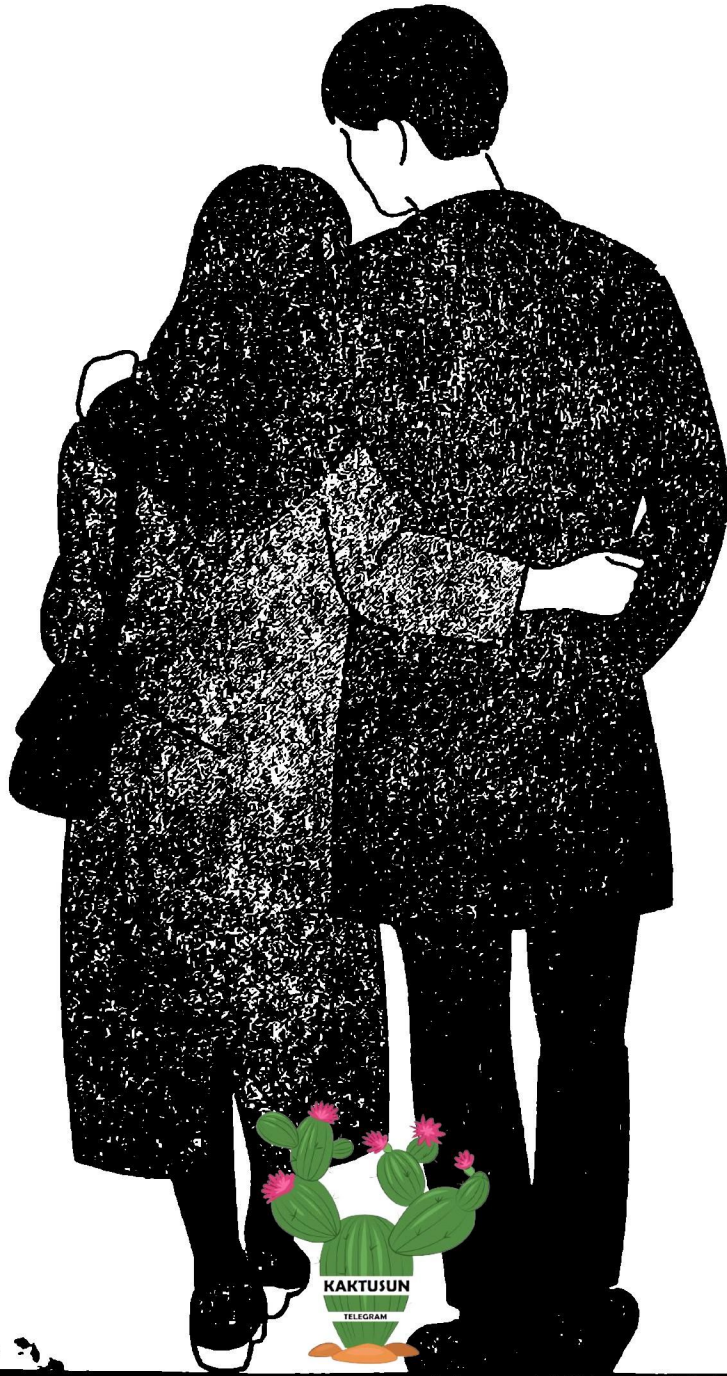
Artık gerçekten iyi olduğunu hissedebiliyorum. Geri çekilip utanarak da olsa bu zamana kadar gerçekleşmesini umduğum şeyi ona da söylüyorum.

“Ben... Seni iyileştirdim!”

Benimle dalga geçmesinden korkuyorum ama sadece başını sallayıp gülümsüyor. İsteksizce de olsa onu bırakıp apartmana giriyorum. Kapıyı kapatıp merdivenleri çıkarken kendimi bir kuş gibi hafif ve özgür hissediyorum. Belki tek etken ben değilim ama ona iyi geldim, öyle değil mi?

Ben, ona, kaybettiği notalarını geri getirdim.

Sayfa

KAKTUSUN

Şunu bilmeniz gerekir ki hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Bunu zaten bildiğinizi iddia ediyor olabilirsiniz ama eminim bir zamanlar siz de benim kapıldığım yanılgıya kapıldınız. En azından hayatınızda bir kez, bu hatayı yaptığınızdan şüphem yok.

Ben, bu hatayı üniversiteye başlamama bir ay kalmışken yaptım. İstanbul'da bir okul kazanacağımdan emindim. Sevgili dostum Başak ve kız arkadaşım Sinem için de durumun aynı olacağını düşünmüştüm.

Benim yanılgım şu oldu: *Sevdiğim herkes, sonsuza dek yanımda olacak.*

Ya benim sonsuz kavramımda bir hata vardı ya da sevdiğim herkes kısmında.

Aşk. bazen yeni bir sayfadır.

Lisedeyken ilk aşkı tattım. Bir nevi birlikte büyüdük ve büyümeye devam edebildik, bence sorun yoktu. Bu yüzden tıpkı en yakın arkadaşım gibi sevgilimin de benimle aynı üniversiteyi kazanması için dua ediyordum.

Ama öyle olmadı. Sinem, sevgilim, Antalya'yı kazandı.

O, üniversite için Antalya'ya gittiğinde üzölmüştüm ama pek de sorun etmemiştim. Hangi çağda yaşıyorduk? Uçak biletleri o kadar da pahalı değildi, en azından birkaç ay önceden alabilirsiniz. Telefon dediğimiz aletle görüntülü arama yapabilir, ses kaydedebilir, fotoğraf paylaşabilir hatta birbirimizin nerede olduğunu bile anında görebilirdik.

Dört yıl dediğiniz neydi ki? Geçip giderdi. Sonuçta üniversite de öyle yahut böyle hayatımızın önemli bir kesitiydi. Bunu atlatırsak birçok şey kolaylaşabilirdi. Sonra kaldığımız yerden devam ederdik ve mutlu son.

Bir erkek bu kadar hayalperest olmamalı, diye düşünüyor olabilirsiniz. Sinem de sizin gibi düşünmüş olmalı.

Evet, belki tüm ilişkilerin sonu mutlu değil.

Ve evet, çoğunlukla lise aşkları sonsuza dek sürmüyor.

Ama ben bizim için öyle olmayacağını düşünmüştüm. Çünkü hislerim değişmemişti. Bunu nasıl açıklayabilirim size, emin değilim. Ama Sinem'i ilk gördüğümde, zaman yavaşlamaya başlamamış, aniden etrafımda kuş cıvıltıları falan da duymamıştım. Saçları ahenkle dans etmiyordu, kalbim delice atıp "İşte bu o!" gibi saçma sözler de etmemişti. Öylece yanından geçip gitmiştim. Ama onu tanıdıkça, kafa yapımızın nasıl da uyduğunu gördükçe bu tekdüze hisler değişmeye başlamıştı. Her geçen günle birlikte hislerim kuvvetleniyor, içime siniyor ve Sinem'i daha çok sevmeme sebep oluyordu. Bu, bir an olsun azalmamıştı.

Zaten ben pek değişiklik insanı değilimdir. Birisi hayatıma girdiyse orada kalır. En azından Sinem'e kadar durum buydu. Mesela Başak ile çocukken arkadaş olmuştuk ve bir yerden sonra onun en yakın arkadaşım olduğuna karar vermiştim, durum hâlâ değişmedi.

Sinem'i tanıdıkça ilk aşkımın son aşkım olması gerektiğine karar vermiştim ama bu kez planladığım gibi olmadı. Ben değişmemiş olsam da bir şeylerin değişebilme ihtimalini hesaba katmayı unutmuştum.

Uzun lafın kısası, Sinem beni terk etti.

Bunca cümle israfı arasında size anlatmaya çalıştığım şey buydu işte. Kaçınılmaz sonu geciktirmeye çalıştım ama durum bu: Sinem, beni terk etti.

Olay tam olarak şu şekilde cereyan etti: Üniversitede ilk yılımızın ilk döneminde aramıza mesafeler koymaya başladı. Ara tatilde benden ayrılmak istediğini söyledi. Ben barışmak için fırsat kolluyor ve yanına gitmeyi planlıyorken hayatında yeni biri olduğunu söyleyerek her şeyi mahvetti.

İnsan güzel günlerin hatırına kötü söz söylemekten kaçınmalı belki, bilemiyorum ama Sinem'e kızmak beni rahatlatıyor. Daima onu bırakacağımı iddia eden, bundan çekinen ve çoğu zaman bunun ihtimaliyle günümü mahvedebilen ilk aşkım beni terk ettiyse bir zahmet kızmaya hakkım olsun.

Sinem, sen sütü bozuktugillerdensin.

Ve ne yazık ki, diğer çocuğun varlığından söz ettiğin saniye beni kaybettin.

Yeni bir okul gününe daha başlamaya kendimi hazır hissetmiyorum olsam da başka bir seçeneğim yok. Başak ile durakta buluşup önce kütüphanede çalışacağız, ardından derse gireceğiz. En yakın arkadaşınızla aynı bölümü okumanın inanılmaz bir rahatlığı olduğunu söylemeden geçmeyeyim. İmkânınız olursa bunu muhakkak deneyin. Gerçekten harika...

“Nerede kaldın Sinan?”

Durağa ulaştığımda Başak huysuz bir şekilde konuşuyor, aynı zamanda esnediği için manzara pek hoş görünmese de yapacak bir şey yok.

“Geldim işte.”

“Bu arada Safa bugün geç gelecek, sabah dersi yok.”

“Biliyorum Başak, bunu dün de söylemiştin.”

Aslında normal bir ses tonuyla konuşmuş olmama rağmen arkadaşım gözlerini kısıp bana ters ters bakıyor. Bu kız gittikçe daha huysuz oluyor, demedi demeyin.

“Bir şey demedim,” diyorum omuzlarımı kaldırarak.

Gürültülü bir şekilde esnemek dışında tepki vermiyor. Ben de otobüsün gelmesine kaç dakika kaldığını kontrol ediyorum

ve kalan dakikalarımı müzik dinleyerek geçirmeye karar veriyorum. Başak elbette huzurumu kaçırma şansını geri tepmiyor ve gelip teklifsizce kulaklıklarımın birini sol kulağına yerleştiriyor.

“Kendi kulaklığını taksan daha iyi olmaz mı arkadaşım?”

“Olmaz, çünkü kulaklığımı evde unuttum.”

“Kendini de unutsana Başak.”

Ben somurturken telefonu elimden alıp canının istediği şarkılardan birini açıyor.

Pes edip ellerimi ceplerime yerleştiriyorum. Müzik zevkimiz birebir uysa da zamanlama konusunda farklılıklara sahibiz. İkimizin telefonunda da daima aynı şarkılar vardır, bu kadar uyumluyuzdur aslında ama... İşte koca bir ama şu an kulağımı tırmalıyor. Ben sabahın köründe gidip de *Our Last Night* – *Sunrise* dinleyecek en son kişilerden biriyimdir. Neden? Çünkü sevgili beynim, henüz dünyaya ve gürültüye çok duyarlı... Öğle saatlerinde belki olabilir. Ama sabahın bu saatinde? Hayır, teşekkürler.

Peki, Başak öyle düşünüyor mu? Elbette düşünmüyor. Sesi yükseltip sırtarak yüzüme bakıyor. Uykusu açılmaya başladıkça benden daha uysal olduğunu kabul etmemiz gerek.

“Otobüs geldi!”

Başak kulaklığı düşürmemek için çabalarken kalabalığı sınırlendirmiş olsak da sonunda otobüse binmeyi başarıyoruz. Boş yer olmadığı için arka kapıya yakın bir köşeye sıkışıyoruz. Otobüse binmenin en berbat yanlarından biri sürekli birileriyle çarpışmak bana sorarsanız ve ben tabii ki arkadaşımı korumak adına kendimi önüne siper ediyorum, hep olduğu gibi.

“Safa seni işte bu yüzden hiç kıskanmıyor bence,” diyor Başak gülümseyerek.

Arkamdaki çocuğun ani frenle sarsılışı, sırtımda güçlü bir şekilde kendini hissettirse de umursamamaya çalışıyorum.

“Safa’nın ne haddine beni kıskanmak?”

Başak gülererek şarkıyı değiştiriyor. Sevgili beynim, onun en yakın arkadaşım olduğuna böylece bir kez daha ikna oluyor. *Lucia - Silence* başlarken arkadaşşıma göz kırpıyorum.

Yol boyu sessizce şarkı dinliyoruz. Bu hafta bitirmemiz gereken bir çeviri ve roman inceleme ödevimiz var. Uykusuz geceler, erken kalkılan saatler, bolca kahve bizi bekler.

Bu arada bir dip not geçmem gerekiyor. Sinem’in ardından mahvolduğumu falan düşünüyorsanız büyük bir yanılgı içindediniz.

Belki başlangıçta üzölmüştüm, yanıldığım için daha çok muhtemelen. Ancak şimdi gayet iyiyim. Kızgınlığım bile geçip gitmeye başladı. Yine de bir şeylerin sonsuza dek süreceğini düşünenecek kadar saf olduğumu bilmek canımı sıkıyor değil.

Ama iyiyim, merak etmeyin.

Bir Sinan Sezer’i yıkmak için, tek bir sütü bozuğun yapabileceği çok da bir şey yok. Hatta tüm sütü bozuklar bir araya gelse bile umursamazlık duvarımdan sekme ihtimalleri yok değil.

“Ooo kimler geliyor?”

Ben düşüncelere dalmışken Safa ve Başak aynı anda konuşuyor. Bunun üzerine gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum. Her seferinde aynı şeyi nasıl yapıyorlar, anlayamıyorum. İnsan biraz olsun sıkılmaz mı?

Yine de bir parça gerildiğimi itiraf etmeliyim.

Yanımda oturan Başak’ın omzunun üstünden arka tarafa bakmak için eğiliyorum. Bu, yapılması bir hayli zor, saçma sa-

pan bir hareket olsa da kendime engel olamıyorum. Başak gülmeğe başlarken dişlerimi sıkıp bir şey söylememek için gayret ediyor, bir yandan gizlenirken bir yandan da kızı görmek için etrafı kolaçan ediyorum.

Nihayet onun, elinde tepsiyle her zaman oturduğu köşeye yürüdüğünü görüyorum ve oturmasına birkaç saniye kalmışken göz göze geliyoruz. Başak da arkasını dönünce aptal gibi kıza baktığımızı fark ettiği için mi yoksa yine ona baktığımın farkında olduğu için mi bilmiyorum ama kaşlarını çatıp yüzünü çeviriyor. O, sandalyesine yerleşip pencerelere doğru dönerken oturuşumu düzeltiyorum.

“Adını bile bilmiyoruz ama Sinan’dan gerçekten nefret ediyor olmalı.”

Başak bir parça üzgün, bir parça alaylı bir sesle söylüyor bunları.

Safa sırtarak kıza kısa bir an bakıyor.

“Öyle görünüyor. Acaba bilmeden kızın canını sıkmış olabilir misin Sinan?”

“Ben mi?”

Dehşetle bu ihtimali kafamda tartıyorum. Asla böyle bir şey yapmış olamam. Neden mi? Çünkü ben çoğu zaman onu uzaktan izlemeye bile çekiniyorum. Öyle soğuk bir ifadesi var ki sanki gidip selam vermeye kalktığım ilk an çantasıyla bana vurabilir.

“Seninle göz göze geldiğinde yüzünü buruşturduğundan eminim.”

Safa ciddi ciddi bu meseleye kafa yorarken Başak ile bakışıyoruz.

“Sapık olduğumu mu düşünüyor dersin?”

“Sapık olduğunu düşünüyor olabilir mi?”

Aynı anda konuşuyoruz. Başak başını kaşıyarak bir süre beni inceliyor.

“Öyle masum bir görünüşün var ki sevgili dostum, buna ihtimal vermek akıl kârı görünmüyor.”

Başak’a hak vermeden edemiyorum. Gerçekten çok sıradan olmakla birlikte, bir parça ezik bile görünüyordum. Uzun boylu, gereğinden fazla zayıf, siyah ve kısa saçlı, üçgen suratlı, kahverengi gözleri olan bir üniversite öğrencisiyim. Bir hayli sessiz oluşumun yanında, kitap okumak ve anime izlemek dışında hobisi bile olmayan biriyim. Ona bakmak dışında nasıl bir rahatsızlık vermiş olabilirim? Yemin ederim dostlar, uzun uzun bakıp bir kızı taciz edecek kadar aşağılık değilim! Ama bazen kendinizi tutamıyorsunuz, bu öyle bir şey. Bahçede, kütüphanede ya da ne bileyim yemekhanede karşılaşıyoruz ve istemsizce gözlerim ona yöneliyor. Bir dakika bile geçmeden beni fark ettiği ve tiksiniyerek yüzünü çevirdiği için her seferinde süklüm püklüm önüme dönmek dışında bir şey de yapamıyorum ki.

Onu nasıl böylesine tiksindirmiş olabilirim kendimden?

O kim?

Niçin ismini bilmiyorum?

Niye böyle davranıyorum?

İnanın bunlar benim de aklımı kurcalıyor. Kim olduğunu gerçekten bilmiyorum, onu ilk kez üçüncü sınıftayken görmüştüm. Emin olmasam da bizden küçük olabileceğini düşünmüyordum değilim. Yoksa onu nasıl fark etmem? İlk yıl henüz Sinem’i atlatamadığım için olabilir mi acaba?

Emin değilim.

Sinem'i ikinci sınıfta unutmaya başlamıştım ama onu yine de hatırlayamıyorum.

Üçüncü sınıftayken bir şey oldu. Yağmurlu bir sonbahar günü, Başak beni ektiği için eve gitmek üzere yola koyulmuştum. Üzerimde dizlerime kadar gelen paltom olduğunu anımsıyorum. Bu demek oluyor ki hava beklentimizin üzerinde soğukmuş, çünkü aksi hâlde o paltoyu giymem. Telaşlı adımlarla bahçede yürüyor, şimdiden sırsıklam olma sebebim olan damlalardan kaçınmaya çalışıyordum.

Bu esnada bahçede öylece duran bir kızın yanından geçtim. Tam ikinci adımımı atmak üzereyken yaptığı davranışın ne kadar da tuhaf olduğunu fark ederek durdum, ona doğru döndüm ve bir anlığına zamanın durduğunu hissettim.

Elindeki defterleri başının üzerinde tutarak kendini korumaya çalışıyor gibi görünse de bu konuda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Üzerindeki açık renk gömlek bir hayli ıslanmıştı mesela, saçlarından sular damlıyordu. Dizlerine kadar uzanan pilili eteği üstüne yapışmaya başlamıştı, gördüğüm kadarıyla bez ayakkabıları da yağmur suyundan nasiplenmekten geri durmuyordu.

O ise durmuş, yüzünde görüp görebileceğim en güzel tebessümle birlikte yağmuru izliyordu. Başını hafifçe kaldırmış, yüzünü göğe çevirmiş, defterinin izin verdiği kadarıyla öylece yağmura bakarak gülümsüyordu.

Nefesimin kesildiğini anımsıyorum. İçgüdüsel bir şekilde paltomu çıkarıp onu korumak istediğimi... İçeri geçmesini söylemenin bir yolunu bulmak için bildiğim tüm kelimeleri ölçüp tarttığımı...

Ama ben aklımdan geçenlerden birine dahi yeltenemedim beni fark etti. Aniden yüzünü bana doğru çevirdi, bir an onun da nefesinin kesildiğini hissettim. Belki de böyle hissetmek istedim. Gözleri kocaman açılıp dudakları aralandı. Yüzünde bu hissiyatı benimle paylaştığına dair bir ibare aramaya başladığım saniyeyse kaşlarını çatarak yüzünü çevirdi ve koşarak okula döndü.

İşte böylece aklımın odalarını doldurmaya başladı.

Ve sonra onu gördükçe nefes almakta zorlandığımı anlamaya başladım.

Benden nefret etmesinden ödümün koptuğunu fark ettim.

Beni anlaması, tanıması ve benimsemesi için çaresiz bir ihtiyaçla dolmaya başladım. Ama geçen aylardan sonra hiçbir ilerleme kaydedemedim.

İşte bahsi geçen kız, o.

İsmi bile bilmediğim, ikinci aşkım.

Başak çok bunaldığında hayatın bir şaka olduğunu iddia eder. Onun gülmediği bir şaka.

Genelde bunu söylediğinde ben gülüyor olurum. Bu kez ikimiz de gülmüyoruz. Bu ikimizi de güldürmeyen bir şakaya ilk denk geliyoruz.

Kütüphanede uzun süre ders çalışıyoruz. Başak bir ara uyukluyor bile. Ona eşlik etmek istesem de ikinci aşkımı birkaç gündür görememiş olma üzüntüsü beni uyumaktan alıkoyuyor. Kütüphaneye uğrarsa onu kaçırmak istemiyorum.

Başak uykusunda saçma sapan konuşmaya başladığında bunun keyfini sürmek ve Safa'ya video göndermek yerine kütüphanede olduğumuzu hatırlayıp arkadaşımı uyandırıyorum.

Huysuz bir şekilde bana bakıp ayılmaya çalışıyor. Onunla arkadaş olmak hayatımdaki en büyük şanslardan biri sanırım.

“Salyalarınla bir poz ver istersen bana, Safa, seni doğal hâlinle de görebilir böylece?”

Telefonumu havaya kaldırıyorum, uzanıp elime vuruyor.

“Çok ayıp!”

“Neden en çirkin hâllerini yalnızca bana gösteriyorsun Başak? Gelecekteki kocanın da bunları bilmesi gerek.”

Telefonu bir kez daha kaldırıyorum. Başak öfkeyle yerinden kalkıp kendine çekidüzen vermek üzere lavaboya gidiyor. Onu delirtme zevki bambaşka, inkâr edecek değilim.

Yokluğunda kulaklıklarımı takıp bir şarkı açıyorum: *Paramore - Ignorance*. Biraz dinlenmek benim de hakkım.

Şarkının sonlarına doğru kendimi daha enerjik hissetmeye başlıyorum. Bu esnada Başak da yanıma geri dönüyor. Yüzünü temizlemiş, hafifçe makyaj yapmış ve saçlarını düzeltmiş. *Demek ki Safa onu almaya geliyor*, diye düşünüyorum. Tam arkadaşım dalgâ geçmek için ağzımı açacağım sırada elinde buruşturduğu bir kâğıdı önüme atıyor. Bir ona bir de önüme attığı kâğıda bakıyorum. Böylece yüzünde mutluluk değil, korku ve üzüntü karışımı bir ifade olduğunu ayırt edebiliyorum.

Bir defterden koparıldığı belli olan, çizgili bir kâğıt parçası önümde duruyor. Şaşkın bir şekilde bakıyorum üzerindeki kargacık burgacık yazıya: *Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim ama lütfen erkek arkadaşınıza dikkat edin. Ona rahatsızlığımı elimden geldiğince yansıtmaya çalışmış olsam da bunu görmezden geliyor. Bu haksızlığa daha fazla tahammül edemeyeceğim için bunu yazıyorum.*

Bir an yazılanları algılayamıyor, kendimi tekrar okumak zorunda hissediyorum. Başak sandalyeye âdeta çökerken dudakla-

rının titrediğini hissedebiliyorum. Ağlayacağını tahmin etmek için yüzüne bakmam gerekmiyor uzun zamandır. Onu, çok iyi tanıyorum.

“Sakin başlama,” diyorum sakince.

Burnunu çekerek toparlanmamı bekliyor. Onun eşyalarını da toplayıp çantasına yerleştiriyorum.

“Ben... Ben tuvaletteydim.”

Birlikte kütüphaneden çıkarken fısıldayarak konuşuyor.

“Aptal gibi çantamı aynanın önünde unutmuşum.”

Sakinleşmesini umarak tek elimle omzunu tutuyorum. Koluma yaslanıp iç çekiyor.

“Sonra baktığımda üstünde bu kâğıt duruyordu.”

“Ağlamayı gerektiren bir durum yok Başak.”

“Biliyorum, Safa’nın beni aldatmaya cesaret edebileceğini pek sanmıyorum.”

Burnunu çekerken çocuk gibi görünüyor. Bu kez rahatlama-sı için tek kolumla ona sıkıca sarılıyorum. Arkadaşınız çocuk gibi davrandığında, onu sarılarak teselli edebileceğinizi sakın unutmayın.

“Yine de okurken kendimi çok kötü hissettim.”

“Aklına eski günler geldi,” diyorum ne düşündüğünü tahmin ederek.

“O zaman olsa yıkılırdım, biliyorsun.”

“Ama şimdi Safa’yı tanıyorsun.”

Başak sonunda rahatlayıp gülümsüyor. Ona göz kırparken geleceğinden emin, devam ediyorum:

“Ve o da bu cılız çocuğun ne kadar sıkı yumruk atabildiğini gayet iyi biliyor.”

Erken çıktığımız için okulun önünde Safa'yı bekliyoruz. Bu esnada Başak eski neşesine kavuşuyor. Bir süre notu kimin yazmış olabileceğini düşünerek saçmalıyoruz. Okulda başka arkadaşımız olmadığı için aklımıza kimse gelmiyor.

Ben, birden fazla arkadaşınız olmasının büyük bir külfet olduğunu düşünüyorum.

Öncelikle aramıza bir erkek alalım desek Safa sorun eder.

Başka bir kız daha olsa Başak kıskanır. (İlginç bir şekilde, bir tek Gonca'yı kıskanmıyor ama o zaten bizim okuldan değil.)

Eh, ben zaten insan sevmiyorum.

Sonuç: Başak ile arkadaşız.

Bu yüzden bizi sevme yahut sevmeme ihtimali olan insanlarla ilgili pek bir tahminimiz yok. Ödevler dışında sınıfla da muhatap olmuyoruz. Safa farklı bölümde olduğu için onun sınıfından birinin Başak'ı tanıma ihtimali de pek yüksek değil.

Anlayacağınız notu herkes bırakmış olabilir.

Bu saçma beyin fırtınasının ardından Safa geliyor ve biz de saçmalamaya bir son veriyoruz.

“Erkencisiniz bakıyorum da?”

Gözlerimi kısıp ciddiyetle Safa'ya bakıyorum. “Senin yüzünden.”

“Ben mi? Ne yaptım ki?” Başak'a dönüp şaşkın şaşkın bakıyor. “Bir şey mi oldu aşkım?”

“Aşkmış, peh!”

Ters ters konuştuğum için daha da şaşırıyor Safa.

“Ben ne yaptım be?”

Başak araya girerken benden farkı yok. “Be?”

“Aşkım, be derken...”

“Evet Safa?”

“Gelişigüzel yani. Öylesine be...”

Konuştukça batıyor bu çocuk. Kendimi tutamayıp gülüyorum.

“Başak’ı aldattığına dair bir duyum aldık.”

“Ne?”

Safa bağırırken birkaç kişi bize bakıyor. Başak ona aldırmadan tanınmaz hâle gelmiş kâğıt parçasını çocuğa uzatıyor. “Bunu okurken resmen utandım!”

Saf Safa kâğıdı ciddiyetle incelerken birbirimize bakıp sırtıtıyoruz. Bu çocuk böyle havalı görünüp de bu kadar saf olmayı nasıl başarıyor, bilinmez.

“Kim bu terbiyesiz? Yırtarım ben bu kâğıdı!”

Başak kâğıdı çocuğun elinden alıyor. Safa yavru kedi bakışı ve çocuk gibi büktüğü dudaklarıyla kendini acındırmaya çalışıyor. Ben bu esnada kulaklığımı çıkarıp Başak’a veda ediyorum.

“Safa’yı gazabınla baş başa bırakıyorum dostum, sabah görüşürüz.”

“Sinan, gitme!”

Safa acıklı bir şekilde arkamdan sesleniyor ama aldırmiyorum. Yürürken az evvel bitiremediğim şarkıyı baştan açıyor ve sakın sakın etrafımı izliyorum. Okuldan uzaklaşmaya başladığım sıralarda, gözlerim aradığı manzaraya kavuşmanın he-

yecanıyla irileşiyor. En sevdiğim fırın olmasına karar verdiğim dükkânın kapısından çıkan kızı görünce istemsizce gülümsüyorum. Bu kez beni fark etmiyor, böylece kaşlarını çatmak zorunda kalmayacak.

Bir elinde ekmek poşeti ve çantası duruyor. Diğer eliyle de kâğıda sarılmış bir tatlıyı atıştırarak yürümeye başlıyor. Bu neşeli hâli beni de mutlu ediyor. Aramızda mesafe bırakmaya dikkat ederek birkaç dakika kadar peşinden yürüyorum. Yollarımız kendiliğinden ayrılana dek gözlerimi üzerinden ayıramıyorum.

Üzerinde yine bol, açık renk gömleklerinden biri var. Pilili, bileklerine kadar uzanan eteği yürürken sağa sola savruluyor, çantası her an elinden düşecekmiş gibi eğreti duruyor ama nefretinden gidip yardım edemeyecek kadar çekiniyorum. Yürürken boynuna doladığı çiçekli fular arkaya doğru savruluyor, dağınık görüntüsüne dağınık topuzu eşlik ederek beni büyüleme vazifesini sırtlanıyor.

Nasıl bu kadar doğal ve huzurlu görünebildiğini bir türlü anlayamıyorum.

Yeni bir şarkı başlarken hislerimi çok garip bir şekilde benimsiyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu anlıyor ve bu şekilde devam edemeyeceğimi kavırıyorum.

Sanırım, bu kez hissettiklerim biraz farklı.

Neredeyse kuş sesleri duyacağım, bu düşünce beni güldürüyor.

Şarkının sesini açıp istemsizce eşlik ediyorum sözlerine: *New Heights - If I Could.*

Hislerimi kabul etmek pek de işe yaramıyor. Yine onu tanımıyor, çok sık görmüyor ve kendimi bu konuda çaresiz hissediyorum.

Neden, neden, neden benden bu kadar rahatsız oluyor?

Evet, biraz uslu çocuk görünümlü olabilirim ama inanın sosyal olmayışımın sebebi çekingenlik değil. Benim küçük dünyam bana yetiyor, arkadaşlarım da öyle. Gidip başka bir şeyler aramak için insanın canının sıkılması falan gerekmez mi? Vaktiniz keyifli geçerken sosyal olmak gibi bir kaygınız olmaz, değil mi?

Demek istediğim, benden bu kadar tiksiniyor olmasaydı onunla konuşmaktan hiçbir şekilde çekinmezdim. Bazen bunu hayal ediyorum. O günü düşünüp ilk karşılaşmamız için yeni sonlar yazıyorum. Öyle sonlar ki başlangıç kokuyorlar.

Evet, evet, romantiğin tekiyim. Tamam.

O gün bana döndüğünde, onun da aynı şeyleri hissettiğini yüzünden okuyorum. Gözlerini kaçırırken asıl çekinenin o olduğunu hissediyor, üstelemiyorum. Ama sonra... Özellikle de bir kütüphane karşılaşması yaşadığımızda, gidip karşısına oturuyorum. Sözlere ihtiyacım kalmıyor çünkü beni tanıdığını hissediyor. Nasıl ben onun bakışlarını gördüğümde ne düşündüğünü biliyormuşum gibi hissediyorsam, o da öyle olmalı.

Elimdeki mangayı, kulaklıklarım eşliğinde ona uzatıyorum. Şaşırmasını bekliyorum, yalnızca gülümsüyor. Ardından kulaklıklarımı takıp gözlerini kapatıyor. O; açtığım şarkıyı¹⁶ dinlerken bekliyorum, defterine bir şeyler yazıp çiziyorum, o dinlemeye devam ediyor.

Şarkı bittiğinde konuşmaya başlıyoruz. Bu kaçınılmaz çünkü bana sorarsanız, insan sevdiklerinin yanında bir şeyler söylemek için konuya ihtiyaç duymaz. Sizi kelimeler değil hisler yönlendirir. Onunla da öyle olması gerek, aksi hâlde yine yanıldığımı düşünürüm ve bu, her şeyi mahveder.

¹⁶ He Is We ft. Owl City'nin birlikte seslendirdiği, 2010 çıkışlı, "My Forever" albümünde yer alan *All About Us* adlı şarkı. Albüm, He Is We'ye aittir.

Bunun yerine Gonca'nın sesi her şeyi mahvederken irkiliyorum.

"Sinan?"

Yanıma otururken hafifçe omzuma vuruyor. Kaşlarımı çatarak kıza dönüyorum. Bu esnada Cahit'in sesini duysam da umursamıyorum.

"Niye kaşlarını çatıyorsun benim Gonca'ma?"

"Cahit, şöyle seslenme bana." Gonca umutsuzca iç çekerken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ama sen..."

Gonca elini kaldırınca susup kızın yanına oturuyor. Her zaman olduğu gibi ben erkenciyim, Cahit ve Gonca vaktinde geldi ama Başak ve Safa ortada yok.

"Sen ne düşünüyordun öyle Sinan?"

Ben Gonca'ya tekrar kaş çatarken kız gülmeye başlıyor.

"Dur, anladım ben. Yine *onu* düşünüyordun ve ben seni kendine getirdim."

Onu derken ses tonunun bariz bir alayla dolup taşıtığını söylemesem de olurdu herhâlde?

"Yine mi o kız?"

Şimdi Cahit de gülüyor bana. Kaşlarım biraz daha çatılıyor.

"Kızı çok merak ediyorum. Keşke arkadaş olabilseniz de en azından biz de görsek."

Gonca tatlı tatlı gülümserken Cahit başını kızın omzuna koyup sırtıyor. Hâlim onları nasıl da eğlendiriyor! Bir gün ya kız yüzünden ya da arkadaşlarım yüzünden sinir hastası olup çıkacağım diye korkmuyor değilim.

“Tamam oğlum ya, kızma.”

Gözlerimi deviriyorum Cahit’e. “Sürekli bir sahiplenme, sürekli...”

“Oğlum, lafın geliyordu. Gonca’m, gerçek.”

Bu kez ben gülmeye başlarken Gonca ve Cahit birbirine dönüp bu meseleyi tartışıyor. Şu “Gonca’m” olayını bir türlü aşamadılar. Cahit, Safa gibi banal kelimelerle aşkını ifade etmek istemiyor, Gonca ise ikisinin de bir ismi varken ekstra kelimelere ihtiyaç duymuyor. Cahit’in çıkardığı sonuç ise ortada...

“Selam dostum!”

Başak neşeyle yanıma koşup bağırırken Safa sakın adımlarla onu takip ediyor. Elini kaldırıp çakmam için bekleyen arkadaşşıma tereddütsüz karşılık veriyorum.

“Müjdemo isterim!”

“Ne oldu?”

Önce Başak’a sonra Safa’ya bakıyorum ama çocuk yalnızca omuz silkiyor.

“Adını öğrendim!”

“Hı?”

Bir an söylediklerini algılayamıyorum. Başak gözlerinin içine kadar ulaşan bir tebessüm eşliğinde yerinde zıplıyor. O kadar mutlu görünüyor ki kendimi daha neden bahsettiğini anlamadan evvel gülümserken buluyorum.

“Adını öğrendim! Senin biricik, ikinci aşkının ismini öğrendim!”

Nefes almayı unutuyorum, kısa bir süreliğine. Başak ellerini çırparak minik bir dansa başlıyor. Benimse tek yapabildiğim onu izlemek.

“İsmi Nehir’miş! *Nehir Sima Cengiz...*

Ben donup kaldığımda arkadaşlarım bu kez benimle uğraşmıyor. Demek ismi Nehir Sima Cengiz’miş.

“İsmi güzelmiş, değil mi Cahit?”

Gonca neşeyle ellerini çırparken Safa ve Cahit kızların hâline gülüyor. O kadar şaşkınlım ki henüz konuşmayı başaramadım.

Nehir Sima, diye düşünüp duruyorum. Onca zaman uzaktan izlediğim eşsiz tebessümün sahibi...

İkinci aşkım...

Benden nefret eden, karşılıksız aşkım...

İsmin ona yakıştığını düşünüyorum. Gonca ve Başak şimdiden kız hakkında çıkarım yapmaya çalışıyor ama ben buna gerek olduğunu düşünmüyorum. O, görüldüğü gibi... Ufacık şeylere sevinebilen çocuksu bir ruh... Duygularını *-bu tanımadığı bir çocuğa hissettiği nefret de olsa-* çekinmeden gösterebilecek kadar cesur biri...

“Yine daldın gittin Sinan!”

Gonca beni dürtüyor. Aralarına döndüğümde Başak yüzüme biraz üzgün bakıyor.

“Resmen aşk acısı çekiyor benim can dostum. Şu dalıp gitmeler ne zaman bitecek?”

“Acı çekmiyordum ki,” diye mırıldanıyorum ama beni dinleyen mi var?

“Hep insanlarla dalga geçme huyun yüzünden. Sana gülme diyordum, değil mi?”

Başak acıklı acıklı konuşmaya devam ediyor. Safa ve Cahit gülmemek için kendini tutarken onlara ters ters bakıyorum ama

bu esnada Gonca, arkadaşımın saçmalamasına eşlik etmeye karar verince pes ediyorum. Bu konuşmaya gülmemek imkânsız.

“Hayır, aklım almıyor. Sinan’ı nasıl sevmez?”

Cahit gözlerini devirirken Safa ve ben ellerimizi ağzımıza götürüp sessiz olmaya çalışıyoruz.

“Gerçekten öyle! Sinan’dan bahsediyoruz. Biraz zayıf olabilir, tamam kabul ama hem uzun boylu hem yakışıklı hem sadık hem akıllı... Kim, benim biricik dostumu sevmemeye cüret edebilir ki?”

Bu kısımda duygulanmam mı gerek, emin değilim. Kendimi tutamayıp kahkahayı basıyorum. Kızlar şok içinde bana bakarken bir süre gülüp sonunda konuşmayı başarıyorum.

“Benim durumdan bir şikâyetim yok dostlar, fark ettiniz mi?”

“Senin aşktan gözün kör olmuş, ne dediğini bilmiyorsun.”

Başak’ın tespitini destekler gibi başını sallıyor Gonca da. Bu kısımdan itibaren bizi kaybediyorlar. Üçümüz hunharca gülerken ikisi de acıyan gözlerle süzüyor bizi ama nafile, bu daha çok gülmememize sebep oluyor.

İşin aslı susmamız resmen benim nefesimin kesilmesiyle mümkün oluyor. Nehir Sima Cengiz, sevgili ikinci aşkım, kafenin kapısından girerken gülüşüm ani bir şekilde kesiliyor. Diğerleri de bana eşlik ediyor. O yanında sarışın, gözlüklü, yapılı ve bir o kadar itici bulduğum bir çocukla mekânın içine yürüyüp etrafına bakınırken yutkunuyorum. İlk kez yanında biri var. Onu kız arkadaşlarıyla bile görmemiş biri olarak yaşadığım şoku nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum.

Onlar oturacak bir yer ararken kızla göz göze geliyoruz. Yine. Önce bana, sonra arkadaşlarıma ve tekrar bana dönen bakışları ifadesiz dursa da sonunda dudaklarının aynı sevim-

siz hisler yüzünden kıvrıldığını görebiliyorum. Başını çevirip bizden uzak bir masaya yöneliyor, çocuk da onu takip ediyor. Nehir Sima otururken sandalyeyi tutan densize kaşlarımı çatıyorum. Tavırları, bir arkadaştan çok kızı etkilemeye çalışan bir âşığı andırıyor. Yumruklarımı ve çenemi sıkarak hissettiklerimle baş etmeye çalışıyorum.

“Kesin arkadaşdır Sinan, sakın ol,” diyor Başak.

Elime hafif hafif vurup yardımcı olmaya çalışıyor ama onu dinlemiyorum.

“Öyledir, baksana ne kadar resmîler.”

Safa da çocuk yatıştırır gibi araya giriyor ama ben gözlerimi onlardan ayırmıyorum. İçimden *haksızlık bu*, diye haykırıyorum. *Beni tanımadığı hâlde benden nefret ediyor ama o çocuğa sandalyesini tutma izni veriyor. Haksızlık, haksızlık, haksızlık!*

Ben sessizce ikinci aşkımı izlerken Başak, Cahit ve Gonca'nın merakını gidermekle uğraşıyor. Şimdi tüm arkadaşlarım ismini ve görünüşünü öğreniyor ama bu da bana bir şey kazandırmıyor.

“İstersen başka bir yere gidelim Sinan?”

Gonca'ya cevap vermek yerine ters bir bakış atıyorum. Cahit hâlden anlayan bir baş sallayış eşliğinde devam ediyor. “En iyisi sipariş verelim biz.”

Menüyü incelerken kendi kendine mırıldanıyor. “Bakar mısınız, biz bir bardak soğuk su istiyorduk da...”

Gonca, onu azarlamaya başlasa da ben alınmayıp aksine gülüyorum. Zira ruh hâlimi daha iyi özetleyecek bir cümle düşünemiyorum.

Siparişlerimiz getiriliyor ama ben gözlerimi onlardan ayırmıyorum. Bu kez olmuyor. Tüm dikkatimle, sanki bu mesafeden ne konuştuklarını duyabilecekmişim gibi onları izliyorum.

Bu benim kuruntum mu bilmiyorum ama Nehir Sima huzursuz görünüyor. Çocuk konuşurken etrafına kaçamak bakışlar atıyor, elleriyle masada ritim tutuyor, ara sıra bana bakıp hemen önüne dönüyor ama sarışın sütü bozuğa hiç de şen kahkahalar eşliğinde, ilgiyle yaklaşıyor.

Yerimden kalkmak, yanlarına gitmek, Nehir Sima'yı elinden tutup kaçırmak o kadar kolay görünüyor ki gözüme, nasıl olup da hâlâ yerimde oturabildiğimi anlayamıyorum. Arkadaşlarım teselli etmeye çalışırken onlara beni boş verip yemekleriyle ilgilenmelerini söylüyorum. Aksi hâlde kızacağımı da eklemem gerekiyor çünkü Başak bıraksam beni kollarına alıp ninni falan söyleyecek.

Onlar gittikçe derinleşen bir sohbete tutuşurken yemeğimi didikliyor, yine dikkatle nahoş manzaraya bakıyorum. Nehir Sima bu kez gözlerini kaçırmadan bana bakıyor. Kaşlarını hafifçe çatıp derin bir nefes alıyor ve bu kez tiksintisini belli etmeden önüne dönüyor.

“Sinan, iyi misin?”

Başak'ın sesiyle irkiliyorum. Ona kaşlarımı çatarken Safa araya giriyor.

“Ne o suratının hâli?”

“Bir şey yok.”

“Sinan...”

Başak binlerce şey anlatmak için ismimi bu ilginç tonla söylüyor ama ben dinlemeyip yine ikinci aşkıma bakıyorum. Nehir Sima ayağa kalkmış, çantasını omzuna yerleştirmekle meş-

gul. Sarışın çocuk da kalkıp ona elini uzatıyor ama Nehir Sima ellerini çantasının üzerine âdeta kenetlemiş, kıpırdatmıyor.

Bu garip an yüzüme bir tebessüm olarak yansıyor, sonunda keyifleniyorum. Kız, o narin adımlarını, daha önce hiç görmediğim bir rahatsızlık ve telaş içinde kapıya yöneltirken rahatlıyorum.

O gittikten sonra ruh hâlim için arkadaşlarımdan özür diliyorum. Ortamın en neşeli ve konuşkan kişisiyken bu suratsız hâlim epey sarsıcı olmalı ama bazen hislerinizi kontrol edemezsiniz. En azından ben edemem. Etmek de istemem. Dürüst olabilmenin altın kuralı, bence en başta kendimize dürüst olmaktır.

Nehir Sima'yı tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum fakat bu kez öylece durup yüzüne bakmak, gözlerini kaçırmasını izlemek ve sonra umutsuzca yanından geçip gitmek istemiyorum.

Ama ne yapabilirim?

İsmi öğrenmek aramızdaki iletişimsizliği azaltmış gibi hissetsem de bunun gerçek olmadığını biliyorum. Yine de kendime engel olamıyorum. Yüzümde koca bir sırıtış eşliğinde kızın ismini düşünüp sanki tüm sorunlarımız çözülmüş gibi hissediyorum. İyice kendimi kaptırmaya başladım anlayacağınız.

Başak durumumdan pek de memnun değil. Beni daha önce hiç böyle görmedi. Lisedeyken onun olduğundan bile daha âşık göründüğümü ve benim için endişelendiğini söylüyor. Lisede onunla ne kadar çok dalga geçtiğimi hatırlatıp duruyor ama ben yine de hâlimden memnun hissediyorum.

Okuldan çıkıp durağa yürüyoruz. Bugün Safa'nın dersi geç bitecek, eve birlikte döneceğiz. Başak koluma girip Safa'nın do-

ğum günü hakkında konuşurken dikkatimi ona vermeye çalışıyorum.

“Hediye en zor kısım, her seferinde ne alacağımı şaşırıp duruyorum.”

“Birlikte bir şeyler bakarız.”

“Çünkü sen benim canım dostumsun!” diye neşeyle haykırıyor, ardından gülererek koluma asılıyor. “Diyorum ki bu kez farklı bir şeyler yapalım.”

“Yapalım?”

Sesimdeki imayı görmezden geliyor.

“Bir kafede buluşup pasta yemekten sıkıldım.”

“İstersen maskeli balo falan düzenleyelim Başak?”

Gözlerimi deviriyorum. O ise sesimdeki imayı ısrarla görmezden gelerek ciddi ciddi bunu düşünüyor. Eğer Nehir Sima tam karşımızda belirmemiş olsaydı, maskeli balolar hakkında uzun bir konuşmaya başlayacağına dair iddiaya girebilirdim.

Kız sırt çantasının fermuarını kapatmaya çalışarak yürürken birkaç saniye öylece bekleyip her şeyi düşünüyorum. O çocuğu nasıl kışkırdığımı ve Nehir Sima’nın rahatsızlığını... Beni her gördüğünde tiksintiyle bakıyor olsa da ondan nasıl çekindiğini... Bu zamana kadar onu düşünüp durmaktan ne hâle geldiğimi... Daha fazla bekleyemeyeceğimi...

Onlarca şeyi o kısacık süre içinde düşünüyorum.

“Sinan?”

Başak bana sesleniyor ama ona cevap vermek yerine ikinci aşkıma bakıyorum. Aramızdaki mesafe azalırken ani bir fikirle çantamdan yeni aldığım mangayı çıkarıp Nehir Sima’nın yanına yürüyorum. O kadar hızlı hareket ediyorum ki ne benim

ikinci kez düşünecek vaktim oluyor ne de Başak'ın, ne yaptığı-mı anlayacak kadar süresi.

Aramızdaki mesafeyi aştığımda ikinci aşkımın önünde duruyorum. "Merhaba Nehir Sima!"

Sesim heyecanımı yansıtıyor mu emin değilim ama kalbim deli gibi atıyor.

Kız irkilip gözlerime bakarken nefesimi tutuyorum. Bakış-ları hoşnutsuzlukla dolup taşarken gözlerinin kahvenin açık bir tonu olduğunu, gür kirpiklerinin onu nasıl da güzel gösterdi-ğini fark ediyorum. Tekrar nefes alırken kalbim aşkla doluyor.

"Rahatsız ettiysem özür dilerim ama sana bir şey vermek is-tedim."

Sesim fazla samimi çıkıyor. Sanki o da bunu düşünüyormuş gibi hissedip kaşlarımı çatıyorum. Neden, neden, neden saçma-lıyormuşum gibi geliyor? Onu tanımadığımı düşünüyor olma-lı. Belki de ismini nasıl bildiğimi merak ediyordur.

Mangayı hızlı bir şekilde ona doğru uzatıp almasını bekli-yorum. Bir an bana, kitaba ve nihayetinde Başak'a bakıp iç çe-kiyor. Yüzünü, kaşları çatılı bir şekilde kitaba çeviriyor. Geçen her saniyeyle birlikte terlemeye başlıyorum. *Lütfen al, lütfen al, lütfen al...*

Nehir Sima bana dokunmamaya özen göstererek mangayı alıp hiçbir şey söylemeden ve yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gidiyor. O giderken sırtımaya başlıyorum. Belki büyük bir şey değil ama sonuçta kitabı suratıma da çarpabilirdi, değil mi?

Çocuk gibi neşeli hissediyorum. Arkadaşlarımdan benimle dalga geçmesi önemli değil. Önemli olan henüz okumadığım

bir seri olsa bile yanımda bir manga oluşu ve Nehir Sima'nın onu almayı kabul edişi...

Vampire Knight tür olarak bana hitap etmiyor olsa da ülkemizde az sayıda manga basılırken es geçmek istemediğim bir seriydi. Şimdi iyi ki almışım diyorum, en azından henüz hiçbir yeri kırışik değildi. Kitapları biraz hunharca okuduğum doğrudur. Altını çizer, üzerine notlar alır, resim yapmaya çalışır. şarkı sözleri yazar hatta sayfaların arasına alakasız şeyler de koyabilirim. Sağım solum belli olmaz anlayacağınız ama sonuçta okunduğu sürece yıpranmasının ne önemi var?

Nehir Sima'ya verdiğim kitap ise tertemiz. Sadece alırken göz atmıştım ve parasını ödedikten sonra içine klasik notumu yazmıştım: *Sinan Sezer Kitaplığı, 2017, İstanbul. Günün şarkısı: Our Last Night – Mirrors*. Keşke fırsatım olsaydı da ona özel bir şeyler yazabilseydim ama belki de yazamamış olmam daha iyidir. Onu korkutmak istemiyorum.

Ben iyice deliriyor muyum acaba? Eskiden bu tarz şeylerle dalga geçtiğimi biliyorum ama hiç de tükürdüğümü yalamış gibi hissetmiyorum.

“Allah aşkına şu dalıp gitmeleri bir bırak Sinan ya!”

Başak beni sarsınca korkuyla kendime geliyorum. Elimdeki kitabı düşürürken Başak'a kaş çatmayı da ihmal etmiyorum. Nehir Sima'yı düşünmeye öyle dalmışım ki zaman ve mekân kavramımı kaybetmişim. *Yine*.

“Tekmelerim seni kızım!”

“Gel de tekmele!”

Çocukken yaptığımız gibi kavga etmeye hazırlanırken Safa kaşlarını kaldırıyor.

“Denemeyin bile.”

“Sıkıcısın Safa, biliyor muydun?” diyoruz aynı anda.

Çocuk omuz silkerek ödevini yapmaya devam ediyor. Başak bana dil çıkarırken kızın omzunu dürtüyorum.

Yüzüme baktığında üzgün bir şekilde konuşuyor. “Arkadaşımı geri ver. Yakında o kızdan nefret etmeme sebep olacaksın.”

“Ben sana böyle mi yapıyordum?”

Başak yüzünü buruşturup Safa'nın omzuna yaslanıyor.

“Hayır. Bana sürekli hakaret ediyordun. Harekete geçmemi ya da ağzımı kapatmamı söylüyordun. İradesiz olduğumu iddia ediyordun ve Safa'nın sütü bozuk olduğu için onu unutup üniversitede bir koca bulmamla ilgili bir şeyler haykırıyordun. Ben senden on kat iyiyim, emin ol.”

“Ne dedin aşkım? Sinan sana ne diyordu?” diyor Safa. Belli ki tartışmamız ilk kez ilgisini çekiyor.

tg. @kaktusun

“Koca bulmamı söylüyordu.”

Başak kıs kıs gülerken Safa bana ters bir bakış atıyor. “Demek bizi ayırmak istedin ha?”

“Pardon? Suçlu ben mi oldum şimdi? Sen arkadaşımı yıllarca bekleten adam değil miydin ya?”

Konu gittikçe saçma bir yöne kayarken sinirle başımı masaya koyuyorum. Galiba Başak haklı. *O eski hâlimden eser yok şimdi*¹⁷, beni anlatan naçizane bir cümle.

“Tamam, tamam. Tartışmayalım. Ama ciddiym Sinan, beni korkutuyorsun. Ve bu ilk kez oluyor. Çaresiz hissediyorum.”

Başak'ın sesinde hissettiğim üzüntüyle birlikte afallıyorum. Başımı kaldırıncı bakışıyoruz bir süre. Beni çok iyi tanıyor ama buna rağmen sanırım o da Nehir Sima konusunda ne hissettiğimi anlamıyor.

¹⁷Ibrahim Tatlıses'in seslendirdiği 1985 çıkışlı, “Mavi Mavi” albümünde yet alan *Yalnızım* adlı şarkı. Yazar, şarkı sözünü gönderme amaçlı kullanıyor. (c.n.)

“Ortada üzülmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Emin misin? Dersleri ihmal ediyorsun, dalıp gidiyorsun, kızı soğakların ortasında durdurup eline kitap tutuşturuyorsun, tanımadığın birini kıskanıp surat asıyorsun, beni tersliyor ve sabahları gürültülü müzikler dinliyorsun. Gerçekten iyi olduğundan emin misin?”

Bunların üzerinde durmadığımı, onun söyleyişiyle fark ediyorum. O kadar da sorun gibi gelmemiştii ama... Başak haklı olabilir tabii. Sonuçta o beni, benden sonra en iyi tanıyan insan.

“Ama ben kendimi mutsuz hissetmiyorum.”

“Ben hissediyorum. Bazen o kızın saçını başını yolmak istiyorum ama bu da senin hâlin kadar tuhaf olacağı için sadece hayal ederek rahatlamaya çalışıyorum.”

İşte bu beni güldürmeye yetiyor. Safa'ya aldırmadan arkadaşımı yanıma çağırıp tek kolumla ona sarılıyorum. İyi bir arkadaşınız varsa gerçekten mutsuz hissetmeniz mümkün değil.

“Korkmana, üzülmene, endişelenmene ve sinirlenmene gerek yok dostum. En kötü ihtimalle beni kendime getirmek için sarsarsın, olur biter.”

“Yazdığım notu anlaşılmaz mı buldunuz?”

Kırıcı olmak istemiyorum ama bunu hak ediyorsunuz. Daha açık söylemem gerekiyor sanırım. Erkek arkadaşınız, bana ilgi gösteriyor ve bu beni rahatsız ediyor. Biraz olsun gözlerinizi açarsanız durumu fark edeceğinizden eminim. Bir erkeğin sizi bu denli aptal göstermesine izin vermeyin. Rica ediyorum.

Başak yeni bir not aldığıında bu olayın ciddiye bindiğini hissediyorum. Safa'dan şüphe etmiyoruz ama not o kadar kırgın ve gerçekçi bir dille yazılmış ki ortada bir gariplik olduğunu düşünüyoruz.

“Bu notu yazan da fazla oluyor ama!” diyor Safa notu okuduğunda.

“Öyle ama sizce de yazımı çok ciddi değil mi? Yani gerçekten böyle bir şey varmış da rahatsız oluyormuş gibi?”

Safa kâğıdı buruşturup yumruğunun içinde eziyor.

“Ama yalan söylüyor! Öyle bir şey yok. Başak, bak bu aptal not yüzünden sakın ama sakın...”

Başak çocuğun sözünü keserken sırtıtıyor. “Ne? Senden şüphe etmeyeyim mi?” Elini Safa’nın yanağına yerleştirdiğinde çocuk aniden sakinleşiyor.

“Evet.”

“Etmeyorum ki. Bence ortada bir yanlış anlaşılma var. Belki de sana âşık olan biri vardır ve bu notu yazan da durumu yanlış düşünüyordur.”

Bunun çok saçma olduğu ortada ama lisede yaşadıklarımızı düşününce kulağa imkânsız gelmiyor.

“Ama aşkım bak... Bunu ciddi ciddi söylüyorum. Okulda adam gibi tanıdığım ve konuştuğum kız yok resmen. Senden başka kimseye yakınlık göstermiyorum ve diğerleri umurumda bile değil.”

“Biliyorum.”

“Dersler dışında hiçbiriyle görüşmüyorum da!”

“Biliyorum.”

Safa duymuyormuş gibi açıklamaya devam ederken gülüyor.

“Ciddiyim Başak, gülme.”

“Gülmüyorum.”

“Gülüyorsun.”

Safa kaşlarını çatıyor ama Başak kıkırdarken bu ifadeyi uzun süre koruyamıyor. Arkadaşımın elini sımsıkı tutup diğer elinde sıkıdığı kâğıdı masaya bırakıyor. Kâğıdı ve geçen seferki notu yan yana koyup inceliyorum. Bunun çok saçma ve komik bir durum olduğu inkâr edilemez. Kim böyle bir şeyi uydurur ki? Ya da biri, neden böyle düşünüyor olabilir? Bu kadar önemseme sebebi ne peki?

Gün boyu bunu düşünüyorum ama bir cevap bulamıyorum. Olayın ne kadar abes olduğunu anlamam için yine yalnız başıma yürümem ve o fırının önünde duraksamam gerekiyor. Okuldan yalnız çıktığım günlerde o fırının önünden geçmeyi alışkanlık hâline getirdiğimi inkâr edecek değilim. Zaten bunu, tam da bana doğru yürüyen kızın gözlerine bakabilme ihtimali için yapıyordum.

Nehir Sima bana yaklaşırken koyu kahverengi saçları etrafında uçuşuyor, uzun eteğinin pililileri de ona eşlik ediyor. Bu kez beyaz bir tişört ve kot ceket giydiğini fark ediyorum. Güzel görünüyor. Kaşlarını çatmış olmasına rağmen aramızdaki mesafe azaldıkça güzelliği beni çarpıyor. Keşke adımları görünmez mesafeleri de aşabilseydi. Tüm bu gariplikler sona ererdi belki.

“Merhaba,” diyorum tam önümde durduğunda.

Cevaben dudaklarını büzüyor.

Ona verdiğim kitabı bana uzatırken elinin titrediğini fark ediyorum. Sakince elinden alıyorum mangayı ve öylece dönüp gidişini izliyorum. Onunla beni en çok mutlu eden hobimi paylaşıyorum ama bu bile hislerimi anlatmıyor mu yani?

Duraktaki banka oturana kadar kitabı açmıyorum ama sonunda pes ettiğimde ortasında bir kâğıt buluyorum.

Bu hadsizliğe müsaade etmemin tek sebebi, beni şaşırtmış olmanız. Artık lütfen kendinize gelin, çirkin davranışınız midemi bulandırıyor.

Yazdıkları kısacık bir an kalbimi kırıyor ama sonra yazının ne kadar da tanıdık geldiğini düşünüyorum. İçeriğin de hat-ta... Derken jetonun yavaşça düştüğünü fark edip gülmeye başlıyorum. Bu bir şaka mı acaba?

Olayın şokunu atlattığımda arkadaşlarımla buluşuyoruz. Hepimiz benim evimde pizza yemek için yere oturduğumuzda onlara notların gizemini açıklıyorum. Başak lokmasını yutamayıp öksürük krizine girerken Gonca haykırıyor.

“Şaka yapıyorsun?”

“Yani şimdi senin ikinci aşkın...” diyor Cahit.

“Başak ile sevgili olduğunuzu düşündüğü için senden nefret ediyormuş.”

Cahit’in sözünü Safa tamamlıyor ama sesi bir hayli huysuz çıkıyor. Bir yandan şefkatle Başak’ın su içmesine yardım ederken böyle ters konuşabilmesi komik.

“Sakin ol Safa.” Başak kendine geldiğinde koca bir tebesümle çocuğun yanağına dokunuyor. “Nehir’in senin çapkın olduğunu düşünmesi kadar saçma bir şey olabilir mi acaba dostum?”

Bana döndüğünde sırtıyor. Gonca da ona katıldığını belli edercesine başını sallıyor hızlı hızlı.

“Hiç ama hiç çapkın görünmüyorsun. Aksine utangaç biriymişsin gibi görünüyorsun. Birine çapkın diyecek olsam Safa’ya derdim. Alınma Safa.”

Safa kıza surat asarken bununla çelişircesine mırıldanıyor:

“Alınmadım.”

“Aşkım, Gonca haklı. Çok havalı göründüğünü kabul etmelisin. *Her gün bir kızla takılıyorum*, tarzı bir havan var,” diyor Başak da ciddiyetle.

“Ne saçmalıyorsunuz siz Allah aşkına?” Cahit şaşkın bir şekilde arkadaşını inceliyor. Onu ilk defa görüyormuş gibi bir hâli var. “Safa’nın neresi havalı?”

Boğazımı temizleyerek araya giriyorum.

“Beyler, bayanlar, sütü bozuk olmayan nadide insanlar...”

Gülerek bana dönüyorlar.

“Ben şimdi ne yapacağım? Nehir Sima, Başak’la sevgili olduğumuzu ve buna rağmen onun yanında başka bir kıza bakacak kadar geri zekâlı olduğumu düşünüyor. Öyle aptalım ki sevgili-min yanında kıza manga hediye ediyorum. Akla zarar!”

“Aslında şu an seni boğabilirim.”

Safa ciddi ciddi bunu düşünüyormuş gibi yumruğunu sıkarken Başak onu durduruyor.

“Sen böyle söyleyince kızdan soğudum Sinan. Emin misin onu sevdiğinden? *Hâlâ?*”

“Şey... Başak’a katılıyorum.”

Gonca elini kaldırıyor. Cahit sırtarak kızın hareketini tekrarlıyor. “Ben de Gonca’ma katılıyorum?”

“Gonca’m deme Cahit, lütfen!”

“Ama bunu konuşmuştuk, sen benim Gonca’m...”

Kız diğer eliyle Cahit’i sustururken tekrar öksürüp sessizliği sağlıyorum.

“Her şeyi yanlış anladığından eminim, biraz garip olsa da. Yine de onun gerçek düşüncelerini öğrenmeden yorum yapmayı reddediyorum.”

Bu söylediğim dördünü de uzun bir kahkaha krizine sokuyor. Asabımı bozmak için abarttıklarını bilsem de sabırla bekliyorum. Sonunda Başak nefes nefese konuşmaya başlıyor. Diğerleri de alay etmekte gecikmiyor. Konuşma sıramız şöyle: Başak, Safa, Gonca, Cahit.

“Sen mi yorum yapmayı reddediyorsun?”

“Ona hâlâ sütü bozuk dememiş olman nasıl mümkün olabilir?”

“Şimdiye kızıdan nefret etmeye başlarsın sanıyordum?”

“Ben de kızı tehdit etmeni falan bekliyordum aslında!”

Onlar tekrar gülerken gözlerimi deviriyorum. Şimdi kime sütü bozuk demek istiyorum acaba? Ama seviyemi bozmaya-
cağım. Bu biraz garip olmakla birlikte güzel bir olay. Böylece birbirimizi tanımak için gerçek bir şansımız olmuş olabilir. Sebebini bilmediğim nefreti beni gerçekten geriyordu. Şu anki sebebi garip olsa da Nehir Sima’dan soğumama sebep olacak kadar tuhaf gelmiyor. Bir an önce karşısına çıkmak ve bu olayı çözmek istiyorum. Sonra ona, onu tanımak istediğimi söyleyebilirim.

Ortada bizim göremediğimiz bir yanlış anlaşılma olmalı. Bundan eminim. Bunu çözecek ve sonra... Ona yaklaşmanın bir yolunu bulacağım.

Yine onu görmekte güçlük çektiğim, derslerin yoğunlaştığı bir döneme giriyoruz. Bir haftanın sonunda onu yine fırının önünde görmek beni öyle sevindiriyor ki dinlediğim şarkıyı fa-

lan unutup hızlı adımlarla kızın yanına yürüyorum. Onu gözden kaçırmak istemiyorum.

Dağınık topuzundan etrafa uçuşan saçları, kot ceket ve bu kez dizlerine gelen pilili eteğiyle çocuk gibi görünüyor ama bu kötü anlamda değil, sizi temin ederim. Ağzının kenarına buluşmuş çikolata ve elinde duran keke bakarken gülümsüyorum. Aramızdaki mesafe azalırken görüntüsüyle çelişircesine kaşlarını çatıyor. Yine de gözlerinin bir an irileştiğini, sonra kaş çatı-ğını fark edebildiğim için cesaretim kırılmıyor.

“Merhaba Nehir Sima...”

Elimi uzatıyorum kıza ama herhangi bir tepki vermiyor. Bunun üzerine yazdığı notları göstermek için cebimi karıştırıp kâğıtları ona doğru uzatıyorum. “Sanırım konuşmamız gerekiyor.”

“Sizi tanımıyorum bile.”

İstemsizce gülümsüyorum. “Doğru. Ama bu senin bana ve en yakın arkadaşına not yazmana engel olmadı?”

İçimden saniyeleri sayıyorum. Kaşları yukarı doğru hareket ederken ve gözleri irileşirken tam olarak yedi saniye geçiyor ve yutkunurken ifadesindeki çocuksuluk belirginleşiyor.

“Ne dediniz?”

“Notlar diyorum, bolca yanlış anlaşılma içeren notlar?”

Nehir Sima tekrar yutkunuyor, gözleri elimdeki buruşuk kâğıtlar ve yüzüm arasında gidip geliyor.

“Ben... Ben... Ö-özür dilerim. Sanmıştım ki...”

Kesik nefesler alarak konuşmaya çalışıyor ama devam edemiyor. Yüzüne yerleşen utancı ve kızarıklığı izlerken rahatsız oluyorum. Onu üzme istemiyordum ama sanırım heyecanımın kurbanı oldum.

Kâğıtları elimden alıp hızlı adımlarla benden uzaklaşıyor. Onu durdurmak, özür dilemesine gerek olmadığını söylemek istiyorum ama nasıl utandığını hatırlamak beni hareket etmekten alıkoyuyor.

Harika. İkinci aşkımın dikkatini çekeyim derken kalbine indirmiş olabilirim. Neden bir türlü hayatına dâhil olamıyorum ki sanki? Bu kadar çabanın lüzumu ne?

Nehir Sima'yı dokuz okul günü boyunca göremiyorum çünkü kız benden köşe bucak kaçıyor. Yalnızca bir kez, Başak'ın karşısına çıkıyor ve o zaman da ben kütüphanede olduğum için onu görme şansını kaçıyorum. Tam da Başak yalnız başına okuldan çıkmış, Safa'yı beklerken kız yanına gitmiş ve ondan tüm samimiyetiyle özür dilemiş. Her şeyi yanlış anladığı için bir hayli utandığı ve notları yazdığı için çok pişman olduğu yüzünün her zerresinden belli oluyormuş, Başak'ın söylediği bu. Safa yanlarına ulaştığında Başak onları tanıştırmış ve benimle arkadaş olduğunu söyleyerek özrünü kabul etmiş, böylece Nehir Sima tekrar ortadan kaybolabilmiş.

Neresinden bakarsak bakalım, bu haksızlık!

Ben onu uzaktan izleyerek haftalarımı geçiriyor, hak etmediğim bir nefret yüzünden kızıdan uzak duruyor, tüm meseleyi ortaya çıkarmak için dürüst bir şekilde karşısına çıkıyorum ama o, bunları düşünmek yerine benden köşe bucak kaçmanın derdinde. Ya ben ne olacağım?

Tamam, şımarık bir velet gibi davranmanın lüzumu yok. Sanırım onu anlıyorum.

Nehir Sima utangaç bir insana benziyor, izlenimimde haklı olduğumu hissediyorum. Tüm bu olanlar onun neden kaçtığını anlamama yetiyor ama bu, beni vazgeçirecek bir şey değil.

Bu yüzden okumadığından adım gibi emin olduğum Vampire Knight'ın içine bir not yazıp çantamın içinde taşıyorum. Onu gördüğüm ilk an kitabı almasını sağlamakta kararlıyım. Notta ise şunlar yazıyor:

Nehir Sima, durumun seni rahatsız ettiğinin farkındayım ve dolaylı yoldan bile olsa benim yüzümden rahatsız hissettiğin için özür dilerim. Olayı yanlış anlayan beni rahatsız etmiyor, kötü niyetli olmadığından eminim. Ve senden rica ediyorum, benden nefret etme. Lütfen. Haftalardır neden bana kaş çattığını düşünüp duruyordum ve şimdi sebebini biliyorum. Senden tek ricam bu... Ve tabii bir de kitabı okuman. Başak'ın ve benim meseleyi unuttuğumuzu kabul edebilirsin,

Sinan Sezer.

Günün şarkısı: Led Zeppelin - Thank You

Not: Şarkı önerisiyle bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Bunu benim imzam gibi kabul edebilirsin.

Sana umutsuzca âşık olan Sinan, yazmıyorum ama aklımdan bunu geçirmediğimi söyleyemem. Hatta daha utanç verici cümleler de düşünmüş olabilirim. Bu, kendimi kısıtlayabildiğim hâlim. Başak bilseydi benimle günlerce dalga geçerdi ama elbette bilmiyor.

Kitabı lüzumsuz yere taşıdığım günlerin sonunda, nihayet, onu görüyorum. Bir okul günü koridorda, lavabodan çıkarken gözüme takılıyor ve o üst kata çıkarken âdeta peşinden koşup aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Onu daha fazla utandırmak istemediğim için selamlaşma ve konuşma kısmını es geçip kitabı ani bir şekilde göğsünde tuttuğu kitap yığınının arasına sıkıştırıyor ve aşağı inip ona bakmadan geldiğim yere dönüyorum. Bu belki çok büyük bir adım değil ama bir şeyleri değiştirmesini umuyorum.

Lütfen oku, lütfen oku, lütfen oku...

Mangayı tekrar verdiğimden kimseye bahsetmiyorum. Aslında sabırsız bekleyişim sürerken Nehir Sima hakkında konuşmaktan kaçınıyorum. Başak'a bile onunla ilgili konuşma yasağı getiriyorum. Başta ciddi olmadığımı düşünse de sonunda sözümle itimat ediyor.

Nehir Sima'ya karşı kızgın hissediyorum. Buna hakkım var mı, bilmiyorum. Bana haksız yere kötü davranıyordu ama şimdi de kaçıp duruyor ve bu beni deli ediyor. Pişman olacağını ve ona neden baktığımı yahut neden ona bakmadan duramadığımı anlayacağını düşünmüştüm. Benim sevgilisi varken başka birisine bakacak bir pislik olduğumu düşünmesini bile affedebilirdim ama bir şeyi affedemeyeceğimi hissediyorum.

Onu beklerken bu düşünce kalbime yavaş yavaş sızıyor. Tekrar aynı şeyi yapmasından çekindiğimi hissediyorum. Kitabı bana iade etmesinden, okumadığını anlamaktan korkuyorum. Çünkü böyle bir şey olursa ondan soğuyacağımı biliyorum ve bunu istemiyorum. Sinem'in ardından bir kez daha yanılmak istemiyorum.

Bu yüzden sürekli *lütfen oku, lütfen oku, lütfen oku* diye düşünüp duruyorum.

Hafta sonu Başak ve Safa ile dışarı çıkmayıp evde anime izliyorum. Eskiden izlemiş olduğum şeyleri tekrar izlemek beni sakinleştiriyor. Biraz çeviri yapıyorum. Biraz kitap okuyorum. Bolca manga okuyorum. Kendi saçma sapan karakter çizimlerle uğraşıyorum ve Nehir Sima'yı düşünmemeye çalışıyorum.

Başak, aşkın daima güzel olduğunu iddia eder ama yanılıyor. Aşk, çoğu zaman yorucu... Delilik bence bu... Tanımadığımız

birine, bizi incitme hakkını niye veriyoruz ki? Hoş, Sinem'i tanıyordum ama yine de incindim. Demek ki temel problem birilerine bu özgürlüğü vermek... *Al bakalım kalbimi*, diyoruz ama bunun ne kadar büyük bir hediye olduğunu kalbimiz kırılana kadar idrak edemiyoruz.

Evet, evet. İyice psikolojim bozuldu. Delinin tekiyim, tamam.

Pazartesi günü daha sakın hissediyorum. *Bu, Nehir Sima'nın son şansı*, diyorum kendime. Beni yanıltmayacak çünkü ben kör değilim. O gün, onu gördüğüm ilk gün, başlangıçta benden rahatsız olmamıştı. Öyle olsaydı ona, bu kadar kolay âşık olamazdım. Birinin kalbinize aniden yerleşip de sizi umursamadığına inanmayı reddediyorum. Bu, karşılıklı olmak zorunda. Çünkü haksızlık.

Demek ki sakın değilmişim, her neyse.

Pazartesi günü yemekhaneden çıkarken karşılaşıyoruz Nehir Sima ile. Başak bana anlayışla baktığında içsel bir konuşma yapıyoruz ve bizi yalnız bırakıyor. İçten içe meraktan çatladığını biliyorum ama benim dostum, saygılıdır.

"Merhaba," diyorum tereddütsüz.

Bu kez bana bakarken yüzü ekşimiyor. Yarım dakika kadar sessizce yüzüme bakıp derin bir nefes alıyor.

"Merhaba..."

Elindeki kâğıt torbayı bana uzatıyor. İçinde kitap olduğunu görebiliyorum ama ne olduğundan emin değilim. Kaşlarımı çatıp torbayı alıyorum. *Beni yanıltma, beni yanıltma, beni yanıltma...*

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip öylece gidiyor. Omuzlarım çökerken kendimde, ardından bakmaya bile mecal bulamıyorum.

Tüm insanlığın aksine beni hiç yanıltmayan dostum, ders çalışma planımızı iptal etmekte tereddüt etmiyor. Başak'ı, okulun giriş kapısında beni beklerken buluyorum. Kulaklığının tekini bana uzatıp koluma giriyor ve hiç konuşmadan yürüyoruz. İçimden torbanın içine bakmak gelmiyor. Önce bu umutsuzluktan kurtulmam gerek.

Ve günün ilk şarkısı¹⁸ kulağıma dolarken Başak'ın dünya üzerindeki en harika arkadaş olduğunu bir kez daha hissediyorum. Bana soracak olursanız birisi, sizin en yakın arkadaşınız bile olsa arada size bunu tekrar hissettirmeli çünkü insan kalbi çok alıngan olabiliyor.

Eve döndüğümde bir pakete sarılmış olan kitabı torbadan çıkarıyorum. Elimde tuttuğum an kalp atışlarımın hızlandığını fark ediyorum çünkü bu, bir manga olamayacak kadar kalın bir kitap.

Yüzümü kaplayan tebessüm eşliğinde paketi açıp kızın bana aldığı kitabı inceliyorum: *Notre Dame'in Kamburu*.

Küçükken televizyonda yayınlanan çizgi filmini izlediğimi hayal meyal hatırlıyorum ama kitabı okumadığım için sırtımdan edemiyorum. Birinin size kitap hediye etmesinin böyle bir mutluluğa sebep olabilmesi harika değil mi?

Kitabın kapağını açınca içinde bir kâğıt buluyorum. Yazılan not, bu kez çok kısa olmadığı için nabzım daha da hızlanıyor. Hayal kırıklığı yaşamayacağımı bilseydim, torbayı oracıkta açardım herhâlde. Bu onu korkuturdu belki ama tepkilerimi görmesi mudu etmez miydi?

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanırım önce özür dilemeli, ardından hediyeniz için teşekkür etmeliyim?

¹⁸Christina Perri'nin seslendirdiği, 2014 çıkışlı, "Head or Heart" albümünde yer alan *Human* adlı şarkı.

Hakkınızda uzun süredir kötü şeyler düşünüyordum ve olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Yüzünüze bakarak bunu söylemek çok zor olacaktı, hâlâ utancımı üzerimden atabilmiş değilim ama özür dilerim. Sadece sizi yan yana gördüğüm için böyle düşünmediğimi, sırf bu yüzden yanlış anlamadığımı bilmelisiniz. Ben, sizinle ilgili bir duyum almıştım. Bana, liseden beri birlikte olduğunuz söylenmişti. Sürekli yan yana olduğunuz için de bunların doğru olduğuna inanmamak için bir sebep gelmemiştii aklıma. Eğer kız arkadaşınız sandığım kişiye haksızlık ettiğinizi düşünmeseydin, asla ama asla sizi rahatsız etmezdim. Emin olabilirsiniz.

Hediyeniz ve şarkı öneriniz için teşekkür ederim. Daha önce hiç manga okumamış olmama rağmen severek okudum ve hak etmediğim hâlde bana neden böyle bir hediye verdiğinizi bilmesem de minnettarım. Umarım çocukluğumdan beri en sevdiğim kitaplardan biri olan Notre Dame'ın Kamburu da sizi mutlu eder.

Günün şarkısı: Black Lab – Weightless

Not: Şarkı önerisiyle bir şey ima etmeye çalışmıyorum, yalnızca imzanızı taklit ediyorum.

Aşırı resmî, özenle yazılmış nota bakarken gülüyorum. Nehir Sima'nın cesur olduğunu düşünmüştüm ama çekingen olduğunu umuyordum. Bu, bana karşı uzak oluşunu anlamama yardımcı olurdu çünkü. Çekingen olduğundan emin olmam için bu yazı yetiyor da artıyor bile. Aklımdan ona mesaj atmak, aramak, evinin önünde bekleyip her cümlesine cevap vermek, tüm manga koleksiyonumu ona hediye etmek gibi delice düşünceler geçiyor. Bunun yerine Başak'ı arayıp yanılmadığımı söylüyorum. Bu, hissettiğim her şeyin en kısa ifadesi olsa da şüphesiz en anlamlısı...

Ona başka bir not yazıyorum.

Bu kez yanımda kitap götürmüyorum çünkü manganın devamını, cevabına saklamaya karar veriyorum.

Yanlış anlama sebebin gayet makul ve bunu açıkladığın için teşekkür ederim. Benim için gerçekten önemliydi.

Bana siz diye hitap etmenden hiç hoşlanmadığımı yeterince hissettirebildim mi, emin değilim ama kitap hediyen ve imzamnı taklit ettiğin için de teşekkür ederim.

Bu sana çok ani, çok ağır ve belki çok rahatsız edici gelebilir. Yine de söylemek istiyorum. Yağmurlu bir günde, bundan aylar önce, bir kız görmüştüm. İnsanlar sığınacak bir yer ararken o başını kaldırmış bu mucizevi olayı izliyor ve ıslanmaktan rahatsız olmak yerine gülümsüyordu. O günden beri aklından neler geçtiğini merak ediyor ve seni tanımayı gerçekten istiyorum. Arkadaş olabilir miyiz?

Sinan.

Günün şarkısı: Sum 41 – Pieces

En sona telefon numaramı yazıyorum. Bu kez ilginç mektuplaşma serüvenimizi arkada bırakmayı ve teknolojinin bizi bir araya getirmesini umuyorum. Mektuplar kalıcı ve nostaljik olabilir ama ne yazık ki yavaş...

Okulda tüm gün onu arayan gözlerim, öğle arasından önce huzura eriyor. Başak'a beklemesini söyleyip Nehir Sima'nın yanına yürüyorum. Gelmemi bekliyormuş gibi yalnız başına, öylece duruyor koridorun ortasında. Neden sürekli yalnız olduğunu anlayamasam da bunu boş veriyorum. Notu uzatıp tek kaşımı kaldırarak yüzüne bakıyorum. Önce iğrendiğini düşündüren tebessümü, ardından ifadesizliğiyle bana bakıyordu ancak bu kez nefesimi kestiğini fark etmeden minicik bir tebessümle kâğıdı elimden alıyor. Ben onu yalnız bırakıp Başak'ın yanına dönerken notu hemen okuyor mu yoksa gitmemi mi

bekliyor, emin değilim. Tek bildiğim, nereden geldiğini bilmediğim kuş cıvıltılarının kalbime dolduğu...

Akşama doğru titreyen telefonum, bilinmeyen bir numara-dan gelen mesajla canlanıyor. Başak yere uzanmış kitap okuduğu için hâlimi fark etmiyor ama Safa kaşlarını kaldırarak yüzüme bakıyor.

“O mu?”

“Galiba?” diyorum tereddütle.

“Baksana!”

Haklı ama yine de telefonu elime almıyorum.

“Başak’ı gördüğün zaman senin de kalbin deliriyor muydu Safa?”

Bu belki de doğru bir ifade değil ama hislerimi başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Safa beni anlamış olmalı ki sırtarak başını aşağı yukarı sallıyor.

“Sana ilk gülümsediğinde aklının da kalbine eşlik ettiğini hissetmiş miydin?”

“Şey, bir hayli...”

Eğlendiği o kadar belli ki... Ama sorularımda samimiyim. Dünyanın en klişe laflarına yeltenip ona hissettiklerim ve Sinem’e hissettiklerim öyle farklı ki ile başlayan cümleler kurmayacağım ama bu garip. İki insanın aynı derecede sevilmesi mümkün değil, bunu anlıyorum. Sonuçta farklı kişiler. Ama ben her zaman, Sinem’in ilk aşkım olmasını büyük bir olay olarak görmüştüm. Hayatım boyunca bir yanımın onu özleyeceğini, kalbimdeki bir köşenin hep kırık kalacağını falan...

Oysa Nehir Sima’nın bana gülümsediği anı düşündükçe eskiden Sinem’i gerçekten ama gerçekten sevmeme rağmen bana

ilk tebessüm ettiği zamanı hatırlamadığımı fark ettim. Bunun önemli olabileceğini bile bilmezdim ama Nehir Sima'nın yüzü ilk kez bana umut verirken bunun çok önemli olduğunu hissettirdi.

“Başak, Sinan ikinci aşkıdan gelen mesaja bakmadı.”

İspiyoncu pisliğin lafıyla Başak bir çığlık atıp kitabı elinden düşürüyor:

“Ne? Sana mesaj mı attı? Açsana! Ne bekliyorsun be?”

“Aşkım, sakın ol.” diyor Safa onu sakinleştirmeye çalışarak. Tabii Başak ona aldırıyor.

“Ben açayım mı? Korkuyor musun? Niye açmıyorsun mesajı Sinan?”

Safa'ya yumruk atıp telefonu elime alıyorum.

“Biraz mahremiyet lütfen!”

“Onu başımızı şişirmeden önce düşünecektin.”

Başak yanıma doğru emekleyip telefona heyecanla bakıyor. Safa da onun yanına geçtiğinde yere çömelmiş üç aptal gibi durduğumuzu biliyorum ama elim kolum bağlı.

“Dokun artık şu ekrana!”

“Şifremi sizinle paylaşamam.

Başak telefonu elimden alıp üçüncü denemede şifremi buluyor ve ben ağzım açık bir şekilde yüzüne bakarken Safa yerlere yatarak bize fon müzik veriyor.

“OKU ARTIK ŞU MESAJI!”

Daha fazla itiraz etmeyip mesajı açıyorum.

Nehir Sima: Aylardır sana sebepsiz yere sinir olan birine fazla iyi davranmıyor musun?

Sorunun tam olarak hangi duyguyu yansıttığını bilmiyorum ama şaşkınlık olduğunu düşünmek kolayıma geliyor.

“Kız haklı Sinan, en iyisi onu sütü bozuk ilan et.”

“Ağzını topla.”

Başak aniden bana sarılıp gülüyor.

“Sinem yüzünden değişmediğin için teşekkür ederim. Biz gidelim de siz konuşun, tamam mı?”

Bu aralar çok duygusal oldun sen dostum ama neyse, demek yerine ben de Başak’a sarılıyorum.

“Teşekkürler.”

“Yeter, ayrılın.”

Safa aramıza girmeye çalışırken daha çok sarılıyorum Başak’a.

“Önce ben vardım şarkıcı oğlan.”

“Ama Başak benim sevgilim.”

“Dostluk önce gelir.”

Safa cevap veremediği için köpek yavrusu bakışlarıyla Başak’a dönüyor. Arkadaşım beni bırakıp onu ayağa kaldırırken hâlinden gayet memnun. Safa’nın beni kıskanması gerçekten aptalca olsa da -şu sevgili olduğumuzla ilgili dedikoduya epey bozuldu- bu durum, Başak’ın hoşuna gidiyor. Ne yapsın, elinde başka kıskandırma malzemesi yok.

Onları yolcu edip kendime bir kahve hazırlıyorum. Nehir Sima elinde telefonla beni mi bekliyor emin değilim ama öyle umuyorum.

Ben: Demek artık sen olabildim ha?

Cevap beş dakika sonra geliyor. Bu kez hemen okuyup yanıtlıyorum. O da anında cevap veriyor.

Nehir Sima: *Evet. Soruma neden cevap vermedin?*

Ben: *Sonra yanıtlayacağım. pas.*

Nehir Sima: *Pekâlâ.*

Ben: *Şarkılarımı dinliyor musun?*

Nehir Sima: *Evet.*

Ben: *Seninle konuşmak zor.*

Nehir Sima: *Neden?*

Ben: *Çok kısa ve net cevaplar veriyorsun, bu beni geriyor.*

Gereğinden fazla mı dürüstüm acaba? Ama haklıyım. Bence yani.

Nehir Sima: *Seni tanımadığım için konuşmakta zorlanıyor olamaz mıyım?*

Ben: *Mümkün.*

Hemen cevap gelmiyor, ben de devam etmeye karar veriyorum.

Ben: *O hâlde sana kendimden bahsedeyim. Ben Sinan Sezer, 21 yaşındayım. Müzik dinlemeyi, kitap okumayı, manga koleksiyonu yapmayı, anime izlemeyi, çirkin çizimlerle kâğıtları kirletmeyi çok seviyorum. Başak Erdem, kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım. İnsanlar bizi sevgili sanıyor olabilir ama biz dostuz. Yarışmaya İstanbul'dan katılıyorum, herkese başarılar.*

Cevap gelmiyor, son cümlelerimden pişman mı olmalıyım diye düşünüp ekliyorum.

Ben: *Peki sen?*

Nehir Sima: *Ben Nehir Sima Cengiz, 19 yaşındayım. Kitap okumayı, eski filmler izlemeyi ve izlediğim filmlerde hoşuma giden replikleri küçük defterlere not etmeyi seviyorum. Replik koleksiyoncusu da diyebilirsin bana. En yakın arkadaşım, şu an İzmir'de matematik bölümü okuyor. İsmi Bilge Ender... Onu çok özleyorum ve henüz yokluğuna alışabilmiş değilim. Bir kedim var ve beni hiç sevmediğini düşünüyorum.*

Yüzümde koca bir tebessüm eşliğinde kıza cevap yazıyorum.

Ben: *Kedin hakkında yanılıyor olabilirsin.*

Nehir Sima: *Emin misin?*

Bana bir fotoğraf gönderiyor. Elinin üzerinde taze, upuzun üç kanlı çizgi görünce kaşlarımı çatıyorum.

Ben: *Kötü kedi...*

Nehir Sima: *Sadece bana karşı öyle.*

Ben: *Bu haksızlık! Onunla konuşmamı ister misin? İkna edici bir öfkem vardır.*

Nehir Sima: *Bir gün şansını mutlaka dene.*

Ben: *Pekâlâ, bu konuyu halledeceğim. Sana bir şey sorabilir miyim?*

Nehir Sima: *Tabii.*

Ben: *Bana hâlâ sinir oluyor musun?*

Nehir Sima: *Hayır, bu biraz güç... Ama sana o kadar uzun süredir sinir oluyordum ki seni gördüğümde ne yapacağımı şaşırtıyorum. Galiba.*

Ben: *Kaş çatmak ya da yüzünü buruşturmak istiyorsun, itiraf et.*

Nehir Sima: *Tamam, itiraf ediyorum. Sonra aklıma kaş çatması gerekenin sen olduğu geliyor.*

Ben: *Sana kaç çatmam mümkün değil.*

Seni gördüğüm an tek yapmak istediğim gülümsemek, diye devam edemiyorum ama hissetmesini umuyorum.

Nehir Sima: *Bu, bana hâlâ tuhaf geliyor. Senin yerinde başka biri olsaydı benden nefret ederdi.*

Ben: *O, seni yağmurun altında gülümserken görmemiştir, ben gördüm.*

Nehir Sima cevap vermiyor. Üstelemek istemediğim için konuşmayı bitirmeye karar veriyorum.

Ben: *İyi geceler Nehir Sima...*

Nehir Sima: *İyi geceler.*

Telefonu bırakıp hediyesini okumaya kaldığım yerden devam ediyorum. Okuduğu kitaplar da kalbi gibi güzel olan birine daha fazla âşık olmaktan başka ne çarem var ki?

Neredeyse her gece mesajlaşıyoruz. O bana Vampire Knight hakkında bir soru sorduğunda akşamın bir vakti alışveriş merkezine gidip mangayı kendime de alıyor ve okuyup cevap verebilmek için direkt eve dönüyorum. Bu çılgınlığı bir gün ona gururla söyleyebilirim ama şimdi cesaret edemiyorum. O da neden mesajına dört saat sonra cevap verdiğimi sormuyor zaten.

Ardından Quasimodo ve Esmeralda hakkında uzun uzun tartışıyoruz.

Günler geçtikçe şarkılar, izlediğimiz filmler ve sevdiğimiz diğer şeyler hakkında konuşuyoruz ve buna gerçekten alıştığımı fark ediyorum. Çoğu noktada zevklerimiz farklı olsa da birbirimize tavsiye ettiğimiz şeyler hakkında aynı şeyleri düşünmek sürekli sırtıp durmama sebep oluyor. Başak, eski alaycı arkada-

şını geri istediğini söylese de ciddi olmadığını biliyorum. Hem ben malzeme bulduğum her an alaycıyım, mutluluk buna engel olmaz, aksine arttırır.

Başka bir gün Nehir Sima bana birlikte film¹⁹ izlemeyi teklif ediyor. Bir an buluşacağımız düşüncesiyle kalbim dursa da bahsettiğinin aynı filmi, aynı anda ama farklı mekânlarda izlemek olduğunu anlıyorum. Onun da benim bir isteğimi yerine getirmesi şartıyla teklifini kabul ediyorum.

Filmin ardından onu arıyorum. Daha önce hiç mesajlaşmanın ötesine geçmemiş olsak da vaktinin geldiğini düşünüyorum. Bana kalsa biz okula birlikte gitmesi gereken bir seviyeye de ulaştık ama Nehir Sima hâlâ benden kaçmayı sürdürüyor.

“Alo?”

Sesi bir hayli çekingen çıkıyor. Telefonu açtığı için öyle şaşıyorum ki bir an konuşamayıp nefes almakla yetiniyor, kendime geldiğimde gülümseyerek konuşuyorum.

“Bu, izlediğim en saçma film olabilir.”

“Şey, özür dilerim?”

Sesinde hafif bir alay var, bunu fark edince sırtıyorum. Mesajlarda olduğundan farklı davranması beni umutsuzluğa sürükleyebilirdi.

“Neden bu filmi izlemek istemiştin, önce ondan bahsedelim.”

“Hakkında güzel yorumlar görmüştüm.”

“Çoğu zaman, yorumları dikkate almaman gerekir.”

“Bunu aklıma not edeceğim.”

¹⁹*The Space Between Us*, 2017 yılında çıkan Amerikan yapımı romantik bilim kurgu filmi.

“Ciddiyim. Bu kadar öznel şeyler dikkate almaya değmeye-bilir.”

“Haklı olabilirsin. Ama başkarakterin oyunculuğu iyiydi. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Lütfen bunu dış görünüşüne ithafen söylüyor olma?”

Nehir Sima gülüyor. Öyle şaşıyorum ki telefon elimden kayıyor, zar zor düşmesine engel oluyorum.

“Hayır tabii ki. Bunları, Asa Butterfield uzun boylu, mavi gözlü, sempatik ve gamzeli olduğu için demiyorum. Gerçekten iyi bir oyuncu...”

“Pekâlâ, ben cevabımı aldım.”

“Bana inanman gerek.”

“Hı hı, tabii...”

Tekrar gülüyor, bu kez ona eşlik ediyorum. Bir süre film hakkında konuşuyoruz. Nehir Sima kısa cevaplarının beni gerdiğini söylediğimden beri daha detaylı konuşuyor ve bu beni gerçekten mutlu ediyor. Düşüncelerini detaylı ifade edebilen insanları sevdiğimi inkâr edemem.

Film hakkında söyleyecek başka sözümüz kalmadığında kısa bir duraksama yaşıyoruz. Ekrana bakarken yarım saatten uzun bir süredir konuştuğumuzu fark ediyorum.

“Bu arada... Sen... Ne isteyecektin?”

Sorusu bana, onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor. Eğer benimle ilgili olumsuz fikirleri olmasaydı, o gün aklından ne geçerdi, merak ediyorum. Bunu henüz soramam ama isteğimin uygun olduğuna inanarak konuşuyorum.

“Beni reddedemezsin, biliyorsun. Bu korkunç film yüzünden bana borçlusun.”

“Tamam, tamam. Filmi daha fazla ezme.”

“Hafta sonu benimle manga okur musun? Bu kez aynı mekânda olmamız şartıyla?”

İstemsizce nefesimi tutuyorum. Beni reddetmesinden gerçekten korkuyorum. Nehir Sima bana o kadar geç cevap veriyor ki o konuşana kadar geçen sürede umutsuzca kaşlarımı çatıyorum.

“Bunu çok isterim.”

“Tamam, o hâlde cumartesi günü okulun önünde buluşabiliriz.”

“Pekâlâ.”

“Mangalar benden!”

Onun için serinin diğer kitaplarını almak bursumun büyük bir bölümünü harcamama sebep olacak olsa da umursamıyorum.

“Tamam. Benimle filmi izlediğin için teşekkür ederim. Şimdi kapatmam gerek. İyi geceler Sinan.”

Kalbim, adım bu kadar güzel telaffuz edişini kaldıramıyor. Güç bela konuşup telefonu kapatıyorum.

“İyi geceler Nehir Sima...”

Rüyanda beni gör?

Yahut rüyamda seni görmemi iste?

Tükürdüğümü yalıyor ve itiraf ediyorum: Âşık olmak mükemmel. Başak haklıymış.

Buluşmamız için iki gün bekliyor, okulda Nehir Sima’yı göremediğim süre için hayıflanıyorum ama içten içe çocuk gibi mutluyum.

Başak, benim yerimi devralıp hâlimle dalga geçme işini üstleniyor. Artık beni kıskanmayı bırakan Safa da ona eşlik ediyor. İsterse yazdığım şarkıları besteleyebileceğini söyleyip beni delirtmese iyi çocuk da işte neyse.

Cumartesi sabahı sırt çantamı mangalarla doldurup kalanları bir poşete sıkıştırıyorum. Nehir Sima bu durumdan hoşlanacak mı, bilmiyorum ama bu kadar kitabı tek başına taşıyamayacağı ortada. Onu evine bırakmak benim bugünkü esas görevim olmalı.

Öğlene doğru okulun önünde kızı bekliyorum. Yanıma gelirken elinde en sevdiği fırının poşeti sallanıyor. Saçlarını omuzlarının üzerine bırakmış, yüzünde gerçek bir tebessümle bana doğru yürüyor. Artık favorisi olduğundan emin olduğum kıyafetleri var üzerinde: Pilili etek, tişört, kot ceket ve fular. *Gerçekten çok güzel*, diye düşünüyorum onu izlerken. Benim tüm huysuzluklarımı silecek kadar güzel Nehir Sima.

Göz göze geldiğimiz an gülümsüyorum. Gülümsemek, onu güzelliğinin doruğuna çıkarmışken aptal aptal sırtıtmamak imkânsız...

“Merhaba!” diye selamlıyor beni.

“Hoş geldin, nasılsın?”

Omuz silkiyor, benim kadar heyecanlı olduğu için mutluyum.

“İyiyim, sen? Çok bekledin mi?”

“Ben de iyiyim. Çok beklemedim. Poşeti senin için taşıyamı ister misin?”

Başını omzuna doğru eğip iki yana sallıyor. “Ağır değil.”

“Tamam, yürüyelim mi?”

Yanıma geliyor ve sakın adımlarla yürümeye başlıyoruz. Ayakları küçük olduğu için hızımı ona göre ayarlamakta zorlanıyorum ama nihayetinde sessizce, uyum içinde yürüyoruz. Nehir Sima, yazı anımsatan bir kokuya sahip... Sevmeyeceğim bir yanı var mı diye düşünüyorum şaşkınlık içinde. Onunla ilgili her şey güzel olduğu için mi ona âşığım yoksa ona âşık olduğum için mi her şey güzelleşiyor, emin olmak güç.

Bugün ona hislerimi itiraf etmemek zor olacak. Oysa ben daima aceleci bir insan olmuşumdur.

Birlikte parka gidip bir bankın üzerine oturuyoruz. Nehir Sima poşetin içindeki kruvasanları çıkarıp bir peçeteye bana uzatıyor.

“Önce bir şeyler atıştıralım mı?”

“Olur.”

Verdiği çöreği teşekkür ederek alıp birkaç ısırıkla bitiriyorum. Devamını beklediğimi hissettirmek için kaşlarımı kaldırıyorum. Bana içinden onlarca şey söylüyormuş gibi baktığı birkaç saniyenin ardından kıkırdıyor. Sonra poşeti uzatıp kruvasanların kalanına kavuşmama izin veriyor.

“Bunun nesi komik?”

İkinci kruvasanımı daha hızlı yerken cevabını bekliyorum.

“Sen biraz zayıfsın,” diyor hâlâ gülerken.

“Ve?”

“Buna rağmen içimden bir sürü tatlı almak gelmişti. Senin iştahlı biri olduğunu düşünüyordum. Haklı çıktım.”

“Hım...”

“Öyle değil mi?”

Üçüncü çörek de mideme doğru güzel bir yolculuğa çıkar-
ken omzumu silkiyorum:

“Öyle.”

“Kızdın mı?”

Nehir Sima gözlerini kaçırıp hâlâ yemekte olduğu tatlıdan
bir ısırik alıyor.

“Sana neden kızayım?”

“Sesin biraz kızgın çıkıyor.”

Bu kez konuşurken gülümsüyorum. “Bana zayıf dediğin
içindir belki?”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Teorikte değil ama bilirsin, erkek egosu...”

Bu, bana koca bir kahkaha kazandırıyor. O, gülerken kalbi-
min nasıl bu kadar çılgın tepkiler verebildiğini anlamaya çalışı-
yorum. Bu gidişle, ona aşkımı itiraf edemeden ölüp gideceğim.
Heyhat, onca sütü bozuğun deviremediği Sinan Sezer, bir kızın
gülüşüyle yıkılmaya mahkûm edildi.

“Özür dilerim.”

Son lokmasını da bitirip ellerini temizliyor. Ben kalan son
kruvasanı ona uzatırken başını iki yana sallıyor.

“Bir tanesi benim için yeterli, onları senin için almıştım.”

“Demek oburun teki olduğumu düşünüyordun ha?”

Buna hiç de alınmadan son tatlıyı da bitirip kıza teşekkür
ediyorum. Çöplerimizi atıp oturduğumuzda ona mangaları
gösteriyorum.

“Bunlar senin için.”

“Ne?”

İrileşen gözlerine bakarken kalbim yine kendini kaybediyor.
Kalbim, bir rahat dur ama sen de...

“Hediye?”

“Saçmalama Sinan, bu çok fazla.”

Sinan deyişi çok güzel bence. Omuzlarımı kaldırıp cevap vermeyi reddediyorum.

“Bunu kabul edemem.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü...” Durup dudaklarını büküyor. Her şey ortadaymış gibi kitapları gösteriyor parmağının ucuyla. “Bu kadarı çok fazla...”

“Hediyemi reddetmen beni gerçekten üzer Nehir Sima.”

Sahte bir ciddiyetle kaşlarımı çatıyorum. Yanakları o kadar çok kızarıyor ki gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

“Tamam, şöyle yapalım mı?” diyorum heyecanla, sanki bu fikir aklıma yeni gelmiş gibi.

“Nasıl?”

“Bir dahaki sefere bana tatlı değil yemek ısmarlarsın?”

“Ama... Bu...”

“Tamam, kabul edilmiştir. Şimdi okuyalım.”

Bankta kayıp yanına yaklaşıyorum. Boy farkımızı azaltmak için omuzlarımı indirip aşağı doğru kayıyor ve serinin ikinci cildini çıkarıp Nehir Sima’ya bakıyorum.

“Birlikte mi okuyacağız?” diyor şaşkınlıkla gözlerime bakarken.

“Bu seni rahatsız eder mi?”

Aramızdaki mesafenin bir hayli minik olduğunu bilsem de üsteliyorum. O görmezden geliyor olabilir ama ben uzun zamandır ona yakın olmayı arzuluyordum, ne yapayım?

“Şey, etmez. Sanırım?”

Tereddüt etmesi üzerine dik oturup kitabı ona uzatıyorum.

“Senin bitirmeni beklerim, sorun değil.”

Bir yüzüme, bir kitaba bakarak oyalanıyor. Yanakları ve hatta bu kez alnı da kızanıyor. Rahatsız olduğu için mi heyecanlandığı için mi merak ediyorum. Bu hâliyle öyle güzel görünüyor ki içimden her şeyi bir kenara bırakıp ona aşkımı haykırmak geliyor.

Sonunda “Birlikte okuyabiliriz,” diyor gözlerini kaçırarak.

Tek kaşımı kaldırıyorum. Ben beklerken nihayetinde yüzüme bakıyor.

“Emin misin Nehir Sima? Rahatsız olacaksan söyleyebilirsin, alıngan değilimdir.”

“Ben... Şey... Biraz... Rahatsızlık değil ama...”

“Hım?”

Derin bir nefes alıp bu kez kendinden emin bir şekilde konuşuyor. “Birlikte okuyalım.”

Omuzlarımı kaldırıp eski oturuşumu tekrarlıyorum. Nehir Sima bana yaklaşıp kitabı ikimizin de görebileceği şekilde havaya kaldırıyor. Sessizce okumaya başlıyoruz. Gerginliğinin azaldığını, nefeslerinin düzene girişiyle anlıyorum. Otuz sayfa kadar sessiz duruyorum ama sonunda ağzım günlerdir aklımda olan sorulardan birini sormak için açılıyor. Söylüyorum size, ben gereğinden fazla dürüst olabilirim.

“Nehir Sima, bir şey sorabilir miyim?”

“Hım?”

Yüzünü hafifçe bana doğru çeviriyor.

“Geçenlerde yemek yediğin çocuk kimdi? Şu gözlüklü olan?”

Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama istemsizce kıskançlığım dışarı taşıyor. Ben bu kadar kıskanç biri miydim? Hiç farkında değilmişim.

“Ah, şey, o... Sınıf arkadaşımdı.”

“Hım...”

“Öyle işte.”

“Adı ne?”

“Kenan.”

“Sık sık görüşür müsünüz?”

Gerçek bir şaşkınlıkla kirpiklerini kırptırıyor.

“Hayır, o ilk ve sanırım son görüşmemizdi.”

“Neden?”

Sesli bir şekilde nefes alıp veriyor. Gözlerini kaçırmamasına bakacak olursak ya rahatsız hissediyor ya da onu yine utandırdım.

“Söylemek zorunda değilsin tabii ama söylersen mutlu olurum.”

“Pekâlâ. O, benden hoşlandığını söyledi ama ben onu reddettim. Bu yüzden bir daha görüşmemize gerek kalmadı.”

“Onun böyle düşünmediğinden neredeyse eminim.”

Dişlerimi sıkarken kitabı elinden alıyorum.

“Neyse, biz okuyalım en iyisi.”

Nehir Sima bir şey söylemiyor ve sessizce okumaya dönüyoruz.

Sakin ve umursamaz Sinan buraya kadarmış. Mangaya odaklanmakta bile zorlanıyorum. Ne demek benim ikinci aşkımdan hoşlanmak? Kenan yumruklarımla tanışmak istemiyorsa Nehir Sima'nın haklı olması şart. Zira bir buluşmalarını görmeye daha tahammül edebileceğimi sanmıyorum.

İkinci cildi bitirdikten sonra bir süre kitap hakkında konuşuyoruz. Nehir Sima, sayemde manga okumayı sevdiğini söylüyor. Bu, öfkemi biraz olsun yatıştırıyor ama öfkem tamamen geçmiyor.

Çantama koyduğum ciltleri onun sırt çantasına yerleştiriyoruz.

“Bunları tek başına taşıman zor olur. Sana evine kadar eşlik edebilir miyim?”

Fırsatçının teki gibi görünmediğimi umarak gözlerine bakıyorum. Bana gülümserken samimi görünüyor.

“Olur, teşekkür ederim. Bu aldığım en güzel hediyelerden biri.”

İçimden *benim de*, diye geçiriyorum ama dile dökmüyorum. Durağa kadar yürüyoruz. Ben onun çantasını, kendi çantamı ve poşeti taşımak için ısrar ediyorum ama buna izin vermiyor. Çantasını sırtına takıp ağır olmadığına dair beni temin ediyor. Bu durum hiç içime sinmiyor ama hiçbir şeyi olmadığı birine daha fazla ısrar edemeyeceğimi biliyorum. Bu, kıskançlıkla sıkılan canımın daha çok sıkılmasına sebep olsa da, gerçek.

Otobüste yan yana oturuyoruz. Evi biraz uzak olduğu için yolda müzik dinlemeyi teklif ediyor. İtiraz etmeyip uzattığı kulaklığı alıyorum. Adele'in sesi kulağıma dolarken yüzüne bakıyorum.

“Sever misin,” diye soruyor fısıltıyla.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Başak, Nehir Sima'yı çok sevecek, bundan emin eminim. Adele'i bana sevdiren oydu.

Nehir Sima, pencere tarafında oturuyor ama yüzünü bana doğru çeviriyor. Bu, hissettiğim olumsuz hisleri yatıştırırken cesaretimi geri kazanıyorum. Bir süre sadece yüzüne bakıyorum. *Unutmuş olamaz*, diye geçiriyorum aklımdan. Sevgilim olduğunu düşünürken ona neden baktığımı biliyor ve bu yüzden benden rahatsız oluyordu. Şimdi de biliyor olmalı. Neden ona bakmadan duramadığımı, neden benimle konuşmasını çok sevdiğimi, neden kendi kulaklığım varken bana uzattığı kulaklığı kolayca benimsediğimi, neden onunla manga okurken mutlu olduğumu biliyor olmalı.

Çok hafif bir şekilde sağ elimi uzatıp serçe parmağımı onun parmağına doluyorum. İrkildiğini hissetsem de geri çekilmiyorum. Yüzü yine kızarıırken gözlerini kaçırıyor. Bu esnada sessiz sözlerimi de kaçırıyor ama hissedebilmesini umuyorum.

Nehir Sima, ben sana çok âşığım.

Parmağını geri çekmiyor ama bana bakmıyor da. Orada, küçücük bir yol katederek onu izliyorum. *Biliyor olmalı, bilmeseydi bana izin vermezdi.*

Evlerine yakın olan durakta inip yürüyoruz. Hâlâ parmağını tutuyorum ve o da hâlâ yüzüme bakmayı reddediyor.

“Bugün bir film daha izler miyiz dersin?”

Sessizliğini bozmak istiyorum. Nehir Sima konuşurken sesi ni zar zor duysam da rahatlıyorum.

“Olur ama filmi senin seçmen gerek.”

“Tamam, eve gidince bakarım. Başkarakteri uzun boylu, sempatik... Hım, başka neydi? Gamzeli ve renkli gözlü mü olacaktı?”

Gülerek yüzüme bakıyor. “Şey, mümkünse?”

Kaşlarımı hafifçe çatıyorum.

“O çocuk gerçekten iyi bir oyuncu Sinan, bunu inkâr edemezsin.”

“İdare eder.”

“Kıskanıyor musun, anlamadım ki?”

Seni?

Evet. Bittabi. Elbette Nehir Sima!

O veledi?

Asla.

“Neyini kıskanayım onun? İyi bir oyuncu olsa bile oynadığı filmde hayır yok.”

“Peki, peki.”

“İtiraf et, onun gizli hayranısın değil mi?”

“Hayır!”

Gülerek parmağını sıkıyorum. Ona hislerimi söylemek istiyorum ama mantığım henüz buna hazır olmadığını haykırıyor. Aklıma eseni yapmaya öyle alışmışım ki kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Ben düşüncelere dalmışken o yürümeye bir son veriyor. “Geldik.”

“Tamam, görüşürüz o hâlde.”

“Evet. Benimle geldiğin için de kitaplar için de teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Parmaklarımız aramızda sallanıyor. Poşeti ona uzatıp elimi geri çekiyorum. Bu kadar ağır bir yükü varken beklemesini istemiyorum.

“Seni ararım,” diyorum o kızarıırken.

“Hı hı...”

Nehir Sima, apartmana girerken arkasından bakıp iç çekiyorum sadece. Sinan Sezer, aklına eseni söylememeye alışkın değil ama benim sevgili ikinci aşkım elbette bunu bilmiyor.

Yolda Başak’ı arıyorum. Benden daha heyecanlı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Sanki yaparmışım gibi her detayı anlatmamı istiyor ama ben buluşup manga okuduğumuzu söylemekle yetiniyorum. O da pes edip Safa’nın doğum günüyle ilgili planlarını anlatıyor. Kabul edeceğinden emin olmasam da Nehir Sima’yı partiye çağırmayı düşünüyorum. Hem bu arkadaşlarımla tanışması için güzel bir fırsat olur.

Eski filmleri sevdiğini söylediği için *To Kill a Mockingbird*²⁰’ü seçiyorum. Kitabı bir hayli güzeldi. Eski filmlere ilgim olmasa da Nehir Sima’yı mutlu etme şansını yok saymak istemiyorum.

Akşama doğru ona mesaj atıyorum. Yaklaşık bir saat sonra cevap veriyor ama dediğim gibi ben pek alıngan biri sayılmam.

Ben: *Filmi seçtim.*

Nehir Sima: *İsmi ne?*

Ben: *To Kill a Mockingbird.*

Nehir Sima: *Eski bir film?*

Ben: *1962 ne kadar eskiyse...*

Nehir Sima: *Sevmeyebilirsin?*

Ben: *Geçen sefer de sevmemiştim ama izledim.*

Cevabı yine gecikiyor.

²⁰1962 yılında gösterime giren, ABD yapımı dramatik bir film.

Nehir Sima: *Tamam o hâlde, hadi izleyelim.*

Film gerçekten ilgimi çekmiyor. O vurgulu konuşmalar ve siyah beyaz görüntü beni rahatsız etse de kendimi izlemeye zorluyorum. Yine de hikâyenin özü öyle sarsıcı ki eskiliğe alıştıktan sonra izlemek kolaylaşıyor.

Film bittiğinde Nehir Sima'nın bir şeyler yazmasını bekliyorum. O ise beni şaşırtarak aramayı tercih ediyor.

Açar açmaz "Nasıldı?" diye soruyorum.

"Çok güzeldi."

Sesi titriyor, ardından burnunu çekiyor.

"Ağlıyor musun?"

"Evet."

"Biriyle konuşurken ağlamaktan rahatsız olmaz mısınız?"

"Şey, hayır. Olmalı mıyım?"

Sesi canlanırken gülümsüyorum.

"Benim yanımda değil."

Birkaç saniye susup ardından konuyu değiştiriyor. "Sen filmi sevdin mi?"

"Evet. Yine de kitabı tercih ederim."

"Ben de."

"Pekâlâ..."

"Evet."

Gülümsediğini hissediyorum. Yalnızca bir günü birlikte geçirmiş olmamıza rağmen bunu ayırt edebilmek beni mutlu ediyor. Nehir Sima fark edene kadar ne çok şey tutmak zorunda kalacağım acaba içimde?

“Nehir Sima...”

“Sinan?”

“Aklıma bir şey geldi.”

“Nedir?”

“Bana yazdığın notta, bizimle ilgili bir duyum aldığını söylemiştin?”

“Hı hı...”

“Nasıl olduğunu merak ettim. Birden insanlar bizimle ilgili konuşmaya mı başladı? Bu, kulağa çok saçma geliyor.”

Niye bunu merak ettiğimi bilmiyorum ama dile dökünce haklı olduğumu fark ediyorum. Neden bizim hakkımızda böyle bir söylenti çıksın ki? Hem de durduk yere? Ve neden bu, Nehir Sima’ya söylensin?

“Hım... Buna şimdi cevap vermek zorunda mıyım?”

Kaşlarımı çatıyorum istemsizce. “Değilsin tabii.”

“O hâlde pas?”

Bu biraz tuhaf ve anlamsız olsa da üstelemiyorum. “Nasıl istersen.”

“Tamam.”

“Okulda görüşecek miyiz?”

Duraksıyor ve bu kez canımın sıkıldığını hissediyorum. Alıngan değilim ama huysuzun tekiyim. Tabii Nehir Sima bunu bilmiyor.

Neden kaçıyor ki benden? Onca zamandır konuşuyoruz, mesajlaşıyoruz ve belki hislerimi görmezden geliyor ama sonuçta arkadaş gibiyiz. Okulda benden kaçmasının bir anlamı yok.

“Bilmem, belki?”

“Tamam o hâlde, sonra görüşürüz.”

“İyi geceler Sinan.”

Telefonu kapatıp yatağın üzerine atıyorum. Bu çok sinir bozucu... Benimle görülmekten rahatsız mı oluyor? Utanıyor mu? Daha fazla samimi olmak istemiyor mu? Sebebi ne?

Bir açıklama yapar umuduyla yarım saat kadar gözüm telefonda somurtuyorum. Onun yerine Gonca ne yaptığımı soruyor, Başak internetten Safa için seçtiği birkaç hediyein fotoğrafını atıyor ama ikisine de cevap vermiyorum. Nehir Sima mesaj atmayınca yeni bir anime izlemeye başlıyorum. Madem öyle, görüşmeyiz. Tamam.

“Çocuk gibi davranıyorsun Sinan.”

Başak bana patlamış mısır yedirmeye çalışırken elini itiyorum. “Ben mi, sen mi?”

“Sen.”

“Beni elinle beslemeye çalıştığının farkında mısın acaba?”

“Bu anaçlık. Senin, Nehir Sima seninle okulda görüşmek istemiyor diye somurtman, çocukluk.”

“Şimdi de bilge oldu,” diye homurdanıyorum.

Başak keyifle mısır yerken kaşlarını oynatıyor. “Ne sandın dostum?”

“Senin sevgilin yok mu? Onun yanına gitsene.”

“Canım arkadaşım çocuk gibi ağlarken nasıl sevgilimle günümü gün edebilirim?”

“Yalancı.”

“Tamam, Safa’nın dersi var.”

“Resmen ciğerini biliyorum.”

Bunun üzerine gülmem gerekirken kaş çatmaya, dudak bükmeye ve etrafa öfkeyle bakınmaya devam ediyorum. Başak haklı ama bunu itiraf edecek değilim. Nehir Sima pazar günü de beni aramadı ve mesaj atmadı. Demek ki gerçekten benimle görünmek istemiyor. Bu, kendimi aptal gibi hissetmeme sebep oluyor. Ben de yakınlaştığımızı, benden hoşlanmaya başladığını falan düşünüyordum. Ne kadar aptalım!

“Hadi ama Sinan...”

“Ne?”

“Niye bu kadar kızılıyorsun ki?”

“Çünkü...”

“Evet?”

Bu kez direktmeyip uzattığı mısırı alıyorum. Başak, bana genişçe gülümserken daha iyi hissetmemi sağlıyor. Gerçekten sizi anlayan ve yanınızda olan bir dostunuz oldu mu daha önce? Yanında hissettiğiniz her şeyi tüm yoğunluğuyla yansıtırsanız da size bakışı değişmeyen biri? İşte Başak benim için öyle.

“Benden hoşlanmaya başladığını düşünmüştüm.”

“Ben hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum.”

“O hâlde neden okulda benimle görüşmek istemedi? Neden mesaj atmıyor?”

“Sen at?”

“Ama canımı sıktı.”

“Peki, o bunu biliyor mu?”

Omuz silkiyorum. “Her şeyi ben söyleyeceksem âşık olmanın anlamı ne?”

“Hani sana âşık değildi?”

“Kes Başak, beni daha çok kızdırma.”

“Doğru söyleyeni dokuz köyden mi kovuyorlardı?” derken ağzıma iki mısır daha tıkıyor.

“Evet.”

Atışmamız sona ererken Başak kalan mısırları bitirip lava-boya gidiyor. Onun dönmesini beklerken Vampire Knight’ın üçüncü cildini okuyorum. Kendime hepsini alamamış olsam da okudukça almaya kararlıyım. Ve bu bir kez daha aklıma Nehir Sima’yı getirirken içim sıkılıyor.

“Geldim dostum!”

Başak yanıma oturup başını, masaya uzattığım kolumun üzerine yerleştiriyor. Kitabı tek elimle tutarken onun anlayışlı tebessümünü görmezden geliyorum.

“Sen mutsuzsan gülmez yüzüm...”

Saçma sapan bir şarkı uydurmaya başladığında gülmemek için direniyorum.

“Çünkü sen, gülen yüzüm...”

“Of...”

“Ve benim iki gözüm...”

Kitabı bırakıp Başak’a dönüyorum.

“Sensin dostum, sensin hey, hey, hey!”

İkimiz de gülmeye başlıyoruz. Kantindeki kalabalık sesimizi bastırsa da birkaç meraklı bakışa maruz kalıyoruz ama ikimiz de bu konuda umursamamız. Başak omzuma pat pat vurup beni avutmaya çalışıyor.

“Hadi müzik dinleyerek bahçede yürüyelim!”

“İşte şimdi Safa’yı kışkandıracaksın.”

“İyi ya işte!”

O, kaşlarını oynatırken ayaklanıyoruz. Kulaklığımın tekini Başak’a verip diğerini sağ kulağıma yerleştiriyorum. Ben şarkı seçerken yürüyoruz. Başak her zaman olduğu gibi bana benden iyi geliyor. Ne yapayım? Ben de böyleyim. Huysuz herifin tekiyim işte.

“Dostum, kendini şarkı aramaya kaptırmanı takdir ediyorum ama şu an Nehir Sima kıskançlık içinde bize bakıyor olabilir.”

“Ha?”

Ben irkilirken Başak bir kahkaha atıyor. Kıskançlık kısmından emin olamasam da Nehir Sima’nın bize doğru yürüdüğünü ve benim kadar huysuz görüldüğünü inkâr edemeyiz.

“Merhaba...”

Nehir Sima her zamanki kombini, kızarmış yanakları ve çatılmış kaşlarıyla karşımızda duruyor. Kulaklığımı Başak’a emanet ederken durumu idrak etmeye çalışıyorum.

“Merhaba Nehir Sima...”

Başak benim sessizliğimi aşırı bir neşeyle örtbas etmeye çalışıyor.

“N’abersin?”

“İyiyim, teşekkürler. Sen?”

“İyiyim ben de.”

Başak, kulaklığımı cebime yerleştirirken Nehir Sima onu izliyor. Ben de elbette ikinci aşkımı...

“Sinan, ben bir Safa’yı arayacağım. Sonra yanına dönerim, tamam mı?”

Gözlerimi deviriyorum. Çocuk mu kandırıyor, anlamadım ki. Başak neşeyle bizi yalnız bırakırken Nehir Sima ile bakışıyoruz.

“Bana kızgın mısın?” diye soruyor açık açık.

Omzumu silkiyorum. “Ne haddime?”

Dudak büküp etrafına bakınıyor. Hangimiz daha rahatsız hissediyor, merak ediyorum.

“Dışarı çıkalım mı?” diyor bu kez de.

“Dersin yok mu?” diye saçmalıyorum.

“Yok. Senin?”

“Benim de yok.”

“Eve Başak’la mı gideceksin?”

“Genelde okuldan birlikte çıkarız.”

“Pekâlâ.”

“Sen... Beni mi görmek istedin yoksa geçerken bizi mi gördün?” diye soruyorum bu kez de ben, açık açık.

Gülümsüyor ve huysuzluğum tebessümüyle yatışıyor.

“Seni görmek istedim. Okulda yalnız olmaya o kadar alışmışım ki biriyle arkadaş olmak garip geliyor. Bilge yokken insanlardan uzak durduğumu yeni fark ediyorum aslında. Sayende...”

Arkadaş?

Öyle olsun.

Surat asmak istesem de elimdekiyle idare etmeye karar veriyorum.

“Demek sen, sevdiklerinin yerini kolayca dolduramayan birisin.”

“Evet, sanırım.”

O, bunu bilmiyor ama aklıma Sinem geliyor. İnsanların sizi bir anda silip atabilmesi neyse de yerinizi doldurabilmeleri sinir bozucu.

Sinem, sen sütü bozukgillerdensin. Unuttum sanma.

“Sinan?”

“Evet?”

“Siz... Başak’la çok yakınsınız, değil mi?”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Yüzü ve alnı daha çok kızarıırken sesli bir şekilde soluklanıyor. “Merak ettim de...”

“Evet, çok yakınız. Bazen Başak bana, benden bile daha yakınmış gibi geliyor.”

“Öyle mi?”

Gözlerini kaçırıp yine soluklanıyor. Öylece durmaya son vermek adına aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bu kez iki parmağımı uzatıyorum ona. Yüzüme bakmıyor ama parmaklarını benimkilere doluyor.

“Biraz yürüyelim mi?” diyorum parmaklarımız buluştuğunda.

“Hı hı...”

Okuldan çıkıyoruz. O sessizce parmaklarımı sıkarken gü-lümsüyorum. Farkında mı, emin değilim ama Başak’ı kıskanıyor ve bu gerçekten komik olsa da hoşuma gidiyor. Telefonumu çıkarıp Safa’yı arıyorum. “Dersin bitti mi?”

“Evet, yanınıza geliyorum.”

Nehir Sima merakla bana bakıyor.

“Ben okuldan çıktım, Başak seni bekliyor.”

“Hayırdır?”

Cevap vermekte tereddüt ediyorum.

“Yanında biri mi var senin? Hiç kendin gibi konuşmuyorsun.”

“Evet.”

“Kim?”

Yine cevap vermiyorum, Safa gülüyor.

“Demek ikinci aşkın...”

Gözlerimi deviriyorum.

“Tamam, ben aşkıma eve bırakırım, merak etme sen.”

“Yolda ara istersen, canı sıkılır tek başına,” diye öneriyorum. Nehir Sima beni izlerken konuşmak zor...

“Biliyoruz, biliyoruz, maydanoz olma sen.”

“Kıskançlık yapma.”

Safa gülerken telefonu kapatıyor. Telefonumu cebime yerleştirip ikinci aşkıma meraklı yüzüne dönüyorum. “Bir şeyler mi yesek? Ben biraz acıktım.”

“Başak yanına gelecekti?”

İnanamayarak yüzünü inceliyorum. Sesi gerçekten kıskançlıkla dolu... Ama bu kötü niyetli bir kıskançlık değil. Hatta bana soracak olursanız, oldukça sevimli bir kıskançlık.

“Safa’yı aradım ya o yüzden?”

“Hım...”

“Safa ve Başak liseden beri birlikte...” diyorum neşemi belli etmemeye çalışarak.

“Söylemişti.”

“Senin canın mı sıkın Nehir Sima?”

İrkilip önüne dönüyor. Ben sırtırken usulca konuşuyor.
“Hayır, iyiyim.”

“Tamam, iyiysen mesele yok.”

Şimdi içimden daha çok sırtmak geliyor. Ona sıkıca sarılıp en yakın arkadaşımı kıskanmasının aptalca olduğunu söylemek istiyorum. Ve her şeye rağmen beni kıskandığı için mutlu olduğumu... Ama o kadar üzgün görünüyor ki onu utandırmak istemiyorum.

“Hadi bir şeyler yiyelim!”

Nehir Sima sipariş işini bana bırakıyor, ben de ikimize fazlasıyla yetecek üç menü alıp yanına dönüyorum. Hazır yemekler zararlı olabilir ama lezzetli olduğu inkâr edilemez.

“Umarım tavuk seviyorsundur?” diyorum yanına döndüğümde.

“Seviyorum.”

“Güzel çünkü iki menüyü bitirebilirim ama üçüncü beni bile zorlar.”

Kız bana geniş bir tebessümle bakıp elimdeki tepsilerden birini alıyor. Ben de iki kişilik yemeğimle birlikte karşısına yerleşiyorum.

“Bu kadar çok yerken zayıf olman haksızlık...”

“Çok havalıyım, değil mi?”

Göz kırparak ilk tavuk burgerimi paketinden çıkarıyorum. Nehir Sima ile yürümek bana gerçekten iyi geldi. Ayrıca be-

nimle okulda görüşmek istememesinin sebebini öğrendiğim için huysuzluğum tamamen yatışmış durumda.

Yine de hislerimin çocuksu yönü kaybolmuş değil.

Ben, ciddi anlamda bu kendini tutma işinden nefret ediyorum. Neden içimizden gelen her şeyi yapamıyoruz ki? Yanlış anlaşılacak istemem, başkalarına zarar vermediği sürece demek istiyorum.

“Sinan?”

Nehir Sima sinir bozucu bir yavaşlıkla yemeğini yerken beni izliyor.

“Efendim?”

“Şey, senin kız arkadaşın yok, değil mi?”

Gülmemek için içeceğimi yudumluyorum. Şaka mı yapıyor acaba? Başak ile ilgili sorunu çözmedik mi biz? Benim ona bakıp durduğumu unutmuş olabilir mi ciddi ciddi?

“Yok.”

“Peki... Öylesine soruyorum tabii, istemezsen cevap vermek zorunda değilsin.”

“Neye?”

“Daha önce sevgilin olmuştur herhâlde?”

O, sıkıntıyla etrafına bakarken kaşlarımı kaldırıp bana dönmelerini bekliyorum. Sormakta bu kadar zorlandığına göre merakı çekingenliğine ağır basmış olmalı.

Gözlerimiz buluşurken yüzü kızarıyor.

“Evet, olmuştu,” diyorum sadece.

Dile getirmiyor ama bakışları, aklından geçen soruyu olduğu gibi yansıtıyor: *Kaç tane?*

Tamam, şimdi canım dostuma katılmaya başladım. Nehir Sima da benden hoşlanıyor. Eğer aksi mümkünse bu kız delinin tekidir. Beni herkesten kıskanan bir deli...

“Daha önce bir kez sevgilim oldu ve o da uzun bir ilişkiydi, üniversitenin ilk yılına kadar devam etti.”

“Başak ile arkadaş mıydı peki?”

Yine mi Başak?

Sırıtmamak için ekmeğimin kalanını ağzıma atıyorum. Ben hızlı hızlı lokmamı çiğnerken Nehir Sima patatesleriyle oynuyor. Bu kadar belli etmesi beni gerçekten şaşırtıyor. Daha çok sessizliği yüzünden içi içini yiyen biriymiş gibi görünüyor. Gerçekten merak ediyor olmalı sevgili ikinci aşkım.

“Evet, Başak’ın sevmeyeceği biriyle o kadar uzun süre birlikte olamazdım zaten.”

“Neden?”

“Biz paket sürümüz.” Gülüyorum ama Nehir Sima bana eşlik etmiyor. “Eminim siz de Bilge ile öylesinizdir.”

“Sanırım. Ama sevgilin bu durumdan rahatsız olmuyor muydu?”

“Eski sevgilim,” diyorum kendimi tutamayarak. *Sütü bozuk olan*, diye eklememek için kendimi tutuyorum.

“Tamam, eski sevgilin.”

“Başta rahatsız oluyordu tabii. Başak’ı tanıdıkça kıskanmayı bıraktı.”

“Ya Safa?”

“O hâlâ alışabilmiş değil.”

Yine yalnız bir gülüşle konuşmamızı duraksatıyorum. *Hadi ama Nehir Sima, bu kadar kıskanç olamazsın. Değil mi?*

Konuyu değiştirmek adına sinir bozucu olsa da merak ettiğim bir soruyu dile getiriyorum.

“Senin daha önce kaç sevgilin olmuştu?”

“Hiç olmadı.”

Bana bakmıyor, içeceğiyle oynuyor.

“Bak bu ilginç...”

“Neden?”

“Günümüz şartları?”

Bu kez gülümsüyor. Başka bir şey söylemiyor, sormuyor da. Ben yemeğimin kalanını hızlı hızlı yerken o da yavaş yavaş yemeye devam ediyor. Bu meseleyi halletmem gerek ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Başak’ı tanıması gerek. İnsanların fesat yönünün ağır bastığını biliyorum ama bizimle yan yana vakit geçiren herkes neden bu kadar yakın olduğumuzu kolaylıkla anlayabilirmiş gibi geliyor. Yanlış mı düşünüyorum, bilmiyorum ama Nehir Sima’nın da bunu anlamasını umuyorum.

“Çarşamba günü benimle bir yere gelir misin Nehir Sima?”

“Nereye?”

“Safa’nın doğum gününü kutlayacağız. Kalabalık olmayacak, sadece arkadaşlarımız.”

Yüzü yine kızıyor. “Ben... Kimseyi tanımıyorum ama?”

“Beni tanıyorsun. Başak ve Safa’yı da tanıyor sayılırsın. Gelirsen çok sevinirler.”

“Emin misin?”

“Bir hayli...”

“Pekâlâ, istiyorsan gelirim.”

“Çok istiyorum.”

Nehir Sima'yı evine bırakıp Başak'a gidiyorum. Yine bensiz toplanmış, dedikodumu yapıyorlar ama sinirlenemeyecek kadar keyifliyim.

"Selam gençlik..."

"Aşırı âşık çocuk da gelmiş!"

Safa'yı hafifçe tekmeleyip Başak'ın yatağına uzanıyorum. "Başak, yine haklı çıktın dostum. Bu arada n'aber Gonca?"

Gonca telefonuyla oynarken cevap veriyor. "İyilik, senden?"

Başak da keyifle yüzüme bakıyor.

"İyiyim. Nehir Sima benden hoşlanıyor," diyorum gülüşümü bastırmadan. Nehir Sima'nın yanında kendimi yeterince tutuyorum zaten.

"Söyledi mi?"

Gonca telefonu bırakıp bana dönerken Başak sırtıyor. "Ben demiştim."

"Söylemedi ama sevgili ikinci aşkım o kadar kıskanç ki söylemiş kadar oldu."

"Nasıl yani?"

Safa'ya bir yastık atıyorum, havada yakalayıp Başak'ın arkasına koyuyor. "Kıskanma şarkıcı oğlan, tamam mı?"

"Neyi?"

"Nehir Sima, Başak'ı deli gibi kıskanıyor. Normalde çekingen biri olmasına rağmen bütün gün bana Başak'ı sorup durdu."

Gülerek arkadaşşıma dönüyorum.

"Vay be, o kadar mı?" diyor Başak kaşlarını kaldırarak.

“Evet dostum, haklıymışsın.”

“Hayır, bu yıl niye siz çiftmişsiniz gibi davranıyor ki insanlar? Yeter ama!”

Safa kaşlarını çatarken şaşıyorum. Tamam, demek ki tek kıskanç benim ikinci aşkım değilmiş.

“Safa, şaka yapıyorsundur inşallah?” diyor Başak bir ona, bir bana bakıp meseleyi çözmeye çalışırken.

“Birbirinizin en yakın arkadaşı olduğunuzu biliyorum ama bu muhabbet hoş değil aşkım, tamam mı?” diyor Safa da. Mut-suz görünse de öfkeli bir hâli yok.

“Tamam? Ne yapmamızı istiyorsun?” diye soruyor arkadaşım.

Yataktan kalkıp Başak’ın yanına oturuyorum. Safa yüzünü buruşturuyor.

“Bir şey yapın demiyorum ama sürekli bunu duymak canımı sıkıyor.”

“Safa, hadi ama...”

Bu kez ben araya giriyorum. Önce Nehir Sima, şimdi Safa... İnsanlar gerçekten bencil olabiliyor.

“Dostum, kaç yıl oldu siz bir araya geleli? Bu konuda tereddüdün varsa şu kapıdan çık ve bir daha içeri girme.”

Safa ile bakışıyoruz. Geri adım atmayacağımı adı gibi biliyor. Onları bir araya getiren benim. Nasıl böyle şeyler düşünebiliyor, aklım almıyor.

Gözlerimle onu azarladığım uzun bir seansın ardından şarkıcı oğlan pes edip Başak’ı kolunun altına alıyor. “Affedersiniz.”

“Eder miyiz Başak?”

Arkadaşım bana göz kırpmıyor, ben de Safa'ya kaş çatmaya bir son veriyorum. Onlar meseleyi tartışmadan tartışırken -her şeyi tartışarak hallettiklerini hâlâ kabul edemediler- Gonca ile durum değerlendirmesi yapıyoruz.

Nehir Sima bizi tanımıyor, bu yüzden kıskanıyor, diyorum ben. Gonca da kesinlikle bu kanaatte... Safa'nın doğum gününde her şeyi görmesini sağlarsam, bana güvenmekte tereddüt etmeyeceğini düşünüyoruz.

Ertesi gün okuldan önce Nehir Sima'ya mesaj atıyorum.

Ben: *Günaydın, bugün dersin var mı?*

Nehir Sima: *Evet. Senin?*

Ben: *Öğleden sonra var. Senin ne zaman?*

Nehir Sima: *9'da.*

Ben: *İyi dersler.*

Nehir Sima: *Sana da...*

Keyifle hazırlanıp yedi gibi evden çıkıyorum. Nehir Sima'yı görmek istiyorum. Bu istek öyle yoğun ki dersim olmasa da henüz aramızda bir şey olmasa da umursamadan evine gidiyorum. Ben durakta beklerken o ne yapıyor, emin değilim ama sekize doğru onu sokağın başında görüyorum.

Bu kez saçlarını düzgün bir şekilde toplamış, altında kot pantolonu ve üzerinde gömleğiyle oldukça farklı görünüyor. Onu pilili etekleriyle görmeye alışmışım ama bu hâli de güzel. Deri ceket, deri sırt çantası ve spor ayakkabılarıyla Nehir Sima'nın daha rahat bir versiyonu gibi duruyor. Elinde Vampir Knight'ın bir cildi ve tostuyla aramızdaki mesafeyi azaltırken beni fark etmesini bekliyorum.

Dalgin bakışları benimkileri bulduğunda olduğu yerde duraksıyor. İrileşen güzel gözlerine, açık kalan ağzına ve aniden yüzünü saran tebessüme bakarken sırtıyıyorum. Gözlerinin içine ulaşan bir tebessümle tekrar, daha hızlı, yürümeye başlıyor.

“Sinan! Senin burada ne işin var?”

“Seni görmek istedim.”

“Ben... Sen...” Bir an şaşkın bir şekilde soluklanıp gülüyor. “Haber verseydin keşke. Çok bekledin mi?”

“Yarım saat ne kadar çoksa...”

Başını iki yana sallarken tekrar gülüyor. Mangayı ve tostunu çantasına yerleştirip tam yanıma geliyor. Otobüs beklerken yine her zamanki gibi rahatça konuşuyoruz.

“Bugün yine film mi izlesek?”

“Sen ne zaman ders çalışıyorsun acaba?”

Ellerim ona uzanmak için öyle istekli ki yüzüne bakarken resmen savaş veriyorum. Çok değil Nehir Sima, sadece sarılsam ya sana?

Yüzü ve alını hafifçe kızarıırken gözlerini kaçırıyor. “Çalışıyorum ben.”

“Hı hı, eminim.”

“Sınavdan bir hafta önce mutlaka çalışmaya başladım.”

“Bu tam bir tembel özelliği gibi görünüyor Nehir Sima.”

Omuz silkip kıkırdıyor.

Ah, işte şimdi beni can evimden vurdun ikinci aşkı.

Öylece gülüşünü izlerken kalbim deli gibi atıyor. Nehir Sima, fark etmemişim gibi, gelen otobüsü işaret ediyor. Kala-balığa karışıp otobüse binmek için çaba harcıyor, ardından arka

tarafa doğru güçlkle ilerliyoruz. Otobüslerden daima nefret edeceğim.

Bulduğum ilk boşluğa Nehir Sima'nın geçmesini bekleyip tam önünde duruyorum, oturmak bu saatlerde hayal bile değil. Bunu kesinlikle fesat yorumlamayalım, birinin ikinci aşkını rahatsız etmesini istemiyorum.

“Teşekkür ederim,” diyor gülümseyerek.

Bense hâlâ konuşmayı başaramadığım için başımı sallamakla yetiniyorum.

Nehir Sima aniden boştaki elime uzanıyor. Üç parmağını, benim üç parmağımla buluştururken yanakları daha fazla kızarıyor. Bir gün, o kızarıklığın üzerini öpeceğim, o kesin.

“Nehir Sima?”

“Hım?”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Evet?”

Tereddütlü görünüyor. Ben başımı eğip sesimi yalnızca ikimizin duyabileceği kadar düşürürken o da kulağını bana yaklaştırıyor.

“Seni ilk gördüğüm günden bahsetmiştim ya hani?”

“Evet?”

Elimi daha sıkı tutuyor, alenen sırtıyorum.

“O günü hatırlıyor musun? Hani yağmur yağıyordu?”

“Hı hı...”

Heyhat, tüm bu yakınlığa rağmen uzanıp onu öpemiyorum bile. *Nehir Sima aklımı okuyabilmek istemez miydin?*

“O gün, beni gördüğünde, aklında ne vardı?”

“Ben... Şey...”

“Evet?”

Geri çekiliyor, ben de üstelemeyip aramızda bıraktığı mesafeye uyuyorum.

“Buna şimdi cevap vermek zorunda mıyım?”

Evet, lütfen?

Gözlerinde öyle bir panik var ki esas arzumu yine içime atıp gülümsüyorum.

“Hayır.”

“Tamam, o hâlde pas?”

Resmen eline malzeme vermişim ikinci aşkım.

“Nasıl istersen.”

Ona, sınıfına kadar eşlik ediyorum ve sonra kütüphaneye gidiyorum. Başak benden önce gelmiş, ders çalışıyor.

“Hoş geldin dostum.”

Bana bakarken kaşlarını oynatıyor. Bunu herkese yapmaz aslında ama benimle uğraşmak onu mutlu ediyor. Genelde uğraşılan taraf olduğu için Nehir Sima meselesi onun da işine geldi.

“Hoş bulduk, n’aber?”

“İyilik. Nehir Sima nasıl?”

Sırıtıyorum.

“O kadar iyisiniz, ha?”

Başak notlarını uzatıp telefonunu eline alıyor. Safa’ya mesaj atıyor olmalı. İş bitince yine bana dönüyor.

“Safa ile konuştum.”

“Sonuç?”

“Kendinden utanıyor.”

“Utanmalı da. Sizi kimin bir araya getirdiğini çabuk unutmuş.”

“Biliyorum, kızmakta haklısın. Ben de kızıyorum ama onu da anla Sinan, lütfen?”

Başak dudaklarını büküyor. Aynısını Sinem yapmış olsaydı, bundan yıllar önce demek istiyorum, kızın saçlarını yolardı ama kendi aşkı söz konusu olunca hemen yumuşuyor.

“Başak, bu konuda taviz veremezsin. Ben, seni tanıdığım onca yıl içinde yalnızca bir saniye bile olsa sana arkadaşlık dışında bir şey hissetseydim, emin ol peşini bırakmazdım. Ama benim için öz kardeşim olabilecek kadar kıymetlisin. Bu yüzden Safa’nın buna hakkı yok. İnsanların ne söylediği de umurunda değil. Yan yana yürüyüp kol kola giren herkes sevgili olmak zorunda mı?”

“Öf, böyle söyleyince Safa’yı dövesim geliyor.”

“Döv o zaman.”

“Safa seni kıskanmıyor. İkimiz hakkında sevgili gibi bir söylenti olmasından, insanların onu değil seni sevgilim sanmasından rahatsız oluyor.”

“Ve burada benim suçum?”

Kollarını iki yana açıp hayali kucaklaşma anımız için bekliyor. Ben omuz silkerken o kaş çatıyor, ben gözlerimi devirirken o dil çıkarıyor ve nihayet kollarımı açıyorum. Ona nasıl karşı koyabilirim ki?

“İyi, mutlu musun şimdi? İnsanlar aptal olduğumuzu düşünüyor.”

“Hani ne düşündükleri önemli değildi?” diyor masumca.

Kollarımızı indiriyoruz. Bu bizim üşengeç sarılmamız. Safa’yı anlıyorum aslında ama bunun çözümü olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar genelde bir erkek ve kadın söz konusu olduğunda, arkadaşlığı düşünme işini geç hatırlayabiliyor. Bazense hiç hatırlamıyor.

“Neyse, mesele çözüldü mü peki?”

“Evet, Safa senden özür dileyecek. Tabii utancı geçerse...”

“Sorun değil. Nehir Sima’ya da söylediğim gibi biz paket sürümüz, beğenmeyen gitmekte özgür.”

“Sinan!”

Başak aniden duygusala bağlayıp yerinden kalkıyor. Yanıma gelip başını omzuma yaslarken duygusal ama mutlu bir şekilde konuşuyor. “Öyle mi söyledin ona?”

“Evet. Aksi mümkün mü dostum?”

“Ben... Sanmıştım ki...”

“Ne?”

Başak burnunu çekerek bana bakıyor. Daha söylemeden ne diyeceğini anlıyorum ve kendime kızıyorum. Nasıl daha önce düşünmedim ki bunu?

“Ben... Bilmiyorum. Sen ona karşı çok farklısın, Sinem’e olduğun gibi değilsin ve...”

Ciddi ciddi bunu düşünmüş olmalı ki sol gözünden bir damla yaş akarken omzunu silkiyor.

“Onunla daha yakın olacağınızı düşünmüştüm.”

“Saçmalama Başak.”

Kendime öyle kızıyorum ki imkânım olsa yumruklarımın tadına bakardım.

Tek kolumla sıkıca sarıyorum omzunu.

“Nehir Sima’ya âşığım. Ciddi ciddi... Ve bunu söylemek için erken mi bilmiyorum ama galiba o hayatımın aşkı.”

“Biliyorum, ondan bahsederken gözlerin parlıyor.”

Nasıl da iyi bir dostum var böyle? Benim mutluluğumu konuşurken kendi üzüntüsünü unutuyor resmen.

“Ama sen benim dostumsun Başak. Sen hep yanımda olan sümüklü arkadaşımsın. Hiç kimse için seni geri plana atmam.”

O, gerçek bir rahatlamayla güldüğünde bu hataya tekrar düşmemek için kendime söz veriyorum. Nehir Sima benim için çok önemli ve büyük ihtimalle hayatımın aşkı ama onu seviyor olmam, bugüne kadar beni asla yalnız bırakmamış olan dostumu inciteceğim anlamına gelmiyor. İnsanlar bizi bu şekilde kabul etmeli: Biz cidden paket sürüyoruz.

Nehir Sima: *Dersim bitmek üzere. Senin dersin başlamadan görüşebilir miyiz sence?*

Biz çalışırken Nehir Sima’dan mesaj geliyor. Kolumun üstünde uyuklayan arkadaşıma bakıp sırtıtıyorum.

Ben: *Kütüphanedeyiz, gelsene.*

Onu beklerken çalışmayı bırakıp Başak’ın fotoğrafını çekiyorum. Merak etmeyin, arkadaşım uyurken de güzel görünebilen kişilerden. Onu rezil etmeye falan çalışmıyorum.

Safa’ya mesaj atıp fotoğrafı gönderiyorum.

Safa: *Yine mi uyumuş benim aşkım?*

Ben: *Hem de horul horul.*

Safa: *Dersten mi kaçsam acaba? Hemen uyanır mı?*

Ben: *Dürtersem, evet...*

Safa: *Dokunma, uyusun. Dün gece yine bir meseleyi çözmek için konuşmamız gerekti.*

Ben: *Tartışma değil tabii...*

Safa: *Biz hiç tartışmayız.*

Ben: *Kesin.*

Safa: *İyi miyiz Sinan? Yüz yüze konuşuruz diyordum ama sen mesaj atmışken boş vermek istemiyorum. Gerçekten özür dilerim.*

Ben: *İyiyiz. Ama Başak'ı üzüyorsun ve bunu dört yıl önce konuştuk diye hatırlıyorum?*

Safa: *Biliyorum, gönlünü alacağım, söz.*

Ben: *Onun gönlü sende.*

Nehir Sima'nın küçük öksürüğüyle varlığını fark ediyorum. Ben ona bakarken gözleri Başak ve benim aramda gidip geliyor. Telefonu bırakıp diğer yanıma işaret ediyorum başımla.

"Dersin nasıldı?"

"İyi, sıkıcı, tıpkı ders gibi..."

Başımı sallıyorum. O bir kez daha Başak'a bakarken duruma tepki göstermekle bunu bekletmek arasında gidip geliyorum.

"Çok rahatsız görünüyor," diye fısıldıyor bu sırada Nehir Sima.

Anlamayarak yüzüne bakıyorum. Bu kez kıskanç görünmüyor, gayet art niyetsiz bir ses tonuyla konuşuyor.

"Beli ağrıyabilir o şekilde," diyor ben ona bakarken.

"Başak ders çalışırken sürekli uyuklar, alışkın böyle durmaya."

“Öyle mi?”

“Evet. Birazdan uyanır zaten.”

“Tamam o zaman.”

Dirseğini masanın üzerine yerleştirip yüzünü de avucuna yaslıyor. Bana bakarken aklından birçok şey geçiyormuş gibi görünüyor ama henüz her şeyi dile dönecek kadar cesaretini toplamadığının farkındayım. Aslında çekinmesini anlıyorum ve rahatsız olmuyorum da, sadece sabırsızın tekiyim ben. Başak iki yıldan uzun bir süre Safa’ya olan hislerini belli etmemek için çekinirken yanıdaydım. Mantıksız görünse de kendi içinde mantığı olan bir ruh hâli bu, Nehir Sima’yı yargılayacak son kişiyim. Ama beklerken zorlanıyorum. O, böyle dururken neden saçlarına dokunamıyorum ki? Tam da alıştığım gibi dağınık topuzu geri gelmişken...

“Bugün farklı görünüyorsun,” diyorum sessizce.

“Nasıl farklı?”

“Her gün seni etekle ve dağınık saçlarınla görmeye alışmışım da.”

“Ah...”

Doğrulup saçlarını topluyor. Onu izlerken sırtıtıyorum. “Bunu iyi anlamda söylemiştim.”

“Öyle mi?”

“Evet. İnsanların içinden geleni yapması beni mutlu ediyor.”

“Bu dağınıklığı sevmek olsa bile mi?”

“Evet.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra Başak’ın esnemesiyle susuyor. Arkadaşım doğrulup gözlerini ovarken ben hâlâ ikinci aşkıma bakıyorum. Bir süre tarafsız diyebilece-

ğim bir şekilde Başak'a bakıyor, ardından onun uyku mahmuru hâlini görüp gülüyor. Başak'a bakmıyorum ama saçlarını çekiştirildiğini, gözlerini ovduğunu ve dudaklarını büzüp durduğunu bilmek için bakmama gerek yok.

"Ah, selam!"

Başak kendine gelince neşeyle konuşuyor.

"Kütüphanedeyiz," diye hatırlatıyorum insanların başı bize dönerken.

"Pardon, Nehir Sima'yı görünce bir an heyecan yaptım."

İkinci aşkım bana ne kadar yaklaştığını fark etmeden başını Başak'a doğru eğiyor.

Aranızdayım Nehir Sima, diye düşünüyorum. Böyle ani şekilde kalbime yaklaşmasan?

"Nasılsın Başak?"

Kalbim deli gibi atarken onları dinliyorum.

"İyiyim. Yarın geleceksin değil mi Nehir Sima?"

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum."

"O zaman gelmen gerek. Gelmezsen çok rahatsız olurum. Acaba beni sevmemi mi, itici biri miyim diye düşünür durum."

Başak'ın keyifli ve şakacı sesi ikinci aşkımı güldürüyor. Gü-rül-tü çıkarmamak için hemen ağzını kapatıyor ama nafile, ben duyuyorum. Kalbim o sesi görmezden gelme konusunda başa-rısız.

Nefesimi tutup sakinleşmeye çalışıyorum. Başı göğsüme çarparken başarılı olamayacağımı anlıyorum. *Nehir Sima, anladım körrüm de... Kulakların da mı işlevini yitirdi acaba? Kalbimin*

nasıl attığını duymuyor musun? Beni süründürmeye falan mı çalışıyorsun?

Nehir Sima'yı almak için gitmeden önce Başak'ın tüm düzenlemeleri bitirmesine yardımcı oluyorum. Bu ciddi ciddi sürpriz olacak Safa için. Yine bir yerde pasta yiyeceğimizi düşündüğünden eminim.

Cahit, akrabalarından izin almayı başarinca bodrum katını temizliyor ve bir parça süslüyoruz. Yine pasta olacak elbette ama hem biz bize olacağımız için hem de Safa ve Cahit'in bir şeyler çalabilecek imkânı olacağı için diğer kutlamalara nazaran bunun daha iyi olacağını düşünüyoruz.

Hem Başak'ın hediyesini görünce Safa'nın kendinden geçeceğinden de eminim.

İşleri bitirince benim çekingen, kuskanç, çenebaz ikinci aşkımı görmek için âdeta kapıya koşuyorum. Nehir Sima, hediye almak için alışveriş merkezinde buluşmamızı istedi. Ben de hemen durağa geçip ona çıktığımı haber veriyorum.

Safa için alınabilecek bir sürü hediye var. Ben kolaya kaçıp kazak almayı düşünüyorum. Malum, önümüz kış. Nehir Sima da ona uygun bir pantolon ya da gömlek alarak bana eşlik etmeye karar veriyor. Böylece kısa sürede hediyesimizi alıp kitapçıya uğrayabiliyoruz.

Benim ona aldığım onca mangadan sonra bana sevdiği başka bir kitabı almakta ısrar ediyor, elbette itiraz etmiyorum. O, rafları karıştırıp kitabı ararken onu izleyip duruyorum. Bugün, her zamankinden daha güzel görünüyor sanki. Bir insanı gördükçe ona alışmamız gerekmiyor muydu? Ben Nehir Sima'yı her gördüğümde daha heyecanlı oluyorum sanki?

“İşte buldum!”

Kitabı havaya kaldırıp sırtlıyor: Romeo ve Juliet.

“Bu dramı benimle paylaşma sebebin eski bir film izlemek istemen olabilir mi acaba?” diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Yaramaz bir tebessüm yüzüne yayılırken aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

“Ve filmin başrolü renkli gözlü, gamzeli, zayıf bir Leonardo olabilir mi acaba?”

Şimdi açıkça gülüyor. Omuzlarını çocuk gibi kaldırırken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Yine.

Pekâlâ, benim bir an önce bu mesafeleri aşmam gerek.

“Lütfen oku ve benimle izle?”

“Bana acı çektirmek hoşuna mı gidiyor Nehir Sima?”

“Hayır.”

Dudaklarını büküyor. Kitabı yerine koymak için hamle yaptığında onu durduruyorum.

“Tamam, tamam. Senin için hiç tarzım olmayan bir filmi izlemekten gocunmayacağım.”

“Yaşasın!”

O, parayı ödemek için kasaya koştururken peşinden gidiyorum. Bana kitap almak için bu kadar düşünmüş olması cesaretimi artırıyor. Bugün ona en azından hislerimin bir kısmını söyleyebilmek istiyorum.

Sana delice âşığım ve bu beni daha da deli biri yapmaya başladı, demek biraz ağır kaçabilir.

Ama neden şöyle demeyeyim ki?

Nehir Sima, bugün öyle güzelsin ki sana bakmaya doyamıyorum.

Nehir Sima, seni ilk gördüğüm gün ne düşündüğümü bilmek ister misin?

Nehir Sima, sen bu kadar mutlu olacaksan dünyadaki tüm eski filmleri izleyebilirim. Yeter ki yanımda ol.

Alışveriş merkezinden çıkarken Nehir Sima yanıma, en yakınım gelip yüzüme bakıyor. Sessiz bakışmamız gittikçe heyecanlanmama sebep olurken gerçekten beklemediğim bir şey yapıp nefesimi kesiyor.

O narin, küçücük, üşümüş parmaklarını benimkilere kenetliyor. Ben tereddütsüz elini kavrarken yüzü kızarıyor ama gözlerini kaçırmıyor.

“Bugün, sorularından birini cevaplayabilirim, sanırım?” diyor elimi sıkarken.

“Öyle mi?”

Başını hafifçe sallayıp gözlerini tekrar kaçırıyor. Elini sıkıca tutup yürümeye başlıyorum, diğer elimde duran poşetler biz yürürken hışırdıyor.

“İki elim de dolu. Otobüste bana kulaklık takman gerekecek Nehir Sima.”

Tam bir fırsatçıyım, değil mi?

“Tamam. Ama bu kez benim şarkılarımı dinleyebilir miyiz?”

“Nasıl istersen.”

Durakta el ele beklerken bana ailesinden bahsediyor. Hiç beklemediğim bu yakınlık beni mest ederken sessizce onu dinliyorum.

“Annem ve babam, üniversitenin bitiminde tanışmışlar. Babam, annemi gördüğünde evleneceği kadını bulduğunu düşün-

müş. Annem ise babamın neden ağzı açık onu izlediğini anlamaya çalışıyormuş.”

Buna birlikte gülüyoruz. Nehir Sima başını bana doğru eğerken aramızdaki mesafelerin ne kadar da kısaldığını hissedebiliyorum.

“Babam uzun süre annemin peşinden koşmuş, sonunda annem de ona âşık olmuş ve evlenmişler. Ablam doğduğunda çok fazla hastalıkla uğraşmak zorunda kalmışlar, bu yüzden annem kariyerini geri plana bırakıp bizimle ilgilenmeye başlamış. Ablam, ben ve iki erkek kardeşim doğduktan sonra mesleğine dönmek için geç olduğunu düşünmüş ve şimdi bana, onun tek işi ve hobisi bizmişiz gibi geliyor.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Değil. Sanırım. Onların bu kadar ilgili oluşu, diğer insanlardan çekinmeme sebep oluyor.”

“Hım...”

“Her zaman, her koşulda benimle ilgilenen bir ailem olması gerçekten şükür sebebi, bunu biliyorum. Ama bu durum bağımsızlığımı bir hayli etkiliyor. Aslında bunu şimdi daha çok anlıyorum.”

Bir an sadece gözlerime bakıyor, ardından gülüyor. “Durduk yere bundan bahsedip sıkmadım seni, değil mi?”

“Hayır.”

“Seninle...”

Derin bir nefes alıyor. Beklentiyle yüzüne bakıyorum.

“Seninle konuşmak gerçekten kolay Sinan... Aksi olsaydı, yine görünmez olmak isteyebilirdim.”

“İşte bu imkânsız Nehir Sima...”

Otobüs geldiğinde binip orta kısma geçiyoruz. Nehir Sima tek kişilik bir koltuğa otururken elimi daha sıkı tutuyor.

“Neden ki?”

“Eh, ben seni her koşulda görürdüm. Bundan kaçışın olmazmış.”

Poşetleri almak için uzanıyor, itiraz etmiyorum. O, hediyeleri kucaklarken telefonunu isteyip kulaklığın birini kendi kulağına, diğerini de kulağına takıyorum. İtiraz etmeden beni izliyor. İşim bittiğinde şarkı klasörünü karıştırmama izin veriyor. Bu da bizi uyumlu bir çift yapmıyorsa ben çekip gideyim arkadaşlar? Romantik olmak falan değil bu, basbayağı gerçek.

Günün Şarkısı: Ellie Goulding - Lights

Şarkıyla bir şey ima etmeye çalışmıyorum, merak etmeyin. Bu bir nevi benim imzam.

Cahit ve Gonca, Nehir Sima'yı çok seviyor. Açık söylemek gerekirse Gonca, ikinci aşkıma bayılıyor. Genel olarak insanları sevmeye yatkın olduğu için buna şaşırmıyorum elbette. Yine de arkadaşlarımla iyi anlaşması beni mutlu ediyor.

Dostluklar ne kadar kıymetli olsa da insanlardan çok çabuk soğuyabileceğimizi biliyorum. Hayal kırıklığı, yıllardır hayatımın aşkı sandığım Sinem'i bile silip atmama sebep olabiliyorsa gerisini siz hayal edin.

Safa geldiğinde öyle şaşıyor ki hâline gülmeden edemiyoruz. Tüm grup toplanamamış olsa da enstrümanları görünce -Başak onun gitarını da getirmişti- neşeli bir çocuk gibi Başak'ı kucaklayıp teşekkür ediyor.

Onlar eksik enstrümanlara aldırmadan birkaç şarkı çalarken Nehir Sima'ya lisede grupları olduğundan ama şimdi müziğe

çok fazla vakit ayıramadıklarından bahsediyorum. Başlangıçta çok da etkilenmiş görünmüyor ama Safa gitarı eline alıp da Başak'a döndüğünde, o çok sık söylediği itiraf şarkılarını söylediğinde, ikinci aşkım şaşkın bir hâlde bana dönüyor.

"Safa'nın sesi gerçekten güzel?"

Bunu soru sorar gibi söylüyor.

"Şaşırdın mı?"

"Şey, evet, affedersin."

"Sorun değil. Başak onun ne kadar mükemmel olduğundan bahsederken ben de aynı tepkiyi vermiştim. Ne kadar güzel olabilir ki sesi? Çocuğun teki işte, diye düşünmüştüm. Sonra dinledim ve aynı tepkiyi verdim."

"Lisede epey can yakmış olmalı."

Gülerek arkadaşlarımı izliyor.

"Evet, en çok Başak'ın canını yaktı."

"Şimdi mutlu görünüyorlar."

"Öyleler."

Nehir Sima gülerek başını omzuna yatırıyor. Onları izlerken heyecanlanmış görünüyor. Safa şarkısını bitirip Başak'ın yanına gidiyor. O, Başak'ı kucaklarken Cahit gitarı eline alıp dans etmemizi, çalacağı şarkıya epeyce çalıştığını duyuruyor.

Sesi, Safa'nın sesi kadar etkileyici değil ama Cahit'in sesi de güzel sayılabilir. Tok, hoş bir sesi var. Kulak tırmalamıyor en azından.

O, Gonca'sına hitaben *The Cranberries – Dreaming My Dreams* şarkısını söylemeye başlarken Nehir Sima'yı dansa kaldırıyorum. Safa ve Başak da abartılı hareketlerle kalkıp bize eşlik ediyorlar.

Çocuksu bir neşeyle ikinci aşkımın belini hafifçe tutuyorum. Kollarını boynuma dolarken aramızdaki mesafe azalıyor.

“Daha önce hiç dans etmedim desem?”

Sesi epeyce çekingen çıkıyor. Olduğumuz yerde sallanırken kulağına fısıldamak için eğiliyorum.

“Ben de yalnızca lise balosunda dans etmiştim.”

“Şeyle...”

“Eski sevgilim...”

“Evet.”

Sesi biraz kırılıyor. Mesafemizi biraz daha azaltıyorum.

“Ben geçmişini yok sayacak biri değilimdir Nehir Sima. Yaşadıklarımızın çoğunu hatırlıyorum ama eskisi gibi hissetmediğimden emin olabilirsin.”

“Bu, biraz üzücü...”

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama ilk kez bunu yapamadığımı fark ediyorum. Kırgın bakışları yüzümde dolaşüyor.

“Birini bu kadar kolay unutabilmen, çok üzücü...”

Kaşlarımı çatıyorum, tereddütsüz. “Ben terk edildim,” diyorum sonra.

Biraz daha olduğumuz yerde sallanıyoruz. Nehir Sima şaşkın bir hâlde yüzüme bakıyor.

“Anlamadım?”

“Beni terk etti. Mesafelerle arası iyi değilmiş.”

“Bu çok saçma!”

Omuzlarımı daha sıkı tutuyor. Kırgın hâli yerini öfkeye bırakırken sırtıyorum.

“Terk edilmem mi?”

“Evet! Sırf birbirinizden uzaksınız diye nasıl seni bırakır?”

İçimden yüzlerce itiraf şekli geçmesine rağmen sorusuna cevap vermeyip ona yaklaşıyorum. Sinan Sezer iradesi de buraya kadarmış.

Başımı, başına yaslıyorum:

“Bugün bir sorumu cevaplamayacak mıydın sen Nehir Sima?”

“Evet.”

“Önce hangisini soracağımı çok düşündüm.”

“Ve?”

“O gün... Ne düşünmüştün? Bunu bilmek benim için gerçekten önemli.”

“Çok şey düşünmüştüm.”

“İlk ne düşünmüştün peki? Hatırlıyor musun?”

Cahit yeni bir şarkıya geçerken biz yine sallanıyoruz. Safa dans etmeyi bırakıp şarkı söylemek için arkadaşının yanına oturuyor. Bu kez hareketli bir şarkı söylüyorlar ama ben oturmayı reddediyorum.

“Hatırlıyorum.”

Yarım dakika kadar bekliyorum, Nehir Sima derin bir nefes alıyor.

“Eğer bir adım atarsam, ona sarılabiliyim, diye düşünmüştüm.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Uzun zamandır hiç bu kadar şaşırmamışım sanırım.

Cahit ve Safa'nın sesi çoğalıp Gonca ve Başak da şarkıya eşlik ederken oturuyoruz. Anlamaya çalışıyor, Nehir Sima'ya başka sorular sormak istiyorum ama kendime gelemiyorum.

O gün, o yağmurlu gün... Nasıl bunu düşünmüş olabilir ki? Benden nefret etmiyor muydu?

Bir süre şarkı söyleyen arkadaşlarımı izliyorum. Nehir Sima sessizliğime alınmıyor olmalı, pasta kesip doğum günü şarkısını söyledikten sonra elinde tatlımızla yanıma oturuyor.

“Senin için üç dilim yeterli olur mu dersin?”

“Olur.”

Gözlerine bakıyorum. Yanakları mutlulukla kızarmış, gözleri ışıltıyor ama aklımdan neler geçtiğini bilmiyormuş gibi görünüyor.

“Sinan! Hediyeği nereye koymuştum?”

Başak'ın ağlamaklı sesi beni kendime getiriyor. Arkadaşıma yardım etmek için yerimden kalkıyorum, adım gibi biliyorum ki Nehir Sima bizi izliyor. Sanırım yakınlığımıza alışmaya çalışıyor. Yahut alışmaya başladı.

“Sana inanamıyorum Başak.”

Gonca ve Cahit kahkahalarla gülerken Safa sırtıyor. Ben sırt çantamı arkadaşşıma verirken Başak ağlamaklı hâlden kurtuluyor.

“Kaybettim sandım.

“Saçmalama Başak, sana izin verecek değilim.”

“Çünkü sen benim canım dostumsun!”

Neşeyle çantamı kucaklayıp yerinde zıplıyor.

“Aşkım, alt tarafı bir hediye... Niye üzölüyorsun ki bu kadar?”

Başak ile bakışıyoruz, ardından aynı anda sırtıtıyoruz. Safa, ah saf arkadaşım, bir gün dikkatli biri olacak mısın acaba?

Öksürerek sessizliği sağlıyorum.

“Bugün burada, Safa Sancak diye bilinen şarkıcı oğlanın yeni yaşını kutlamak için bulunuyoruz.”

Gonca ve Nehir Sima gülüyor. İkinci aşkıma göz kırpmıyorum.

“Eski sütü bozuklardan Safa Sancak, yıllardır düzgün davranarak bu sıfattan kurtuldu ve dostumu emanet edebileceğim kadar güvenimi kazandı.”

Hep birlikte gülüyoruz. Safa, hafif bir yumrukla omzuma vuruyor.

“Sütü bozuk demesek?”

“Her neyse. Bugün önemli bir gün... O, mutluluktan kendini kaybetmeden biz hediyelerimizi verelim. Aksi hâlde ne aldığımızı hatırlamayabilir.

Cahit ve Gonca iki torba uzatıp Safa’yı kutluyor. Aynı hediyeleri aldığımızı görmenin komik utancı ile Nehir Sima da bizim hediyelerimizi getiriyor. İki farklı kazağı ve pantolonunu torbalara yerleştirip teşekkür ediyor Safa. Beklenti ve heyecanla arkadaşına dönüyor. O kadar saf ki gerçekten Başak’ın sözünü hatırlamıyor olmalı. Henüz zaman tam olarak söylediğiyle uyuşmuyor olsa da verdiği sözü tutabileceği yılın içinde sayılırsınız.

Çantamı açıp içinden güzelce kapladığı günlüğünü çıkarışını izliyorum. Nehir Sima tam yanımda durup koluma dokunuyor.

“Kitap mı,” diye fısıldıyor.

Başımı iki yana sallarken sırtıtıyorum.

Safa, kaşlarını çatıp hediyesini alıyor. Bir an elinde tutup merakla incelese de Başak'ın lisedeyken tuttuğu günlüğü ona vereceğini düşünemiyor olmalı. Sanki basit bir şeymiş gibi hayal kırıklığı içinde paketi yırtıp defteri dışarı çıkarıyor.

Daha önce gördüğü, okumak istese yıllar önce okuyabileceği o meşhur defteri tanıdığında ağzı açık kalıyor.

“Başak, bu şey...”

Defteri sıkıca elinde tutuşunu izliyorum. Yıllar önce, izinsizce okumaya cüret etseydi, Başak onu asla affetmez ve ona bir daha asla güvenmezdi. Oysa şimdi en delice düşüncelerini bile öğrenmesine izin verecek kadar Safa'yı seviyor. Bana bile asla okutmadığı günlüğü, kalbiyle eş değer.

Safa, Başak'ı kucaklarken Cahit, Gonca'yı; ben de ikinci aşkımı aydınlatmak adına masaya dönüyoruz. Onları biraz yalnız bırakalım da Safa ağlamaya başlamasın.

“O defterde ne yazıyor,” diye soruyor Nehir Sima pastamızı yerken.

“Başak, lisedeyken Safa'yla ilgili düşüncelerini bir deftere yazıyordu. Ona âşık olduğu andan beri ne düşündü ve ne hayal ettiyse o defterde yazıyor. Çoğunun utanç verici olduğuna dair bahse girebilirim.”

“Öyle mi?”

Nehir Sima kendi pastasından bir parça kesip bana uzatıyor.

“Öyle. Başak delinin tekidir.”

Gülerek onlara bakıyor, bir saniye kadar. Bana döndüğünde gülümsüyor.

“Safa çok mutlu görünüyor.”

“Başak ona söz vermişti. İleride, ona gerçekten güvendiğinde, defteri okumasına izin vereceğine dair.”

“Bu... Çok romantik. Değil mi?”

Omuzlarımı kaldırıyorum. Nehir Sima bana tekrar pasta yediriyor. Yemekle aramın iyi oluşu, hiç bu kadar işime yaramamıştı.

“Nehir Sima...”

“Efendim?”

Yanakları tekrar kızarıırken boştaki eline uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetliyorum.

“Biraz yürüsek mi?”

“Arkadaşlarına ayıp olmasın?”

“Sorun etmezler, merak etme.”

“O zaman yürüyelim!”

Gülerek pastanın kalanını bana yediriyor. Dört dilim benim için bile çok ama itiraz etmiyorum. Aylardır uzaktan izleyip sizi sevmesini dilediğiniz ikinci aşkınız sizi elleriyle beslerken tokluk hissine direnmek o kadar da zor değil.

Çocuklarla konuşup eşyalarımı almadan bodrumdan çıkıyorum. Dönüp temizliğe yardım etmem gerekecek nasıl olsa.

El ele apartmandan çıkıp yürüyoruz. Hava kararmaya başlarken insanların eve gitme telaşı göze çarpıyor. Sokak lambalarıyla aydınlatılmış kaldırımlarda yürüyüp kalabalıktan biraz olsun sıyrılıyoruz.

“Soruma cevap verdiğin için teşekkür ederim ama şimdi aklımı daha çok karıştırdın Nehir Sima.”

Utanıp kaçmasından korkuyorum ama bunun yerine kıkırıyor. “Ama hakkını kullandın.”

“Doğru.”

Yüzümü ona doğru çevirip bekliyorum. Bana bakarken mutlu görünüyor. Aramızda pek de mesafe kalmadığını düşünüyorum artık. Kalan sorularımı sorup hislerimi itiraf edebilirim. Öncesinde yalnızca iki şeyi çözmemiz gerekiyor. Bu konuları ileride tekrar açarsak her şeyin bozulabileceğini biliyorum.

“Pekâlâ... Aslında sana sormak istediğim birçok şey var ama acelesi yok. Şimdi soracağıma ise cevap vermek zor olmayacaktır.”

“Tamam, sor.”

Tekrar yürürken elini sıkıca tutuyorum. “Eski sevgilim ya da Başak’la ilgili aklına takılan bir şey var mı?”

Nehir Sima duraksıyor. Kaşlarını çatıp beni izliyor.

“Bana, istediğin her şeyi sorabilirsin, dürüstçe cevap vereceğim.”

“Neden ki?”

Gülerek elini, yüzüme yaklaştırıyorum. Ben elinin tersini öperken yüzü kızarıyor.

“Buna hemen cevap vermemi istiyor musun?”

“Hım... Henüz değil desem?”

Gözlerini kaçırıyor. Üstelemeyip yürümeye devam ediyorum.

“Merak ettiğin bir şey yok mu?”

“İstediğimi sorabilirim, öyle mi?”

“Evet.”

“İstediğim kadar çok soru sorabilir miyim peki?”

“Evet.”

“O zaman otursak mı?”

Bize en yakın oturma yeri, bir durak. Yan yana banka oturup birbirimize dönüyoruz.

“Sorularım canını sıkarsa ne olacak?”

“Bugün sorman canımı sıkmaz ama tekrar bu meseleye dönersek nasıl tepki veririm, bilmiyorum.”

Şakacı bir şekilde gözlerini kısıyor. “Bu bir tehdit mi?”

“Ne haddime!”

Üşüyen ellerini iki elimle tutup sarıyorum. Nehir Sima bir süre sessizce bekliyor. Ne kadar ileri gidebileceğini mi düşünüyor? Onlarca soru içinden birini seçmeye mi çalışıyor? Soracak hiçbir şeyi yok mu? Bilmiyorum ama bekliyorum.

Geçmişim iyisi ve kötüsüyle orada dururken bundan kaçmak benim tarzım değil. Bu yüzden aklında bir şey kalmasını istemiyorum. Ama tam her şey düzeldi diye düşünürken bunları sorarsa ondan soğuyabilirim ve bunu da istemiyorum. Söylemiş miydim, bilmiyorum ama ben sabırsızın tekiyim, evet.

“Eski sevgilinin ismi neydi?”

Bu mu yani, der gibi kaşlarımı kaldırıyorum:

“Sinem.”

“Ne kadar süre birlikteydiniz?”

“Dört yıla yakın.”

Dudaklarını büküyor.

“Onu gerçekten seviyor muydun?”

“Evet. Sevmediğim birinin yanında duramayacak kadar huysuz biriyim Nehir Sima.”

Gözleri doluyor. Bu beni biraz şaşırtsa da tepki vermiyorum.

“Onu nasıl unuttun peki?”

Bu ilginç bir soru. Bir an ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama dürüst olmak her zaman en iyi seçenektir.

“Unutmadım.”

İrkilip ellerini yumruk yapıyor. Devam etmesini beklerken kıpırdamıyorum.

“Nasıl yani? Hâlâ onu mu seviyorsun?”

Gülümsüyorum. Nehir Sima kaşlarını çatıp geri çekilmeye çalışırken sorusunu cevaplıyorum.

“İkisi birbirinden farklı sorular Nehir Sima.”

“Hı?”

“Sinem’i unutmadım. Ama bu, hâlâ onu sevdiğim anlamına gelmiyor.”

“Anlamıyorum.”

Ağlayacakmış gibi görünüyor. Yüzünde öyle açık bir hayal kırıklığı var ki gülmememin en akıllıca şey olduğunu düşünüyorum.

“Bir insanı nasıl unutabilirim ki? Belleğimi ve bilinçaltımı kontrol etmem mümkün değil. Bazı şeyler silinip gidiyor ama bende izi olan her hatıra orada duruyor.”

“Ah...”

Anlamasıyla birlikte ellerini serbest bırakıyor.

“Yani demek istiyorsun ki...”

“Hafızamı kaybetmedim.”

O derin bir nefesin ardından gülümserken dudaklarını izliyorum. Gittikçe genişleyen tebessümü aramızdaki mesafeleri sifıra yaklaştırıyor.

“Sinem’i unutacağımı sanmıyorum Nehir Sima. İlkokuldaki öğretmenimi, çocukken beni döven mahalledeki zibidiyi, izlediğim çoğu anime ve filmi, aklıma yerleşen dersleri, okuduğum kitapları nasıl hatırlıyorsam, o da kafamın içinde duruyor. Buna engel olamam. Ama onu seviyor muyum? Hayır. Beni terk etmesi canımı yaktığı için değil. Bunu yapış şekli hayal kırıklığına uğrattı. Beni aldatmış sayılmaz ama neresinden baksak bakalım, bu bir ihanet. Onca zaman her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Mesafelerin, bizi ayırabileceğini hiç düşünmedim. Sırf yanında değilim diye başkasını benim yerime koyabileceğini aklımın ucuna bile getirmedim. Bu yüzden artık böyle birini sevmiyorum. O, benim için sütü bozuktillerden.”

Nehir Sima gülererek kaşlarını kaldırıyor. “O da ne demek öyle?”

“Sevmediğim herkesi, sütü bozuk tayfasına dâhil ediyorum.”

“Böyle söylemek seni mutlu mu ediyor?”

“Küfretmekten iyidir.”

Başını sallayıp bir süre düşünüyor. Bu konuyu bir daha açmayacağımıza inanıyorum böylece. Nehir Sima, düşünme şeklini anlıyor ve bundan rahatsız olmuyor.

“Başak,” diyor çok sonra.

İnsanlar yanımdan geçip giderken devam etmesini bekliyorum.

“O gerçekten iyi biri.”

“Evet,” diye onaylıyorum onu.

“Arkadaşlığınız çok etkileyici görünüyor.”

Cevap vermiyorum.

“Bundan rahatsız olmuyorum Sinan. Ben, sizi anlıyorum. Birinin en yakını olmak ne demek biliyorum. Bunu Bilge’yle de konuştuk.”

Demek, Bilge ile benim hakkımda konuştunuz Nehir Sima?

Gülümsemek yerine devam etmesi için sessizce duruyorum.

“Sadece... Bir şey beni rahatsız ediyor. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Merakla yüzünü inceliyorum. Önce yanakları, ardından alnı kızarıyor. Gözlerini kaçırırken ellerinin titrediğini hissediyorum.

“Bana kızmandan korkuyorum,” diye fısıldıyor.

İşin aslı, bundan ben de korkuyorum. Bu yüzden onu rahatlatmaya çalışmak yerine beklemeye devam ediyorum. Eğer beni kızdırırsa yalan söyleyemeyeceğim malum.

“Ben, sana söylemiştim.”

Birleşen ellerimize bakıp soluklanıyor.

“Daha önce hayatımda biri olmamıştı ve çok fazla erkek arkadaşım da yok. Olanlar da genelde kuzenlerim ve... Biz, onlarla ben yani, sizin gibi değiliz.”

“Siz dediğin, Başak ve ben mi oluyor?”

“Hı hı...”

Yutkunup ellerini kapatıyor bir kez daha. Ne söylemeye çalışıyor, anlamıyorum ki.

“Siz çok fazla sarılıyorsunuz, sürekli kol kolasınız, Başak senin kolunda uyuyor, sen onu kucaklayabiliyorsun. Ya da ne bileyim, böyle şeyler işte. Bunlar, bunlar... Ben... Bilmiyorum.”

Susup derin bir nefes alıyor. “Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama ben henüz kimsenin kolunda uyumadım ve...”

Kaşlarımı çatıyorum, istemsizce.

“Ve ilk kez, senin yanında kendimi bu kadar rahat hissediyorum.”

Ah bir anlasam seni Nehir Sima...

“O senin kolunda uyurken aklımda sadece bu vardı: Ben, buna cesaret edemezdim ama onlar nasıl da yakın görünüyor.”

Sonunda bana bakıyor. Ağlayacakmış gibi görünüyor ve bu hâli beni de üzüyor.

“Ben, sanırım, bu durumu kıskanıyorum.”

Bir süre konuşmuyoruz. Söylediklerini dikkatlice düşünüp yanlış bir tepki vermemek için uğraşıyorum.

Nehir Sima, beni kıskanıyor. Bunu biliyordum.

Benden hoşlandığını itiraf etmeye en çok yaklaştığı an da sanırım buydu.

Daha önce bir ilişkisi olmadığına göre kimseyi sevmemişti de. Bu, neden bu kadar çekingen olduğunu anlamamı kolaylaştırıyor. Ama esas kıskandığı şeyi çözmekte zorlanıyorum. Sanırım.

“Yani sen, Başak’ı değil de...”

Yutkunup dudaklarını büküyor.

“Onunla olan fiziksel yakınlığımı mı kıskanıyorsun?”

Bu kez dudaklarını dişliyor. Çok utanmış görünüyor ama o kadar sevimli ki gülümsüyorum.

“Anlamama yardım et Nehir Sima.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki...”

“Sen benim kolumda uyumadın ve bunu yapabileceğinden emin değilsin ama Başak’ın bana bu kadar yakın olması, seni rahatsız mı ediyor?”

“Sanırım.”

“Ben, o kolumda uyurken hiçbir şey hissetmiyor olsam da mı?”

Omuzlarını kaldırıyor.

“Bunu biliyorum. Sizi gördüm, sevgili olmadığınızı öğrendiğimden beri de durumun farkındayım. Başak sana daha çok şefkatle, çocuğuymuşsun gibi yaklaşıyor. Safa’ya bakarken nasıl olduğunu da biliyorum artık. O, senin kolunda uyurken şey demiyorum; *acaba şu an ne hissediyorlar, acaba şu an heyecanlı mı?*”

Durup ellerini geri çekiyor. Onları ceplerine saklarken kaçıp gitmesinden korkuyorum.

“Bazıları çok normal, sarılmanız ve diğer şeyler, bilmiyorum. Ama bazıları çok fazla geliyor bana. Özür dilerim ama sanırım bunu anlatmam en doğrusuydu.”

Sanırım Safa da böyle hissediyor. Bu, kızmak yerine biraz düşündürüyor beni. Başak ile çok mu yakınız? Bu, nasıl engellenir ki? Kendimi bildim bileli bir aradayız. Birbirimizi tekmelediğimiz, saç çektiğimiz, sarıldığımız, teselli ettiğimiz, kol kola yürüdüğümüz, şarkı söylediğimiz binlerce an var. Aniden aramıza nasıl mesafe koyabiliriz ki? Sanki artık bunları arkadaşça yapmıyormuşuz ve buna bir son vermeliymişiz gibi. Bu, çok, anlamsız...

“Bunları bana söylediğin için gerçekten teşekkür ederim Nehir Sima. Bu, dürüst olman, benim için en önemlisi.”

Omuzları düşüyor. Söylediklerimi kötüye yoruyor olmalı. Bense yalnızca Başak ile konuşmak için cevap vermemeyi seçiyorum. Bunu konuşmazsak, mantıklı bir şey düşünemeyeceğimi biliyorum.

“Seni evine bırakmamı ister misin? Hava kararıyor.”

“Kendim gidebilirim.” Ayağa kalkıp ceketinin fermuarıyla oynuyor. “İstersen sen dön Sinan, temizliğe yardım edecektin.”

“En azından otobüsünü bekleyebilirim.”

Duraktaki dijital ekrana bakıp başını sallıyor. Onların evine doğru giden üç otobüsten ikisi, durağa yakın görünüyor.

O, kaldırımı izleyip ayağını yere vururken huysuz hissediyorum. Bir şey söylemiyorum ama o da hâlimi hissediyormuş gibi görünüyor. Otobüse binerken sadece görüşürüz, deyip yüzüme bile bakmadan gidiyor. Arkasından boş boş bakarken bunun aramıza yine mesafeler koymamasını umuyorum yalnızca. Arkadaşlarımın yanına dönmek için hızlı hızlı yürüyorum. Benim acilen Başak’la konuşmam gerek.

Temizliği bitirip eve çıkıyoruz. Bodrum ne kadar rahat olsa da soğuk olduğu inkâr edilemez.

Hep birlikte akşam yemeği hazırlayıp oturuyoruz. Safa dünyanın en mutlu insanı gibi görünüyor, Başak’ın da keyfi bir hayli yerinde. Canlarını sıkmak istemiyorum ama kendimi tutma konusunda iyi değilimdir.

“Nehir Sima ile konuştuk,” diyorum ortaya.

Dördünün bakışları da merakla bana dönüyor.

“Ona Sinem ve Başak ile olan arkadaşlığımız hakkında merak ettiği her şeyi sorabileceğini söyledim.”

Safa ile bakışıyoruz, bu kez kızgın görünmüyor.

“Sinem meselesini hallettik ama Başak konusunda kapana kısılmış gibi hissediyorum.”

Başak yüzümü inceliyor. Bir süre bakışıyoruz, aklımdan geçenleri okumaya çalıştığını biliyorum.

“Seni sevdi Başak, arkadaşlığımızı kıskanmıyor da birileri gibi.”

Safa’ya kaşlarımı çatıyorum. Özür dilercesine omuzlarını kaldırıyor.

“Ama bir şeyi anlamıyor.”

“Nedir dostum? Söyle de hep birlikte çözelim.”

Başak beni gülümsetmek için kaşlarını oynatıyor ama kendimi gülecek kadar iyi hissetmiyorum.

“Hadi ama Sinan, senin neşeni kimse bozamaz.”

Cahit’e dönüp Safa gibi omuzlarımı kaldırıyorum.

“Bizim, fiziksel olarak çok yakın olduğumuzu düşünüyor ve bundan rahatsız oluyor. O, daha önce kimseyle bizim kadar yakın olmamış ve benimle el ele tutuşmak için çok uzun bir zamana ihtiyacı olmuştu. Bizse... Çok yakınmışız.”

Yüzümü buruşturuyorum.

“Sarılmanız, kol kola girmeniz gibi şeyler mi?”

Safa ile bakışıyoruz. Bir de o canımı sıkarsa kötü bir söz etmek istemiyorum.

“Evet.”

“Ama... Bu, şey, biraz garip...”

Başak beni anlıyormuş gibi görünüyor. Aramızdaki azıcık mesafeyi de kapatıp başını omzuma yaslıyor.

“Biz hep böyleydik.”

“Biliyorum.”

“Ve biliyorsun dostum, o kadar da yakın değiliz. Yani fiziksel olarak?”

Sonunda beni güldürmeyi başarıyor.

Safa omzuma vuruyor hafifçe. “Bak, bu konuda benim de yorumum yok. Birbirinize yakın olmanız beni rahatsız etmiyor. Ben, insanların sizi sevgili sanmasını sevmiyorum sadece.”

Bir anda kendimi, aklımdan geçen her şeyi ortaya dökerken buluyorum.

“Aniden Başak’a yasak koymamı falan mı istiyor? Yani, nasıl desem... Beni rahatsız eden şey şu: Şu an bana yaslanan Nehir Sima olsaydı, kalbim delirirdi ama Başak, Başak işte. Kendi kolum, kendi başım gibi sıradan geliyor yanımda oluşu. Sanki artık böyle değilmiş gibi çekilmesini mi söylemem gerekiyor?”

“Bu, kalbimi kırar.” Başak bana bakarken gözleri doluyor. “Ama aranızı bozmak da istemem Sinan.”

“Böyle bir sorunu çözemezsek, bozulacak bir aramız olmaz ki.”

Ne düşündüğümü biliyor. Nehir Sima bunu anlamak zorunda... Mesele Başak’ın kolumda uyuması ya da uyumaması değil. Bununla ilgili yeni bir şey yapamayacağımı anlaması gerek. Başak kolumda uyumak istesin ya da istemesin, ben bunun üzerine bugüne kadar hiç kafa yormadım. Ne zaman koluma girdiğini, saçımı çektiğini, beni yumrukladığını, bana sarıldığını hesaplamadım, çetelesini tutmadım ve buna dikkat etmedim bile. Şimdi gülüşünü bile tüm hatlarıyla hatırladığım biri, bunun için değişmemi isteyemez, bu haksızlık.

Her şey boşa gitmiş gibi hissediyorum.

Kendime izin versem yataktan bile çıkmayıp sadece somurtacağım, öyle huysuzum.

Nehir Sima aramıyor, mesaj atmıyor. Ben de bunları yapmıyorum. İlk kez onu görmek için değil de ondan kaçabilmek

için çaba harcıyorum. Geçen bir haftayı göz önünde bulundursak, pek çaba harcamam da gerekmiyor.

Fırının orada bile görmüyorum onu. Bu, gerçekten sinirlerimi bozuyor.

Haklı olduğumu biliyorum. Başak'ı kıskanmaması gerekiyor. Onunla olan yakınlığım, diğer insanlarla olandan farklı. Bunu neden anlamıyor ki? Gonca'yı kıskanıyor olsaydı sorun etmezdim. Gonca arkadaşım olabilir ama o benim kolum, bacağım gibi sayılmaz. Ama Başak konusunda bir şey yapamam ve bunu biliyor olması gerek.

Bu yüzden onu aramıyorum. Mesaj atmıyorum. Bu, beni sinir hastası yapacak olsa da iradem elverdiğince ondan kaçınacağım. Nereye kadar böyle devam edeceğiz, kim pes edecek bilmiyorum ama uğraşacağım. Çünkü bu haksızlık!

Onu uzaktan görüyorum, sınıfa girerken.

Tamam, sınıfının oradan bilerek geçmiş olabilirim. Ne var?

Beni fark etmiyor. O da mutsuz görünüyor. Çok değil ama... Bilmiyorum işte. Elinde okuduğumuz manganın başka bir cildi var. Ben sinir hastası olma yolunda istikrarla ilerlerken ikinci aşkım manga okuyabiliyor, pes.

Başak, onunla konuşmam için başımın etini yiyor. Safa bile bunu söyleyip duruyor ki bu gerçekten şaşırtıcı. Yıllarca arkadaşıma açıklamadığı hisleri yüzünden yaşanan şeyleri unutmuş olmalı.

Yine de biraz daha direniyorum.

Tam olarak sekiz gün, on iki saat, yirmi altı dakika boyunca direniyorum ve pes ediyorum.

İyi Nehir Sima, tamam!

Okuldan çıkıp evine gidiyorum. Yani evinin oradaki durağa... Nehir Sima'nın gelmesini beklerken donuyorum ama umurumda değil. Öfkem beni ayakta tutuyor. Donarak ölemedik kadar sinirliyim.

O gelmedikçe sinirim yatışmaya, yerini hayal kırıklığı almaya başlıyor. Ya dersi bitmediyse? Ya işi varsa? Niye aptal gibi çıkıp buraya geldim ki?

Aramak zorunda kalmamak için, diyor iç sesim. Gururun kahrın doyurmadığını böylece anlıyoruz.

Bu arada midem kazınıyor ama bu kadar uzun bir süre beklemişken -tam olarak belirtmem gerekirse seksen üç dakika- bir yere gidemem.

Gelen otobüse umutsuz bir hâlde bakıyorum. Nehir Sima'nın gelmemesine o denli alışmışım ki o inip beni fark ederken şaşkın bir şekilde doğruluyorum.

"Sinan? Senin ne işin var burada?"

O da benim kadar şaşkın görünüyor. Uyuşan bedenimi hareket ettirerek kaşlarımı çatıyorum.

"Seni bekliyordum."

"Ne zamandır?"

Omzumu silkiyorum:

"Bir buçuk saate yakın..."

"Delirdin mi? Niye haber vermedin ki?"

Tekrar omzumu silkiyorum.

"İyi misin?"

"Üşüdüm."

Onu terslemek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum.

“Bir yere gidip oturmak ister misin?”

Midem gurulduyor. Hiç gurur yapacak hâlde değilim. “Olur, çok acıktım.”

“Pekâlâ.”

Ellerini cebine atıp yürümeye başlıyor. Onu izlerken kaşlarımı daha fazla çatıyorum, kendimi çocuk gibi hissediyorum.

Neden beni gördüğüne sevinmedi ki?

On dakika kadar yürüyüp bir kafeye giriyoruz. İki katlı, sakin bir mekân... İçeride oturan kişilere rağmen kafede yoğun bir gürültü yok ki bu huysuzluğuma iyi geliyor. Üst kata çıkıp kuytu bir köşeye oturuyoruz. Eğer sesimi kontrol edemezsem insanları rahatsız etmek istemiyorum.

Sipariş verip beklemeye başlıyoruz. Nehir Sima yüzüme bile bakmıyor. Bakışlarımı yok sayıyor olmalı.

“Benden yine mi nefret ediyorsun Nehir Sima?”

Öyle ters bir sesle söylüyorum ki bunu, yüzümü buruşturuyorum o bana bakarken.

“Yine derken?”

Şaşkın görünüyor.

“Yani nefret ediyorsun ama bu ilk mi?”

“Senden nefret etmiyorum Sinan.”

“Peki. O hâlde öyle hissettirmeye son verebilir misin?”

Yüzünü asıp gözlerini yine kaçırıyor. Sessizliğe devam ediyoruz. Siparişlerimiz gelince açlığım ağır basıyor. Bir süre ikinci aşkıma bakmadan yemeğimi yiyorum. Neden böyle yapıyor ki?

Neden böyle olmak zorundayız? Tam tüm mesafeleri aştığımı düşünmüşken böyle olmaktan nefret ediyorum.

“Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?”

Nehir Sima zoraki bir sesle konuşup kahvesini yudumluyor. Ben kıtlıktan çıkmış gibi yemek yerken hâlim umurunda değilmiş gibi görünüyor.

“Evet. Bir sürü şey var. Senin yok mu?”

“Bilmiyorum. En son konuştuğumda bana cevap vermemiştin.”

“Ne?”

Çatalımı masaya bırakırken göz göze geliyoruz.

“Cevap verdin de benim mi haberim yok acaba?”

Gözlerini kısıp surat asmaya devam ediyor. Ben de kaşlarımı çatarak surat asıyorum. Ne kadar uyumlu olduğumuzu görüyorsunuzdur.

“Bu yüzden mi benimle konuşmuyordun?”

“Diyelim ki öyle. Senin gerekçen neydi? Merakımdan soruyorum.”

“Ben... Sana cevap vermek istememiş değilim. Başak ile konuşmak istedim yalnızca.”

Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. Nehir Sima dolan gözlerini benden kaçırıyor.

“Nehir Sima, Allah aşkına söyle, sekiz gündür canıma okuma sebebin tam olarak ne?”

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor bir kez daha ama kendimi tutamıyorum.

“Sekiz gün mü dedim? Bağışla. Yaklaşık bir yıldır demek istiyorum. Neden böyle yapıyorsun? Kaçıyorsun, saklanıyorsun, susuyorsun ve beni yok sayıyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Yapıyorsun.”

“Sen bana cevap vermediğin için ben de cevabının bu olduğunu düşündüm.”

“Ne?”

Dehşetle yüzümü ovuyorum. Delirmeme ramak kaldığından bir hayli eminim. Sinan Sezer sakinliği nerede, hiçbir fikrim yok.

“Ben sana seni kıskandığımı ve buna engel olamadığımı söyledim. Sen de ağzını bile açmayıp gitmeme izin verdin. Bu gayet açık bir cevap gibi gelmişti bana.”

“Saçmalıyorsun.”

Nehir Sima yerinden kalkıp eşyalarını topluyor ve ondan hiç beklemeyeceğim bir öfkeyle beni öylece bırakıyor. Ben, öyle mi yaptım? Bir şey söylemiş olmalıyım. Başak’la konuşacağımı söylemiş olmalıyım en azından. O günü tekrar düşünürken kendimi yumruklamak istiyorum. İçimden mi konuştum yani? Bu yüzden mi benden kaçıyor?

Peşinden koşarcasına aşağı inip hesabı ödüyorum ve nereye gitmiş olabileceğini kestiremesem de dışarı çıkıyorum. Evine gitmesi en mantıklısı gibi geliyor, ben de koşarak etrafa bakıyorum.

Nehir Sima caddenin kenarında, yeşil ışığın yanmasını beklerken ona yetişiyorum. Elini sıkıca tutup gitmesine engel oluyorum. Benden kaçmaya çalışsa da onu bırakmak istemiyorum.

“Özür dilerim Nehir Sima. Ben sana cevap verdiğimi sanıyordum. İçimden konuştuğumun farkında bile değildim. Senden uzaklaşmak istemiyorum. Benden kaçmanı istemiyorum. Seninle konuşmadan ve seni görmeden bir sekiz gün daha geçirmek istemiyorum. Lütfen gitme, konuşalım. Tamam mı?”

Elini tutmama izin veriyor. Bu kez bir parka gidip boş banklardan birine oturuyoruz. Nehir Sima yüzüme bile bakmıyor ve bu, beni o kadar üzüyor ki ne yapacağımı şaşırtıyorum.

“Nehir Sima...”

Sesi çıkmıyor. Öfkeli mi, diye düşünüyorum. *Biraz sessizce beklesem sakinleşir mi?*

Sonra burnunu çekiyor ve ağladığını fark ediyorum.

“Sen... Ağlıyor muydun?”

Korkuyla yüzünü görmeye çalışıyorum, başını daha çok eğiyor. İki elimle yüzünü tutup bana bakmaya zorluyorum onu. Ellerim, gözyaşlarıyla ıslanırken bana bakıyor.

“Özür dilerim Nehir Sima.”

Daha çok ağlıyor. Sessiz gözyaşları onu öyle çaresiz gösteriyor ki kontrolümü kaybediyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Benim yüzümden ağlamasını istemiyorum. Umutsuzca sevdiğim birini nasıl incitebilirim ki? Bu korkunç.

Yüzünü silip kirpiklerine dokunuyorum.

“Nehir Sima... Sana bahsetmiştim ya hani? Seni ilk gördüğüm günden?”

Tepki vermiyor. Konuşarak onu sakinleştirebilmeyi diliyorum.

“O gün, senin tuhaf davrandığını düşünmüştüm. Aniden varlığını fark etmiş ve neden yağmurun altında durduğunu an-

lamaya çalışmıştım. Sonra gülümsedin ve benim nefesim kesildi. Gördüğüm en güzel tebessümdü ve sen ıslanıyordun. Seni korumak istedim. Hayatımda ilk kez gördüğüm birini ani bir şekilde benimsediğimi hissettim. Sonra bana baktın ve senin de nefesin kesilmiş gibi hissettim. Ağzını açtın, bana bir şey söylemeni umuyordum ama sonra kaşlarını çatıp öylece gittin.”

Ağlayışı duruyor, derin bir nefes alarak başını sallıyor.

“O günden beri seni düşünmeden duramıyorum. Gittikçe, kaçınılmaz bir şekilde sana âşık oldum ama sen benden nefret ediyordun. Beni gördüğün her yerde kaşlarını çatıyor, yüzünü ekşitiyor ve yolunu çeviriyordun. Buna rağmen bir an bile hissettiklerim değişmedi. Şimdi de aynı şekilde hissediyorum. Sana âşık oldum. Hâlâ âşığım ve bu şekilde hissetmeye devam edeceğimden bir hayli eminim.”

Gözlerini kapatıp tekrar soluklanıyor.

“Sen kaçarken de sana âşıktım, sen benden nefret ederken de. Şimdi sırf bir an aptallık edip sana cevap vermedim diye benden yine kaçmana izin veremem. Anlıyor musun?”

“Kaçmıyorum. Korkuyorum Sinan.”

“Neden?”

“Kalbimi kıracakmışsın gibi hissediyorum.” Fısıltıyla konuşuyor. Gözlerini açmasa da bana baksa ne göreceğini biliyorum. “Senden kaçmak istiyorum ama yapamıyorum ki...”

“Benden kaçma Nehir Sima.”

Sonunda gözlerini açıyor. Yüzü ve alnı kıpkırmızı, burnu da bu kızarıklığa eşlik etmekten memnun görünüyor. Bu sevimli hâliyle huysuzluğum kaybolurken yanaklarını siliyorum bir kez daha.

“Kalbi sana ait olan birinden neden kaçasın ki?”

“Bu kadar emin konuşma...”

Ellerimden kurtulmaya çalışıyor ama onu bırakmıyorum. Şu saatten sonra çekingenliğini düşünüp hislerimi saklayacak iradeye sahip değilim. Öylece gitmesine izin veremem.

“Nehir Sima?”

Bir kez daha kirpiklerine dokunuyorum. Kalan gözyaşlarını silip kendime doğru çekiyorum onu. İtiraz etmiyor ama bana sarılmıyor da.

“Sana cevabımı söyleyebilir miyim?”

“Hı hı...”

“Başak’ı kıskanma. Sen serçe parmağıma dokunsan benim nefesim kesiliyor ama Başak’ın bana dokunup dokunmadığını bile hissetmiyorum. Biz, çok uzun zamandır arkadaşız. Bunu değiştirmek dostluğumuzu zedeler ve buna izin veremem. Beni anlıyor musun? Herkesi kıskan. İstersen Gonca’yı, Safa’yı, hatırla Cahit’i bile kıskanabilirsin. Kuzenlerimi, diğer tanıdığım insanları, ailem hariç herkesi kıskanabilirsin. Ama Başak’ı sevmeni istiyorum. İkinizin iyi anlaşacağını da biliyorum üstelik. Onun Adele hayranı olduğunu biliyor muydun?”

Yavaşça gülüyor. Bu, bana o kadar iyi geliyor ki kalbim yaşıyor.

“Ve sana âşık olduğumdan eminim. Bir hayli eminim. Sinem beni terk ettiğinde hayata dair yanlış şeyler düşündüğümü hissetmiştim. Ben birini seversem yanımda kalacağını düşünmüştüm her zaman. Hayatıma kolay kolay birini sokmazken aksi mümkün mü? Ama Sinem hayatımdan öylece çıkıp gitti ve bu beni biraz kırdı. Yanıldığımı düşünüyordum. Ya zamanla ilgili bir problemdi bu ya da hayatıma soktuğum insanlarla ilgili... Anlıyor musun?”

“Hı hı...”

Burnunu çekiyor bir kez daha. Başını göğsümün üzerine yerleştirip derin bir nefes aldığı anda kalp atışlarım dünyayı sarıyormuş gibi hissediyorum. Bunu duymuyor olamaz, değil mi?

“Ama yanılmamışım. Bu yüzden bu kadar emin konuşuyorum.”

“Ya sıkılırsan? Ya seni kıskanmadan duramadığımı fark edersen? Ya yine kavga edersek ve seni aramazsam?”

Sessizce konuşuyor ama tüm korkusunu duyacak kadar yakınındayım.

“Pekâlâ, bunlar olabilir. Ben de sekiz gün gurur yapıp pes eder, yine seni görünce kendimden geçip özür dilerim herhâlde.”

“Sinan, sana söylemiştim. Ben... Senin gibi değilim. Bunca şey bana fazla geliyor ama senden uzak durmak da istemiyorum.”

“Fazla olan bir şey yok ki! Her şeyimiz eksik şu an. Sevgilim değilsin, hayatımın ikinci aşkı olduğunu bilmiyorsun. Benden nefret ettiğini sanırken neden bana sarılmak istediğini söylemedin. Şu Başak’la hakkımızda duyduğun şeyleri nasıl duyduğunu açıklamış da değilsin. Nereden bakarsak bakalım, fazla olan bir şey yok. Henüz.”

Onu güldürmenin mutluluğuyla kollarımı etrafına doluyorum.

“Haklısın galiba...”

“Bunu söylemek istemezdim ama ben hep haklıyım bence.”

Kıkırdayarak yüzünü bana çeviriyor. Başımı eğince yorgun, kızarmış gözleriyle çelişircesine kıvrılıyor dudakları. Koca tebessümüne bakıp iç çekmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

“Senden nefret etmiyordum. Görür görmez sana âşık olmuş-tum ama okuldan bir arkadaşım bunu öğrendi ve bana sizin li-seden beri sevgili olduğunuzu söyledi. O zamandan beri görün-mez olmak için uğraşıyorum. Seni görmemek için uğraşıyorum ama sen karşıma çıkıp duruyordun, yanında hep Başak vardı ve ben böylesine iğrenç birine âşık olmaktan nefret ediyordum.”

“Ne? Bu çok saçma!” İnleyerek alınımı, kızın alnına hafifçe vuruyorum. “Buna önyargı ve haksızlık derler Nehir Sima.”

“Biliyorum, özür dilerim. Ama her şeyin bir dedikodu oldu-ğunu nereden bilebilirdim ki?”

“Gelip sorabilirdin.”

“Sana mı?”

“Bana, Başak’a, Safa’ya... Ne fark eder? Kafanda kurmandan iyidir.”

“Ben, senin yanında doğru düzgün düşünmeyi bile başara-mıyorum, farkında mısın acaba?”

Ağzım açık kalıyor. Ciddiyim.

Bir dakika kadar aval aval yüzüne bakıyorum ama hâlâ söy-lediği şey gerçekmiş gibi gelmiyor.

“Benim sevgili, biricik, ikinci aşkım... Sen az evvel ne dedi-ğinin farkında mısın?”

Yüzü yine kızarıyor, kızarıyor, kızarıyor.

“Sinan, sen, çok farklısın. Seninle olmak çok kolay, senin-le konuşmak, seninle susmak, sana dokunmak... Bilmiyorum. Sürekli senden kaçmak istesem de kendimi seninle dolu bulu-yorum. Daha önce hiç böyle hissetmedim. Bu yüzden korku-yorum. Ama nasıl sana âşık olmayacaktım ki? Seni hiç görme-miş olsaydım, tamam. Ama gördükten sonra mümkün değil. Sanki herkes seni sevebilirmiş gibi hissediyorum ve bu bile beni umutsuzluğa sürüklüyor.”

“Herkesten bana ne? Ben insanları sevmem.”

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kez kızgın değilim, onu neşelendirmek istiyorum.

“Demek o gün bana, *sana sarılmak istiyorum*, diyecektin?”

“Hayır. Neden ağzımı açtığımı bilmiyorum. Seni gördüm ve bir an Başak’ı unuttum. Sonra o an geçti ve yine başkasının sevgilisiydin.”

“Ama değildim.”

“Değilsin.”

“İstersen beni kendine saklayabilirsin?”

Gülerek burnuna dokunuyorum. Nehir Sima başını aşağı yukarı sallıyor.

“Başak hariç herkesi kıskanabilirim, öyle mi?”

“Evet. Özgürsün.”

“Sen de beni kıskanacak mısın?”

“Kıskanmadığımı da nereden çıkardın?”

“Bilmiyorum, hiç kıskanç biri gibi değilsin.”

Nehir Sima bir süre yüzünü, göğsüme gizleyip saklanıyor. Böyle saklanacaksa sorun etmeyebilirim aslında. Yeter ki kaçmasın.

“Aslında oldukça kiskancım ikinci aşkım.”

“İkinci demen beni üzüyor.”

“Ama...”

“Her doğru her yerde söylenmez diye bir laf duymadın mı sen Sinan?”

“Duydum ama bana saçma gelmişti.”

“Saçma değil. Sen benim ilk aşkımsın, ben neden ikinciyim ki?”

Sonunda söyledi, diye düşünüyorum. Saçlarının üzerini öpüyorum yavaşça.

“Pekâlâ. Nasıl söylemem hoşuna gider?”

“Hayatımın aşkını tercih ederim.”

Yüzünde ilk kez şımarıkça bir ifade yakalıyorum. Utangaçlığıyla birleşince bu hâli onu daha da sevimli kılıyor.

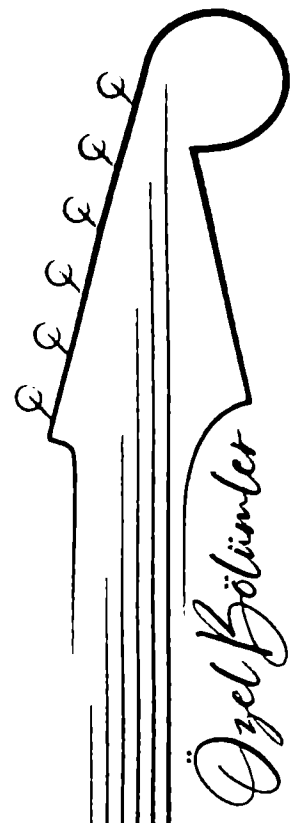
“Nasıl istersen hayatımın aşkı...”

Bu kez bana sarılıyor. Nahif bedenini sıkıca sararak karşılık veriyorum ben de. İlk yıl yaşadıklarımın sonra hayatımda yeni bir sayfa açmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Eski-yi unutmayacağımı biliyordum ama düşünmemeye alışacak ve yeni bir sayfa açıp her şeye yeniden başlayacaktım.

Nehir Sima, geri çekilip kızaran yüzünü bana çevirdiğinde en çok istediğim şeylerden birini yapabilmek için eğilip yüzündeki kızarıklığın üzerini öpüyorum. Ve anlıyorum ki çaba harcamam gerekmiyormuş. Hayatımızdaki her insan, kendi sayfasını da beraberinde getiriyormuş. Başak ve benim gibi paket sürüm anlayacağınız. Benim yeni bir sayfa aramama gerek yokmuş.

Hep Birlikte...

Özel Bölümler

I. KISIM
Safa Sancak

Günüşığı odamın penceresinden yüzüme vururken uyanıyorum. Güneşliğı çekmeden uyuduğumu fark etmek can sıkıcı olsa da alarmımın çalması yakın olduğundan aldırmamaya karar veriyorum. Yatakta doğrulup telefonumu elime aldığımda, en sevdiğim zil sesi çalmaya başlıyor. Henüz gözlerimi bile doğru düzgün açamasam da keyifle gülümsüyorum.

“Efendim?”

“Safa, uyandın mı?”

Bu çok saçma bir soru, biliyorum ama neden Başak konuşurken mantıklıymış gibi geliyor acaba?

“Evet.”

“Çok uykum var!”

Başak esniyor. Telefonu hoparlöre alıp yataktan çıkıyorum. Duş alıp hazırlanmam gerek.

“Biliyorum aşkım ama bu saatte uyanmamızı isteyen sendin. Gruba mesaj attın mı?”

“Attım. Herkes uyanmış.”

“Hazırlanmaya başladın mı?”

Tekrar esniyor. Ben dolabımı karıştırırken huysuz sesi odaya yayılıyor.

“Hayır. Uykum var. Neden sabahları herkes gibi uyanamıyorum? Neden her sabah uykum var?”

“Bunu konuşmuştuk sanki?”

“Ama bir sonuca ulaşamadık.”

“Doğru.”

“Duş alıp giyineceğim. Belki uykum o zaman açılır?”

“Tamam, yarım saat sonra kapıda ol.”

“Hı hı...”

“Başak...”

“Olacağım. Ayaktayım şu an!”

“Tamam.”

“Peki Safa.”

“Oldu o zaman.”

“Olmuştur herhâlde.”

“Kapatıyorum?”

“Asıl ben kapatıyorum.”

“Uyuma sakın Başak.”

“Uyumuyorum!”

Saçma sapan konuşmamız, onun telefonu kapatmasıyla sona eriyor. Sabahları gerçekten kendine gelemiyor. Bu hâline alışmış da olsam, o sorun ettikçe üzerinde durmamız gerekebiliyor.

Hepimizin sınavlarının bitmesi ve sonuçlanmasının üzerinden iki gün geçti. Başak, kimsenin bütünlemeye kalmadığından emin olduğu an, bizi piknik yapmak için ikna etmeyi başardı. Bazen, çok ikna edici olabiliyor. Ben, her koşulda, o nereye isterse giderim zaten ama tüm grubu bu plana ikna edişinin hay-

ranlık uyandırıcı olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa henüz gün yeni doğdu. Onca sınavın ardından herkesin tek istediği dinlenmek ama Başak, herkes tatil için başka bir yere gitmeden evvel bu buluşmayı ayarlamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bu yüzden ben de hızlı bir şekilde hazırlanıp termosuma doldurduğum filtre kahvemle evden ayrılıyorum. Başak'ı bekletmek istemiyorum ama kahvaltı edemediğim için en azından biraz kahve içmek zorunda olduğumu biliyorum. Aksi hâlde soförlüğüm, acemi olduğu kadar tehlikeli hâle gelecektir.

Babamın arabasını çalıştırmadan önce kahvemden birkaç yudum alıyor, bu arada yol için hazırladığım çalma listemi başlatıyorum. Müziğin sesini kısıp camları açıyorum. Kendimi hazır hissettiğimdeyse yola koyuluyorum.

Önce Başak'ı evinden alacağım. Ardından Cahit ve Gonca'yı alıp piknik alanına gideceğiz. Arabada yer olmadığı için Sinan ve Nehir Sima beraber gelecek. Cahit'in geç kalma ihtimalini hesaba katarsak, onlar bizden önce varmış olurlar.

Başak'ın evine ulaştığımda arabayı durdurup dışarı çıkıyorum. Acelemiz bile olsa ona sarılmadan güne başlamak anlamsız geliyor. Bir yerden sonra bu rutinden ziyade bağımlılık hâline gelmiş olmalı. Günümü aydınlatacak bir bağımlılık...

Başak'a mesaj atıyorum. İki dakika sonra elinde büyük bir piknik çantasıyla kapıdan çıkıyor. Koşup çantayı elinden alıyorum.

“Günaydın aşkım.”

Başak kendine gelmeye başlamış olacak ki neşeyle gülüyor. “Günaydın Safa. Geciktin mi sanki?”

“Tam vaktinde geldim.”

“Peki. Bagajı açayım.”

Çantayı bagaja yerleştiriyoruz. Kendini ani bir şekilde kollarıma attığında şaşırsam da onu tutmayı başarıyorum.

“Ani şeyler yapıyorsun.”

“Kollarına atılmak için yeni bir yol arıyorumdur belki?”

Gülerek boynuma sarılıyor. Duruşunu düzelterek dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

“Bu epeyce güzel bir yol.”

“Günaydın, demiş miydim Safa?”

“Evet.”

“Peki ya seni seviyorum?”

“Onu atlamış olabilirsin.”

Geri çekilip yanağımı öpüyor. Gerçekten heyecanlı olmalı. Gözlerinin içine kadar ulaşan tebessümü beni de mutlu ediyor.

“Seni seviyorum Safa Sancak.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Şaşırtıcı ama artık buna inanıyorum.”

“İnanmalısın.”

“Gidelim mi?”

“Tamam, gidelim. Yolda Gonca’yı aramayı unutma.”

Arabaya binip yola çıkıyoruz. Başak, Gonca’yı da Cahit’i de aradıktan sonra müziğin sesini biraz daha kısıyor.

“Aşkım, kahveni içtin mi?”

Ne geldiğini adım gibi bildiğimden gülerek başımı sallıyorum.

“O zaman...”

“Evet Başak?”

Sahte bir öksürükle boğazını temizliyor. Başak, benim hâlâ idrakinden yoksun olduğum bir şekilde sesimi çok seviyor. Çoğu zaman ona sevdiği şarkıları söylememi istese de baş başa olduğumuzda en çok hoşuna giden, beraber söylememiz. Sesi gerçekten kötü olsa da onunla şarkı söylemeyi ben de seviyorum. Asla onun düşündüğü gibi harika olduğumu hissetmesem de şarkı söylemek çocukluktan beri yaptığım bir şey. Benim için bir iş değil, kariyerim de bu yönde olmayacak ama her zaman kendi hâlimde bir şeyler çalmaya ve söylemeye devam edeceğimi adım gibi biliyorum.

“Safa...”

Elini omzuma koyduğunda boğazımı temizleyip sevdiği şarkılardan birini söylemeye başlıyorum. Beraber şarkı söylediğimiz zamanlarda, sanki sesimiz aramızdaki bağı daha da kuvvetlendiriyor. Sesler cisimleşip ikimiz arasında bir yol gibi kıvrılıyor. Sözcükler kulağımıza ulaşırken kalplerimiz buluşuyormuş gibi hissediyorum.

*“Dur dur dur dur dur
Bakma öyle, bakma öyle
Çık damarımdan*

*Yok yok yok yok
Yapma böyle, yapma böyle
Gitmem yanından*

*Tık tık tık tık tık tık
Çalma öyle, gelme böyle
Dön kapımdan*

*Cık cık cık
Deme öyle, onu söyleme
Kork cevabımdan*

*Hakkında her şeyi duymak istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek, yine öpmek filan
Her şeyi tek tek anlat istiyorum
Bu aşk değil de nedir
Aklımda hep yine görmek, yine öpmek filan... ”²¹*

Başak, şarkının tekrarlanan kısımlarını haykırırken gülüyorum. Gonca'nın evine ulaşana dek, kendimize has konserimize devam ediyoruz. Ara sıra yorulup kahvemden içmek için duraksıyor, o dinlenirken de şarkıyı, olması gerektiği hâliyle söylüyorum. Bir yerden sonra da söylemekten sıkılıp koltuğunda yan dönüyor. Başını koltuğa yaslayıp beni dinlemekle yetiniyor. Bu hâline karşı koymak gerçekten zor. O, bu yüz ifadesiyle benden bir şey isterken nasıl onu reddedebilirim ki?

Bazen kendime hayret ediyorum. Evet, herkes hayatı boyunca birçok hata yapıyor. Aptalca tercihlerle kendimizi incitiyoruz. Ama lisedeyken kendimi böyle bir yakınlıktan nasıl mahrum etmiş olabilirim? Bu beni hâlâ şaşırtıyor. Aramızdaki duygunun yalnızca aşk olamayacağını her geçen gün daha iyi anlıyorum. Başak, dünyada yalnız olmadığımın ispatı sanki. Her zaman, elimi uzatsam tutabileceği bir mesafedeymiş gibi... O, hayatıma girdiğinden beri kendimi hiç tamamen yalnız ve huzursuz hissettiğimi anımsamıyorum.

²¹Nil Karaibrahimgil tarafından seslendirilen, 2012 çıkışlı, "Ben Buraya Çıplak Geldim" albümüne ait *Hakkında Her Şeyi Duymak İstiyorum* adlı şarkı.

Gonca'nın yaşadığı sokağa girdiğimizde, apartmanın önünde bizi beklediğini görüyorum. "Tek kişilik konserimizin sonuna gelmiş bulunuyoruz."

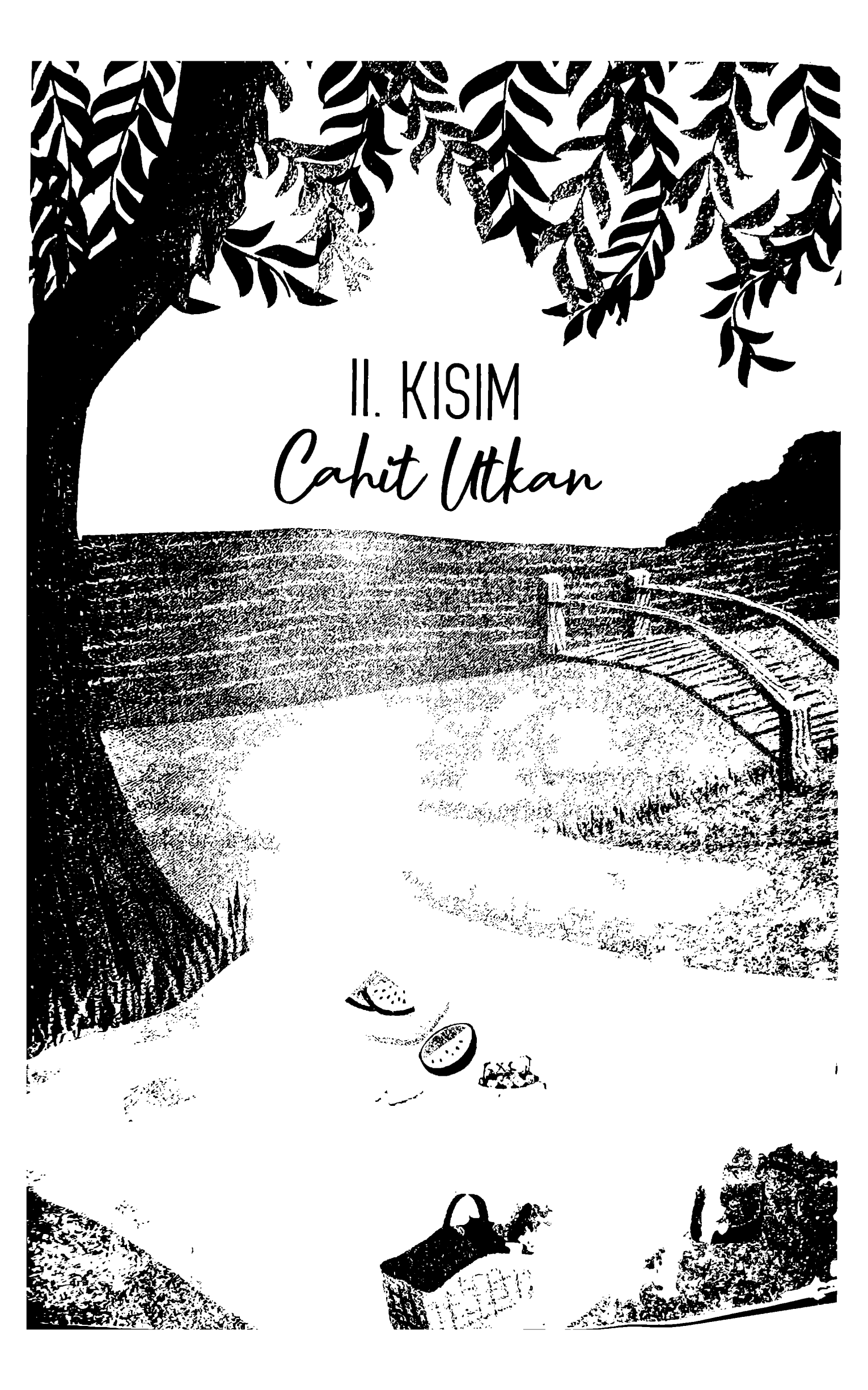
"Hayır!" diye itiraz etse de yerinden doğruluyor. Ben arabayı durdurunca uzanıp elimi sıkıca tutuyor.

Gonca, elindeki çantayı bagaja yerleştirirken Başak'a bakıyorum. Bana komik mimikler yaparak dikkatimi üzerinde tutmaya çalışıyor. Buna gerek olmadığını asla kabul edemiyor ama onu suçlamıyorum.

"Günaydın çocuklar!"

Gonca arka kapıyı açıp gürültüyle arabaya yerleşiyor. "Günaydın," diye karşılık veriyoruz ikimiz de. Ben arabayı çalıştırırken onlar her zamanki gibi heyecanlı bir şekilde sohbet ediyor. Sinem hayatından çıktıktan sonra Başak çok kırılmış, yeni arkadaşlar edinme konusunda tedbirli hâle gelmişti ama Gonca bir şekilde, çaba bile harcamadan onun güvenini kazandı. Şimdi öyle iyi anlaşıyorlar ki Sinan da ben de buna şaşıyoruz. Ama elbette durumdan memnunuz.

Cahit'i alana dek gün boyu neler yapacağımızı planlıyorlar. Kahvaltının ardından yürüyüş, bir ara bisikletle gezinti, çimlerin üzerinde yapılacak mini bir konser ve birlikte oynayabileceğimiz oyunlar hakkında konuşuyorlar. Ben daha çok yola odaklanıyorum. Sonuçta Başak ne isterse onu yapacağımı, hepimiz biliyoruz.

II. KISIM

Cahit Utkan

Gonca'mın, kendi sesini kaydederek kurduğu alarm çalarken uyanıyorum. Uyanma konusunda genelde sorun yaşıyan biriydim. Ama artık Gonca var ve genelde tüm sorunlarıma, kolayca çözüm bulabiliyor. Hem bu sese karşı koymak çok zor.

“Cahit, uyan! Yoksa beni duymuyor musun? Hâlâ duymuyorsan şarkı söylemeye başlayacağım. Bir... İki... Üç... Başlıyorum bak.”

Telefonu elime alıyorum ama alarmı kapatmaya gönlüm el vermiyor. Sesinin gerçekten detone olduğunu bilsem de sırf o söylüyor diye içimden dinlemek geliyor. Hem bir yerden sonra alıştığım için sesi bana eskisi kadar kötü gelmiyor.

“Ananas gibi, ahududu gibi

*Ama daha çok avokado gibi tabii
Bunu ben bilirim, bir de benim gibileri.*

İnan ki, inan ki...

Denedin bizi ruhumun ikizi.

*Sandım aynı parmaklarımızın izi
Seni gördüğümde vurdu bir kalp krizi*

İnan ki, inan ki...

Yaramaz kedi, yok ki tabii dili.

Nasıl söyler ki sana olanı biteni?

Yokluğunda kaldım ben bir kemik, bir deri.

İnan ki, inan ki... ”²²

Gülerek yatakta doğruluyorum. Belki şarkıyı normal bir ses tonuyla söylemiş olsa kulağa bu kadar kötü gelmezdi. Ama Gonca'm, sırf beni güldürebilmek için olsa gerek, avazı çıktığı kadar bağırmayı tercih etmiş. Birazdan arayacağını bildiğimden alarmı durdurup banyoya giriyorum. Dedemi uyandırmadan hızlıca hazırlanmam gerekiyor. Şu sıralar pek yataktan çıkmasını istemiyorum. Geçen hafta düşüp ayağını incittiğinden, hep dinlensin istiyorum ama sesimi duyarsa kalkmak isteyecektir.

Gonca aradığında usulca evin kapısını kapatıp aşağı iniyorum. Sokakta araba park edecek yer olmadığından Safa yolun ortasında durmuş, dörtlülerini yakmış, bekliyor. Gonca da bana camdan el sallıyor. Aceleyle arabaya binip “Selam gençler,” diye sesleniyorum.

“İyi ki geç kalmadın Cahit. Arabayı park edemeyince gerilmiştim!”

Safa gülerek aynadan bana bakıyor. Omzunu sıkıp “Gonca'm sağ olsun,” diye cevap veriyorum.

Gonca “Lütfen başlama Cahit,” diye söylenirken Başak “Günaydın dostum,” demekle yetiniyor.

“Günaydın Başak,” diyorum ben de. Arkama yaslanıp Gonca'ya doğru dönüyorum. Safa ve Başak sıradaki şarkıyı seçmek için *tartışma olmayan bir tartışmaya* başlarken birbirimize bakıyoruz.

“Günaydın Gonca'm.”

²²Dolu Kadehi Ters Tut grubu tarafından seslendirilen, 2015 çıkışlı, “Polonya'nın Başlı Belada” albümüne ait *Yapma N'olursun* adlı şarkı.

“Cahit...”

Gözlerini devirse de gülümsüyor. Yanağını öpmek için uzanıyorum. “Hım?”

“Artık şu olayı aşsak mı? Yakında Safa ve Başak gibi olacağız.”

“Ama bunu konuşmuştuk. Sen benim Gonca’msın. O yüzden de sana böyle seslenebilirim.”

Yüzünü buruştururken başını omzuma yaslıyor. “Kulağa çok banal geliyor.”

“Hiç de değil. İyelik eki, hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.”

Gülerek karnımı dürtüyor ama itiraz etmiyor. Yalnız olduğumuz zamanlarda ona böyle hitap etmemden pek rahatsız olmasa da birileri varken utanıyor olmalı. Bu yüzden daha dikkatli olmaya çalışıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez.

Sonunda Safa, Başak’ın seçtiği bir şarkıyı söylemeye başlıyor. Elbette biz de ona eşlik ediyoruz. Yol boyu da bu eğlenceye devam ediyoruz.

*“İlk bakışta aşk mı olur?
Yoktur öyle şey
Kandırıldım a dostlar
Varmış öyle şey.*

*Gelin görün halimi
Gelin görün halimi*

*Eskilerim sarhoşluk eseri
Ama hanımefendi sarhoşluk sebebi
Ve onla bakiştikten sonra ben kesildim
Ne Roma, ne Londra
Ne Madrid, ne Viyana*

*Bir İstanbul beyefendisi gibi
Bir İstanbul beyefendisi
Agresif ama oldukça nazik
Bir İstanbul beyefendisi... ”²³*

•

Piknik alanına ulaştığımızda, Sinan ve Nehir Sima'yı yere serdikleri örtülerin üzerine yüzüstü uzanmış bir hâlde buluyoruz. Önlerinde bir yastık ve elbette yastığın üzerinde de bir manga var. Yanlarına dizdikleri yığına bakacak olursak, uzun süredir burada olmalılar.

Erken gelen arkadaşlarımız, hem çimlerin üzerine oturabilmemiz için bir ağacın dibine örtü serip küçük yastıklar yerleştirmişler hem de ağacın yanına yerleştirilmiş bir piknik masasını hazırlamışlar. Hayretle yanlarına yürüyoruz. Başak ve Gonca daha çok koşuyor ama Safa ve ben, onların ardından yürürken acele etmiyoruz. Elimizdeki çantaları örtünün kenarına bıraktığımızda Başak, Sinan'ı maharetlerinden ötürü tebrik ediyor. Nehir Sima'yı da sıkıca kucaklıyor.

Nehir Sima aramıza yeni katılmış sayılır ama geçen her günle birlikte bizi benimsemeye başlıyor. Sinan ile ilişkisi gittikçe daha doğal hâle geldiğinden ve artık Başak'ı kıskanma problemini aştıklarından, seneye daha da yakın olacağımızı tahmin edebiliyorum. Bazen Ender ve Berkay da yanımızda olmadığı için üzülsem de grubumuzu bu hâliyle de seviyorum.

Getirdiğimiz çantaları boşaltıp kahvaltıyı hazırlıyoruz. Herkes o kadar acıkmış durumda ki karnımız doyana kadar sesi-miz çıkmıyor. Bir süre kuş sesleri, yaprak hışırtıları, rüzgârın uğultusu ve temiz havanın güzelliği altında kahvaltı ediyoruz. Böyle günlerde, bazen, kendimi hâlâ üzgün hissediyorum. Acı bir hatıraya sahip olmanın en kötü yanı, yara ne kadar derinse o kadar kalıcı olması sanırım. Annem ve babamın yokluğuna alı-

²³Yaşlı Amca grubu tarafından seslendirilen, 2017 çıkışlı, "Akşamüstü" albümüne ait *İstanbul Beyefendisi* adlı şarkı.

şamıyorum. Bu acı geçmiyor, bir parça hafıflemiş olsa da çoğu zaman canımı yakmaya devam ediyor. Bu yüzden başlangıçta kendimi hayattan soyutlamak doğru olan şeymiş gibi hissetmiştim. Gonca ise bunun normal olduğunu anlamamı sağladı. Evet, canım acıyor ve aslında bundan daha normal bir şey yok. Anne ve babasını kaybetmek, ailesini seven kimin canını acıtmaz ki?

Bunu anladıkça ve Gonca beni yalnız bırakmadıkça yaşamı tekrar sevmeyi öğrendim.

Gözlerim dolmaya başladığında yüzümü göğe çevirip soluklanıyorum. Eskisi kadar neşeli, uçarı Cahit olamasam da artık daha iyiyim, bunu biliyorum.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Gonca elini usulca dizimin üstüne yerleştiriyor.

“Cahit, biraz yürüyelim mi? Çok yedim galiba.”

Bunun bir bahane olduğunu bilsem de hemen ayaklanıyorum. Konuşma konusunda henüz kendime güvenemediğimden başımı sallıyorum. Ağlamak istemiyorum. Sadece Gonca yanımda olsa kendimi tutmak istemezdim ama böyle kalabalıklar içindeyken ağlamak hoşuma gitmiyor.

“Biraz yürüyüş yapıp geleceğiz. Ortalığı siz toplarsınız, değil mi biricik dostlarımız?”

Gonca gülerek konuşurken bir yandan da elimi tutup beni ileri doğru çekiyor. Arkadaşlarımızın durumu fark etmemesini umuyorum. Onlardan uzaklaşıp etraftaki tek tük piknikçilerin bakışlarından da sıyrıldığımızda, yürümeye devam etsek de sessizliği bozuyoruz.

“İyi misin Cahit?”

“İyiyim Gonca’m.”

Elimi daha sıkı tutarak ileri geri sallamaya başlıyor. “Ortalık bayağı sakın...”

“Evet. Biz bugün bayağı erkenciyiz.”

“Gelmekte iyi ettik, değil mi?”

“Çok.”

Artık kendimi daha da iyi hissediyorum. Uyumlu adımlar eşliğinde yürüyoruz, Gonca da bana usulca şarkı söylüyor.

“Bu arada...”

Şarkı bitmeden önce başını bana çeviriyor.

“Evet?”

“Babam sana kızgınmış.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. “Ne? Neden ki?”

“Epeydir gelmiyorsun diye.”

“Ama sınavlarımız vardı Gonca’m. Söylemedin mi babana?”

“Söyledim ama umursamadı.”

Ben telaşla ne yapmam gerektiğini düşünürken Gonca beni de beraberinde çekip bir banka oturuyor. Başımı alışkanlıkla dizlerine yerleştirirken saçlarımla oynuyor.

“Ama korkmana gerek yok Cahit.”

“Emin misin?”

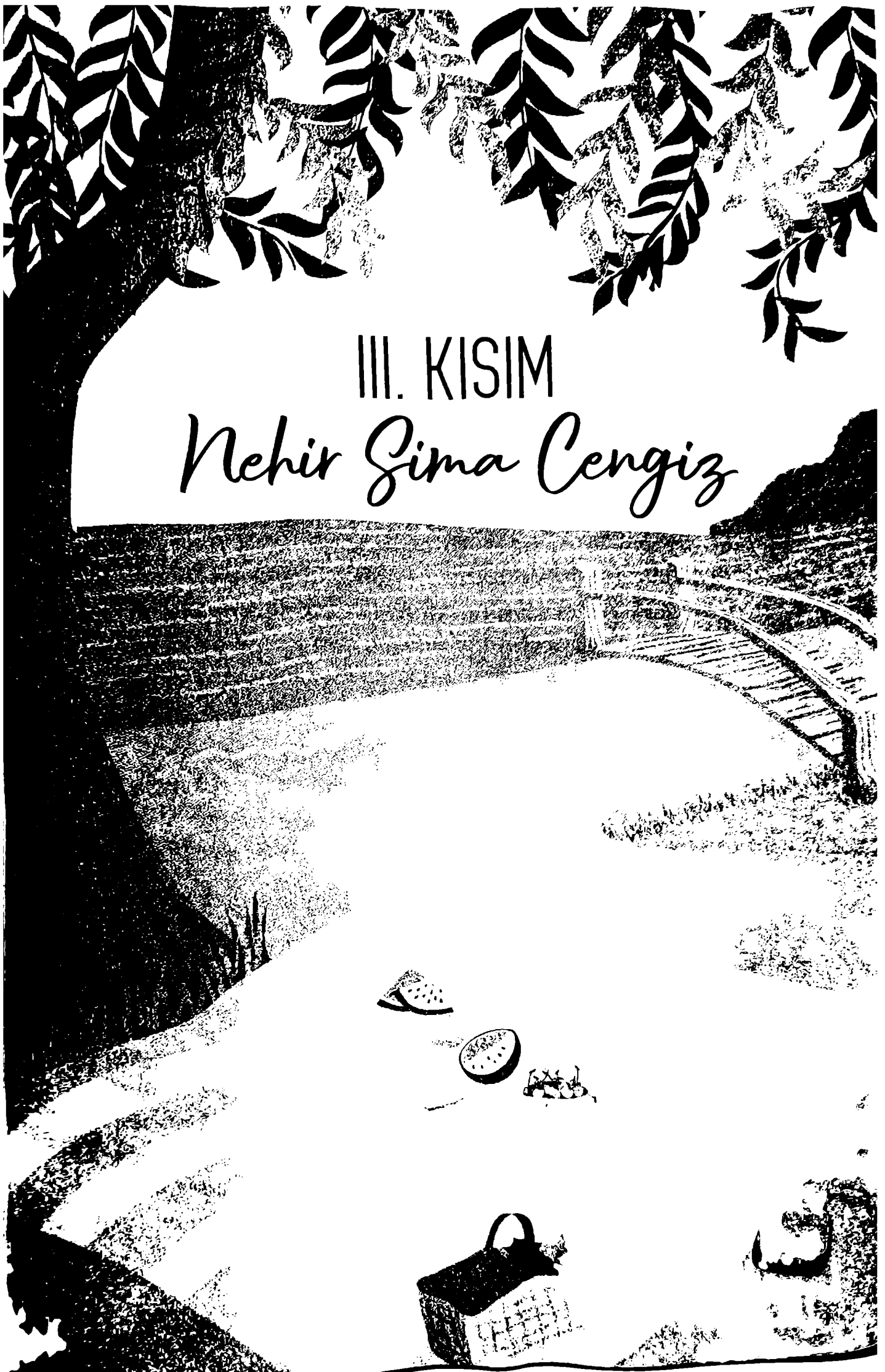
“Evet. Seni sevdiğinden kızıyor.”

Kaşlarımı daha fazla kaldırıyorum. “Emin misin?” diye soruyorum tekrar.

Gülerek alnıma vuruyor. “Eminim.”

Rahatlayıp gözlerimi kapatıyorum. Yanımızda kitap olmasa da Gonca bana anlatacak bir şey bulma konusunda sıkıntı yaşamıyor. Okuduğu son kitabı, hissettiği detaylar eşliğinde anlatmaya başladığında kalbim huzurla doluyor. Sesi, yaralarımın merhem olurken mutlu hissetmeye başlıyorum. Kazadan sonra bir daha asla böyle hissedemeyeceğime inanmıştım ama Gonca her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor. Aslında buna şaşırmamalıyım. Sonuçta o, beni iyileştirip kendime getiren kişi...

III. KISIM
Nehir Sima Cengiz

En sevdiğim pilili eteklerimden biri, Sinan'ın hediye ettiği tişörtüm, kot ceketim ve dağınık bir topuz yaptığım saçlarımla aynanın karşısına geçtiğimde, Sinan'ın uyandığını bildiren mesaj sesini duyup gülümsüyorum. Biraz zor oldu ama ablamı, arabasını bana vermesi konusunda ikna etmeyi başardım. Sinan'ı aldıktan sonra arkadaşlarımızla buluşmak üzere piknik alanına gideceğiz ama biz aslında epeyce erkenciyiz. Henüz güneş bile doğmadı.

Sınavlar, aramızdaki mesafeler ve ailelerimizin tanışması derken bir türlü beraber vakit geçiremez olduk. Oysa biz saatlerce oturup sohbet eden, beraber kitap okuyup film izleyen çiftlerdeniz. Birkaç saat bizim için bir hayli yetersiz.

Bu yüzden bugün erkenden buluşup diğerleri gelene dek beraber vakit geçirmeye karar verdik.

Eşyalarımı alıp sessizce evden çıkıyorum. Evdeki herkes uyuyor ve ben kimseyi rahatsız edip uyandırmak istemiyorum.

Yola koyulduğumda Sinan'ı aramak istiyorum ama biricik aşkım, her zaman olduğu gibi beni şaşırtmayı başarıyor. Otoparkın önünde beni bekleyen çocuğu görünce hayretle ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Sinan sırtında ve elinde çantasıyla bana doğru koşarken bir hayli neşeli görünüyor. Normalde bu saatte mutlu olmazdı ama buluşmamız için heyecanlı olmalı.

“Günaydın hayatımın aşkı...”

Benimle uğraştığını bilsem de gülmeden edemiyorum. Aylar önce nedenini bile bilmeden, bana böyle hitap etmesini istemiştim ondan. Sonra bunun çok saçma olduğunu düşündüm ama Sinan, yalnız olduğumuz her zaman bunu yüzüme vurmaktan vazgeçmiyor.

“Günaydın Sinan. Neden geldin?”

“Neden mi geldim?”

Kaşlarını şakacı bir şekilde çatıp arka kapıyı açıyor. Eşyalarını koltuğa yerleştirip yanımdaki yerine oturuyor.

Ben hâlâ şaşkın bir şekilde onu izlerken uzanıp beni öpüyor. “Seninle daha çok vakit geçirmek istedim.”

“Ama...”

“Ama yok Nehir Sima. Günaydın aşkım, nasılsın; demen gerekiyor.”

Gülerek başımı sallıyorum. Ben yola koyulurken Sinan homurdanıyor.

“Eee, söylemeyecek misin?”

“Günaydın aşkım, nasılsın?”

Bomboş, sessiz sokaklardan geçerken ona bakmıyor ve yola odaklanıyorum. Sinan’ın uykusu tamamen açılmamış olmalı ki müzik açmaya yeltenmiyor. Normalde yolculuklarımızı daima müzik eşliğinde yaparız. Otobüste bile olsak birer kulaklık takmamız için ısrarcı olur. Şimdiyse yalnızca konuşuyor.

“İyiym. Seni özledim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiym ve tabii ki seni özledim.”

Yüzüm eskisi kadar kızarmıyor olsa da hemen ısınıyor. Baş baskayken konuşmak daha kolay olsa da elimde değil, onun yanında daha da utangaç oluyorum.

Aslında varlığına bu kadar alışmış olmak bile beni şaşırtıyor. Ben, eski filmler izleyip aşk kitapları okuyarak büyüyen

bir hayalperestim. Hep, büyüleyici bir aşka sahip olmayı düşünmüştim. Kitaplara yakışacak, akılda ve kalpte iz bırakacak kadar sarsıcı bir romantizm hayal etmiştim. Onca film ve kitap karakterini tanıyıp sevdikten sonra Sinan Sezer gibi biriyle karşılaşmak, gözüme hâlâ imkânsız gibi geliyor. Burada duruyor, bana dokunuyor, benimle konuşuyor olmasa gerçekliğinden emin olamazdım. O, çok sevdiği anime karakterleri kadar çekici biri.

“Nehir Sima...”

“Efendim?”

“Araba kullanırken çok ciddi görünüyorsun.”

“Biliyorsun ki ehliyetimi alalı uzun bir zaman olmuş olsa da pek deneyimim yok.”

“Biliyorum.”

“O yüzden de dikkatli olmaya çalışıyorum.”

“Dikkatli olmak sana çok yakışıyor.”

Kalp atışım hızlanırken kısa bir an ona bakıyorum. Hafifçe bana dönük oturuyor. Başını koltuğa yaslamış, tek elini de koltuğunun üzerine bırakmış hâlde duruyor. Gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor.

“Sinan...”

“Sinan demek sana çok yakışıyor bence.”

“Sinan, lütfen!”

“Bu, ‘Senden çok etkileniyorum, dikkatimi dağıtıyorsun!’ mu demek?”

“Evet!”

Gülerek omzuma dokunuyor. “Tamam, tamam.”

Ben sakinleşene kadar sessizce oturuyor, ardından bana izlediği son animeyi anlatmaya başlıyor. Manga sevgisini bana aşılama'yı başarmış olsa da anime konusunda onu bir parça yalnız

bıraktığımı biliyorum. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bana hitap etmediği için bu konuda ilerleme kaydedemiyorum. Hele de fantastik, bol dövüslü animeler... Sinan bile ne kadar sıkıldığını gördükten sonra bana izletmeye çalışmaktan vazgeçti. Ama tuhaf bir şekilde o anlatırken dinlemekten sıkılmıyorum. O kadar heyecanlı bir şekilde konuşuyor ki onu dinlerken en sevdiğim kitaplardan birini okuyormuş gibi oluyorum. Her an, sevdiğim sahnelerden birinin geleceğini bilerek sayfaları çeviriyorum sanki.

Anlatacakları bittiğinde derin bir nefes alıyor.

“İnanabiliyor musun aşkım? Şaka gibi değil mi?”

“Öyle gerçekten.”

Gülmeden edemiyorum.

“Ama gülüyorsun.”

“Sen gülmemi seversin.”

Sinan homurdanırken neredeyse varmak üzere olduğumuzu fark ediyorum. Onunla uğraşmak yerine sessizce yola odaklanıyorum. Sonunda kendine gelmiş gibi telefonunu çıkarıp bir şarkı açıyor. İlk kez duyduğum bir melodi olduğundan hemen anlattığı animenin açılış ya da bitiş şarkısı olduğunu anlıyorum.

“Dikkatle dinle Nehir Sima.”

“Japonca bilmiyorum Sinan.”

“Ben de bilmiyorum. Sadece duyguları hissediyorum.”

“Ama sen animeyi izledin, duyguların olması normal. Benim yok.”

Surat astığını adım gibi bilsem de arabayı park edene dek ona bakmıyorum. Sonunda şarkı biterken kontağı kapatıp ona doğru dönüyorum. “Şimdi tüm dikkatim sende.”

Somurtarak telefonunu cebine koyuyor. “Alingan biri değilimdir Nehir Sima ama...”

Ben gülümserken bakışları yumuşuyor.

“Ama?”

“Hiç.”

İç çekerek elimi tutuyor.

Bir süre birleşen ellerimize bakıp parmaklarını sıkıca kavırıyorum. Elleri sıcacık... Dokunuşu bana o kadar tanıdık geliyor ki nabzım hızlanırken iç çekiyorum.

“Eminim ki kitaplar yanındadır?”

“Beni çok iyi tanıyorsun Nehir Sima.”

“Çantaları boşaltınca okumaya ne dersin?”

Arabadan inip güzel bir yer bulana dek alanda dolaşıyoruz. Henüz ortalıkta kimsecikler yok. Güneş yeni yeni doğarken eşyalarımızı yerleştirip örtümüzün üstüne oturuyoruz. Sinan kitaplarını çıkarırken elimde olmadan onu izliyorum. Gerçekten onu çok iyi tanıyorum artık. Bu nasıl mümkün oluyor, hiçbir fikrim yok. Hayatının çoğunda yanında değildim. Hatta birbirimizin varlığından bile haberimiz yoktu ama tanıyorum onu. Aklından geçenleri tahmin etmekte zorlanmıyorum. Mesela omuzlarını dikleştirip bir yastığı kendine doğru çekerken beni rahat ettirmeyi planladığını adım gibi biliyorum. Kitapları okumaya başlamadan önce iç sayfalarına tarih yazıp imza atacağını biliyorum. Beraber okurken heyecanlandığı sahnelerde yerinden fırlayıp tekrar animeyi anlatmaya başlayacağını biliyorum.

“Ben hazırım!”

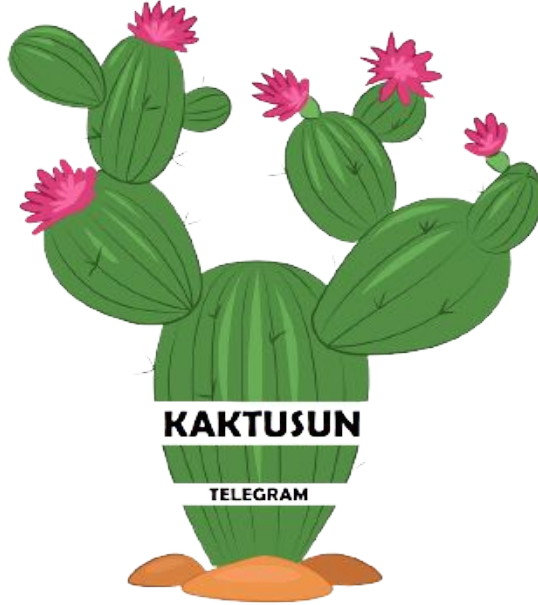
Kalemini kenara koyup örtüye yüz üstü uzanıyor. Ben yanına uzanırken kitabı önümüzdeki yastığın üzerine yerleştirip bana dönüyor.

“Sesli mi okuyalım sessiz mi?”

“Sen bilirsin.”

“O zaman sessiz.”

Başımı omzuna yaslayıp okumaya başlarken yeni bir yolculuğa daha çıkıyormuşuz gibi heyecanlanıyorum. Sizi anlayan, dinleyen ve size kendini anlatmak isteyen birine sahipseniz bunu çok iyi biliyor olmalısınız. O kişiyleyken her an, bir serüven olabiliyor. Sinan benim için öyle. Eski filmlerin ya da kitapların efsanevi karakterlerini hayal etmeme gerek yok artık. Sinan Sezer'in varlığı bana yetiyor.

Teşekkürler

İnsan hayatı gelgitlerle doludur, bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Hayatımızdaki insanlar da gelip gidiyor. Bunun kırıcı yanını yok sayarsak epeyce ilginç olduğuna inanıyorum. Birileri gittiğinde yerine bambaşka insanlar geliyor ve biz, bambaşka hayatlarla karşılaşıyoruz. Bu kitabı yazmaya 2016 yılında başlamıştım. O zamanlar bambaşka bir şehirde, bambaşka biriydim. Geçen zamanda birçok insanla tanıştım, birçok insana da veda ettim. Bazıları hafızamdan bile silinip gitti. Ama bir kısmı, en küçük ve şüphesiz en değerli kısmı, hâlâ benimle birlikte... Şu an yanımda olan, benimle, bu yaşımda, bu anıları paylaşan herkese çok teşekkür ederim. Benim için bu çok değerli, umarım sizin için de öyledir.

İstanbul, 2021.

KAKTUSUN